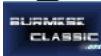

ဒိုင်ဇင်္ဂါန်
တစ်ရာက်ဖြစ်ဖြစ်
တစ်သက်ဖြစ်ဖြစ်
အချစ်ဒိုင်ဆုံးချစ်မယ်

BURMESE
CLASSIC

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၉၀/၂၀၀၄ (၅)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၇၇၄/၂၀၀၄ (၇)
- တန်ဖိုး - ၂၃၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
- ထုတ်ဝေသည့်ကာလ - ၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ် ----- ဦးတိုးဝင်း
 (နေလရောင်အေဘွမ်ဆက်)
 (၀၂၄၃၁) အမှတ် (၉၆/၁)
 (၁၁) လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းပုံနှိပ် ----- ဦးဝင်းအောင်
 သန်းထိုက်ရတနာပုံနှိပ်တိုက်
 (၀၅၁၃၁) အမှတ် (၈၄/၈၆)၊
 လမ်း (၅၀)၊ ၁ ရပ်ကွက်
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

သုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ခို)တေးသံစာပေတိုက်
(၀၁၆၉၂)၊ ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE CLASSIC

ဒို့တာဝန်အရာသုံးပင်

- ပြည်ထောင်စုဖျက်ခွဲရေး ဒို့တာဝန်
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုဖျက်ခွဲရေး ဒို့တာဝန်
- အချစ်အခြာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့တာဝန်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖွဲ့ အဆိုပြင်ပါပီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ချောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသမ္မတစည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

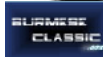
စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဧကမ္ဘာ့စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများကိုစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- ထပ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးဂုဏ်စာတိဂုဏ်ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ ကျဆုံးသွားစေမှုမရှိအောင် လက်ကားများ မထုတ်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်ဆန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ညာမည်ပြုမှုမရှိရေး

www.burmeseclassic.com

စိတ်ညစ်တယ်. . . ။

အဆောင်ပြောင်းနေရတာကို စိတ်အညစ်ဆုံးပါပဲ။
လှည်းတန်းလောက်မှာနေရင်လည်း မြို့ထဲဆိုဝေးတယ်။

ကားစီးပြီးရုံးတက်ရတဲ့နေရာမှာ မနေချင်ဘူးလေ၊
ဒါကြောင့်မို့ မြို့ထဲတစ်ဝိုက် ရေကျော်၊ ကန်တော်လေးတစ်ဝိုက်
မှာပဲ နေဖို့အဆောင်ရွာရတယ်။

မခင်လေးငယ် အဆင်မပြေရင် မာလာဒုဆီလာခဲ့ဆိုတဲ့
စကားလေးအမှတ်ရတာမို့ မာလာဒုရှိတဲ့ လမ်းလေးဆယ်ကို
လာခဲ့တယ်လေ။

“မာလာဒုလားဟင်. . .”

“မမာလာဒုတယ်. . . သူ့အခန်းထဲမှာ၊ ဝင်သွားလေ”

မာလာဒုအခန်းက ဟိုးအစွန်ဆုံးမှာတဲ့၊ အခန်းရှိရာ
လျှောက်လာခဲ့တယ်၊ ခင်လေးကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာဗားရနှင့်
မီးပူတိုက်နေရာက လှမ်းခေါ်ပါတယ်။

၆ ခိုင်ခင်ခာ

“မာလာရေ ခင်လေးတို့အဆောင်က ရောင်းလိုက်ပြန်ပြီ... နေစရာရှာနေရတယ်၊ သည်မှာနေလို့ရမလားဟင်၊ ခင်လေးကလည်း ဘေးဘေးမှာမနေချင်ဘူးလေ”

“ဝေဝေ... စန်းစန်းတင့်ပြောင်းသွားတော့ အဲသည့်နေရာ ဘယ်သူယူလိုက်သလဲဟင်”

“ညိုညိုခိုင်နေတယ်လေ... မာလာ”

“ဒါဆို နေရာမရှိဘူးလား...”

“ရဲ့တော့ ရှိတယ်လေမာလာရဲ့၊ ဒါပေမယ့်... မခင်လေးငယ် နေလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ မေဇော်တောင် ပြောင်းသွားပြီလေ”

ဝေဝေဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ပြောရင်းရယ်နေမိတယ်။

“ထင်မိုးအောင်အခန်းမှာလား၊ အင်း ထင်မိုးအောင်နဲ့ နေရမယ်ဆိုရင်တော့ ပျော်စရာကောင်းမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့လဲဟင် မာလာ... ခင်လေးနေနိုင်မှာပါ”

ဘာလို့မနေနိုင်ရမှာလဲ၊ ပျော်စရာကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုရအောင် အပျော်နေနေတာတစ်ခုမှမရှိပါဘူး။ မကွေးမှာ နေတဲ့အပေ့ဆီ ရွှေပျိုနိုင်အောင် အလုပ်ကြိုးစားရင်း ရန်ကုန်မှာ

တစ်ခုကြီးကြီး တစ်သက်ကြီးကြီး အချစ်ခိုင်စွမ်းချစ်စွမ်း 2

နေနေရတာ၊ နေစရာဆိုလို့ ဦးလေးအရင်းကြီးရှိပါလျှက် အဒေါ်က မကြည်ဖြူလို့ မနေရတာ။

“မခင်လေးငယ် မသိလို့နော်... ထင်မိုးအောင်က စိတ်မထင်မထင်သလို ပြောချင်ရာပြောတာ စွာတယ်ပြောရမယ်၊ သူနဲ့ဆို ဘယ်သူမှမနေချင်ကြဘူး။ လူတစ်ဖက်သားအပေါ် အားနာတယ်ဆိုတာလည်းမရှိဘူး၊ ခက်နေတာက အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီနဲ့နဲ့က တစ်ခုခုပါတ်သက်နေပုံရတယ်၊ သူ... လုပ်သမျှ အန်တီနဲ့က ခွင့်လွှတ်တယ်...”

“ခဏတော့ ခင်လေးနေကြည့်ချင်ပါတယ်၊ သည်နေရာက မြို့ထဲဆိုတော့ အလုပ်သွားရတာအဆင်ပြေလို့ပါ”

“ခဏနေပြီး တစ်ခြားအခန်းမှာ လူအားရင်ပြောင်းချင် ပြောင်းလိုက်ပေါ့...”

“အင်း... ဒါဆိုရင်တော့ အန်တီနဲ့ကိုပြောပေးမယ်လေ”
မာလာနှင့်နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်းကို လာခဲ့ရတယ်၊ အန်တီနဲ့က အဲသည့်အခန်းမှာနေတယ်လေ၊ မာလာလှသွယ်ချင်းဆိုရင်တော့ နေလို့ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခန်းက အားမှမအားတာတဲ့။

“ထင်မိုးအောင်အခန်းမှာအားနေတယ် အန်တီနဲ့”

၈ ခိုင်လေးက

“ထင်လေးအခန်းမှာ... ဟုတ်လား၊ ထင်လေးက သူ့အခန်းမှာသူတစ်ယောက်တည်းနေချင်တာ၊ အန်တီနဲ့ ငွေပိုရပါစေဆို ဖယ်ပေးတာတစ်ခုပဲ။ မာလာသိတဲ့အတိုင်း ထင်လေးက ငွေပေါတယ်လေ၊ တစ်ခန်းလုံးပဲ သူယူချင်တယ် ပြောနေက သည်လိုလုပ်ပါလား၊ နေမှာက ခင်လေးငယ်နော် မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးရာဝင်ကို စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ရေးပေးခဲ့၊ ထင်လေးကိုပေးဖတ်ကြည့်ပြီး သတောတူမှရမယ်”

တကယ်ပါပဲ... . .

ခင်လေးဘဝမှာ အဆောင်နေလာရတာ ရန်ကုန်မှာ အလှစီရကတည်းကပါ။ ခုလိုမျိုး ကိုယ်ရေးရာဝင်ကြိုတင်ရတဲ့ အဆောင်မျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဘူး။ ကိုယ့်မှာနေစရာမရှိလို့သာ သည်လိုကြီးကျယ်နေတဲ့သူနဲ့လည်း မနေချင်တော့သလို ခံစား ရတယ်။ မာလာကတော့ စိတ်ပျက်နေပုံပါပဲ။ ခင်လေးငယ်ဆိုပြီး ကိုယ်ရေးရာဝင် အကုန်ရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ ထင်မိုးအောင်ကို မတွေ့ဘူးခင်ကပင် ထင်မိုးအောင်ဘေးနားနေရဖို့ သည်လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေလေမှတော့ အတူနေရရင်တောင် ဘာတွေများ စိတ်ရှုပ်စရာဖြစ်လာဦးမှာလဲ။

ထင်လေးက ခင်လေးက အန်တီနဲ့အတူနေမယ် (၉)

အန်တီနဲ့ကို စာရွက်ပေးခဲ့ပြီးတဲ့အခါမှာ မာလာက ပြောပါတယ်။

“အဲဒါသာကြည့် ခင်လေးငယ်... ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းလဲ၊ မာလာတို့အဆောင်နေလာတာ ကိုယ်ရေးရာဝင် ပေးရတယ်တစ်ခါမှမရှိဘူး၊ အန်တီနဲ့ကလည်း ထင်မိုးအောင်ကိုဆို ပိုလွန်းနေသလိုပါပဲလေ... ”

“ရပါတယ်... ခင်လေးကနေချင်နေမှုကို၊ မနက်ဖြန် ကာမှ လာခဲ့မယ်နော်”

စကတည်းက ယဉ်သကိုဆိုတဲ့အခြေအနေနဲ့ တွေ့နေ ရတာပါလား... ဒါပေမယ့် မာလာပြောပုံအရလည်း အဆောင်ခက အရင်အဆောင်ထက် ငါးရာတောင် သက်သာ တယ်။ နေရာက ပိုပြီးသပ်ယပ်ကောင်းမွန်တယ်။ ခင်လေး အနှစ်သက်ဆုံးက မီးဖိုထဲမှာကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ထမင်းဟင်း ချက်စားခွင့်ရတာပါပဲ။ ခင်လေးလို အမေ့ကိုငွေပိုပို့ချင်တဲ့သူ အတွက်ကတော့ လခငါးရာသက်သာသလို ချက်စားရရင် အကြိုက်ပါပဲ။

မာလာအခန်းထဲကို ခင်လေးခြေလှမ်းချလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ မာလာကအံ့ဩစွာ ချက်ခြင်းလှမ်းပြောပါတယ်။

“တကယ်ပဲ ခင်လေး... သိပ်ထူးဆန်းတယ်။ ခင်လေး ကို သူ့အခန်းထဲမှာနေဖို့ ထင်မိုးအောင်က ကျေကျေနပ်နပ် သဘောတူလိုက်တယ်တဲ့...”

“ဟုတ်လား... တော်ပါသေးရဲ့”

ထင်မိုးအောင်နှင့် နောက်တွေ့ဆုံချိန်မှာ ဘယ်လို အကြောင်းတွေရှိရှိ... လောလောဆည်အဆင်ပြေသွားလို့ ဝမ်းသာရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အန်တီနဲ့ဆီ တစ်ခေါက်ရောက်ရ ပြန်တာပေါ့။

“ခင်လေးငယ်မှာ ဘယ်လိုကျေနပ်စရာတွေရှိတယ် မသိပါဘူး။ ထင်လေးက စာဖတ်ပြီးနေခွင့်ပေးလိုက်ပါလို့ ပြောတယ်။ ဘယ်ခေတ်ပြောင်းလာမလဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင် အခုပဲပြောင်းချင်ပါတယ် အန်တီနဲ့၊ ခင်လေးမှာပစ္စည်းလည်း များများမရှိပါဘူး။ အခုကားငှားပြီး ပြန်လာချင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြောင်းလေ”

ခွင့်ရတာနှင့် ပစ္စည်းလေးတွေပြန်ယူရတာပေါ့။ သေတ္တာ တစ်လုံး၊ ခြင်းတောင်၊ တစ်တောင်းလောက်ပဲရှိတာ။ ပစ္စည်းပြန်ယူ ပြီးတော့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။

“အဲသည့် အခန်းပဲ ခင်လေးငယ်... မာလာ ဝင်မလိုက်ချင်ဘူး”

အခန်းတံခါးပိတ်ထားတယ်။

ပစ္စည်းတွေ အခန်းဝချထားပြီးတော့မှာ တံခါးကို ဖွဖွလေးပုတ်ပြီးပြောရတယ်။ ခင်လေးငယ်ပါ... ဝင်ခဲ့ချင်လို့ လို့ပေါ့။ တံခါးပွင့်သွားတယ်။ တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ချိန်မှာ ခင်လေး ရင်ထိက်နေတာ ဝန်ခံပါတယ်လေ။

တံခါးပွင့်သွားပြီး အခန်းထဲကိုမြင်ရပြီ။

ဘုရားရေး...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်တဲ့...

အခန်းတစ်ဝက်လုံးဟာ ရှုပ်ပွနေတာပါလား။ တစ်ခုပဲ ရှင်းနေပြီး ကျန်တာတွေရှုပ်ပွနေတာပဲ။ ကုတင်ပေါ်မှာ အိပ်နေပြီး စာအုပ်တစ်အုပ်ဖတ်နေတယ်။

သူဟာ ထင်မိုးအောင်ပဲဖြစ်မှာပါ။

“ဝင်ပြီးရင် အခန်းတံခါးပြန်ပိတ်ထားမှပေါ့”

လေသံကတော့ မာနေတာပါပဲ။ သေတ္တာကို အမြန်ဆုံး အထဲသွင်းပြီးတော့ တံခါးပိတ်လိုက်ရတယ်။ ကုတင်ပေါ်က ဖုန်တွေ လှဲချင်တယ်။ လှဲလိုက်ရင် သူ့ဖက်ဖုန်အမှန်တွေ ရောက်တယ် လို့များ ပြောလေဦးမလား။

“ခင်လေး... ဖုန်တွေလှဲချင်လို့ ရမလားဟင်”

“ရတယ်... မင်းအတွက် အခန်းတစ်ခြမ်းပဲလှည်းပါ တို့ဖက်မလှည်းနဲ့”

ဘယ်လိုလဲ... . . .

ခင်လေးစိတ်က ရှုပ်ပွနေရင်မကြိုက်ဘူးလေ။ သပ်ယပ် သန့်ရှင်းသန့်ပြန်နေတာပဲကြိုက်တယ်။ ခင်လေးစိတ်မှာ တစ်ခန်းလုံးကို ရှင်းပေးချင်စိတ်က ရှိနေပါတယ်။ ရှင်းပေးမလို့ပါ အခုပြောပုံကြည့်ပါဦး။ အခန်းတစ်ခြမ်းပဲလှည်း။ သူ့ဖက် မလှည်းနဲ့။ ခုမှရောက်တာ သူ့နဲ့လည်း ပြောမနေချင်လို့ အခန်း တစ်ခြမ်းပဲလှည်းဆို လှည်းယုံပေါ့။

ဟောတော့... . . .

ဘာလုပ်တာလဲ... . . .

ချက်ခြင်းပဲအိပ်ရာကထပြီး အခန်းတစ်ဝက်တိတိကို ပြေဖြူခဲနှင့်တားတော့တာပါပဲ။

“မင်းဖက်ကို မင်းကြိုက်သလိုနေလို့ရတယ်။ တို့ဖက်ကို တော့ ဘာမှလာမပတ်သက်နဲ့”

ရတယ်လေ... . . .

သိပ်ရတာပေါ့... . . .

မပတ်သက်နဲ့ဆို မပတ်သက်ယုံပဲပေါ့။ မြေဖြူခဲနဲ့ တဝက်တိတိတားထားတာကို ခင်လေးဖြင့် ရယ်တောင် ရယ်ချင်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း တော်ယုံလူဟာ ထင်မိုးအောင်နဲ့ မနေ ချင်တာနေမှာ။ ခင်လေးပိုင်ဆိုင်သည့်ဖက်ခြမ်းကို ကောင်းကောင်း တံမြက်စည်းလှည်းတယ်။ ပြီးတော့ ကြမ်းတိုက်လိုက်တယ်။ အိပ်ယာကုတင်ပေါ်မှာ ဖျာခင်းလိုက်တယ်။ ခင်လေးပိုင်ဆိုင်တဲ့ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးစွပ်လေးတွေဟာ တရုတ်ပိတ်လို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပိတ်စလေးတွေနဲ့ချည်း ချုပ်ထားပေမယ့် ဟောင်းသာ ဟောင်နေရမယ်။ ဖြူဖွေးနေစေရမယ်လေ။

စားပွဲလေးမှာလည်း ပလပ်စတစ်စားပွဲခင်းလေး ခင်းလိုက်တယ်။

ခင်လေးနေတဲ့ နေရာလေးတွေဟာ အခြားသန့်ရှင်း သပ်ယပ်နေတာကိုပဲ ကြိုက်ပါတယ်။

ခင်လေးနေရမယ့် နေရာဟာ ပြင်ဆင်ပြီးပြီဆိုမှ အိပ်ယာပေါ် ခွေခွေလေးလှဲနေမိတယ်။

ဗျက်ဝန်းရှေ့တည့်တည့်မှာ ထင်မိုးအောင် ရှိနေပါ ရောလား။

စာဖတ်နေရင်း နေကြာစေ့တွေ တထောက်ထောက် ခွာစားနေတယ်။ နေကြာစေ့ခွံတွေကို စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ ဖွထားသေးတယ်။

ထင်မိုးအောင်အိပ်နေတဲ့ မွေ့ယာကြီးကိုက ကောင်းပေ ဆိုတဲ့အထဲကပါလား။ သူ့ပစ္စည်းတွေ၊ စောင်၊ မြင်ထောင် တွေက အစ အကောင်းတွေပါ။ ထင်မိုးအောင်ဟာ ချမ်းသာမယ်လို့ မပြောဘဲ သိစရာပါပဲ။ ကုတင်ခြေရင်းမှာ မှန်တင်ခုံတစ်ခု ရှိပါတယ်။ ရေမွှေးပုလင်းတွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီ၊ လက်သည်းနီပုလင်း တွေလည်း အများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အကုန်ပစ္စည်းစုံစုံတော့ ပါလား။

“မင်းအဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့... မင်းအမေစိတ်ဓါတ် ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“ဟင်...”

ရုတ်တရက်ထင်မိုးအောင်ဆီကထွက်လာတဲ့ စကားသံ၊ စကားက အဆက်အစပ်မရှိ မေးလိုက်တာဆိုတော့ ရုတ်တရက် ခင်လေးကိုမေးတယ်ထင်မိ။

“မဖြေချင်လည်း ရတယ်”

“ခင်လေးကို မေးနေတာလား...”

“တစ်ခန်းလုံး မင်းနဲ့တို့နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ မင်းကို မမေးလို့ ဘယ်သူ့ကိုမေးရမလဲ”

အဲလိုပြောတော့မှာ သူ ခုနကမေးတဲ့မေးခွန်းကို ပြန်စဉ်းစားရတယ်။

“မင်းအဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုလိုက်တော့... မင်းအမေ စိတ်ဓါတ်ဘယ်လိုရှိသလဲ” တဲ့။

ဒါပေါ့လေ...။

မနေ့က ကိုယ်ရေးရာဇဝင်တောင်းလို့ ခင်လေး စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အဖေနောက်အိမ်ထောင်ပြုထား။ အမေ့ကို လုပ်ကျွေးနေလို့ ထည့်ပစ်ခဲ့တယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူမမေးတာ နေမှာပါ။

“အမေလား... ခင်လေးအမေက မာနအရမ်းကြီးတာ၊ အမေက ငါ့ဖက်က မယားဝတ္တရားအကုန်ကျေတယ်၊ မကောင်း

ခဲ့တာ တစ်ခုမှမရှိဘဲ ဖောက်ပြန်တာ၊ ငါကောင်းပါလျှက် ဖောက်ပြန်တဲ့ယောက်ျား သွားဆိုပြီး တစ်ယောက်တည်း ခင်လေးကို ရှာဖွေကျွေးခဲ့တာ၊ ခင်လေးသုငယ်တန်းမှာ အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတယ်”

“သုငယ်တန်း...”

“ဟုတ်တယ်”

စကားပြောနေရာကနေ ချက်ခြင်းအိပ်ယာပေါ်က လူးလဲထပြီး အခန်းပြင်ကို ထွက်သွားပြန်ပါပြီ။ တံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပိတ်ထားခဲ့တာ။

ထင်မိုးအောင်...

သူ့စိတ်မှာရှိရင်ရှိသလို နေထိုင်တယ်ဆိုတာကတော့ ယုံကြည်စရာပါပဲ။

မျက်ဝန်းတွေဖွင့်ကြည့်မိတယ်။

ခြင်ထောင်အမိုးဖြူဖြူကိုတွေ့ရပြီ။ ရုတ်တရက်တော့

ဟိုအရင်နေရာမှာနေနေသလိုနဲ့ တဖက်အလှည့်မှာ ခြင်ထောင် ပြင်ကို ထွက်ကြည့်မိရတယ်။

ထင်မိုးအောင် အိပ်နေတာပါလား...။

ခြင်ထောင်လည်းမချဘူး။

လက်တဖက်ကလည်း ကုတင်ပေါ်ကကျနေတယ်။

အမှတ်တမဲ့မို့ ခြင်ထောင်ချပေးချင်စိတ် ခင်လေးရင်မှာ ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ ဒါပေမယ့် မြေဖြူကြောင်းထင်ထင်ရှားရှားက ခင်လေးကို မသွားနဲ့လို့ပြောနေသလိုပါပဲ။ နာရီကိုလှမ်းကြည့်စရာမလိုပါ။

ခင်လေးမျက်ဝန်းတွေက အကျင့်ပါနေပြီ။ လေးနာရီခွဲပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ရေချိုးမျက်နှာသစ်ချိန်၊ ရေချိုးချိန်နာရီဝက် ရှိတယ်လေ။ မျက်နှာသွားသစ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်။ အလှပြင် ပြီးတော့... သောက်တော်ရေခွက်လေးလဲတယ်။ ဘုရား ပန်းအိုးလေးရေလဲပြီး ပန်းကပ်ထားတဲ့ ဂန္ဓမာပွင့်ဝါဝါလေးက လန်းဆန်းလှပနေတာပါပဲ။

ဘုရားရှိခိုးနေကြအချိန်ပဲ...။

ဘုရားရှစ်ခိုး၊ စိတ်ပုတီးစိပ်ရမယ်။ သည်သို့သော အချိန်တိုင်း ဟိုးအရင်က အမေနှင့်ဘုရားရှစ်ခိုးရတယ်။ အနားမှာ အမေရှိနေသလို ခံစားရတာပေါ့။

ဘုရားရှိခိုး စိတ်ပုတီးစိပ်၊ မေတ္တာပို့အမျှပေးပြီးခဲ့ရင် လည်း နာရီကြည့်စရာမလို။ ငါးနာရီခွဲပြီးပဲ ရှိဦးမှတင်

၁၈ ခိုင်လုံသက်

မျက်ဝန်းတွေ ဖွင့်ပြီးလို့ကတင်ပေါ် ခြေထောက်ချ ထိုင်လိုက်တဲ့ အချိန်...။

အမလေး...

လန့်လိုက်တာ။

မျက်လုံးတွေက ခင်လေးကိုစိုက်ကြည့်နေတာကိုး။ အိပ်နေတာကတော့ ခုနကပုံစံအတိုင်း၊ လက်တဖက်က ပြုတ်ကျနေတာ သည်အတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့်... မျက်လုံးတွေက မျက်တောင်မခတ်ပဲခင်လေးကိုကြည့်နေတယ်။

“နီးပြီလား ထင်မိုးအောင်...”

နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

ဘာမှပြန်မပြောပါဘူး။

သည်လောက်တော့ရှိမှာပေါ့လို့ စိတ်မှာတွေးလိုက်ပါတယ်။ ကော်ဖီခွက်ထဲမှာ ကော်ဖီမစ်စ်တစ်ထုပ်ကိုထည့်ပြီး ဓါတ်ဗူးထဲက ရေခဲနွေးနှင့်ဖျော်လိုက်တယ်။

ဘီစကစ်တစ်ချပ်နှစ်ချပ်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်ရှိရင် အလုပ်မသွားခင် မနက်စာပြီးတာပါပဲ။

ညနေမှာ သီရိကိုသင်ရမယ့် သင်္ချာတွေကို လေ့လာရဦးမယ်။ ပြီးတော့ သီရိလွင်တွက်ထားတဲ့ သင်္ချာတွေ စစ်ပေးရ

တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်သက်ဖြစ်ဖြစ် အချစ်ခိုင်ခံ့ချစ်မယ် ၁၉

ဦးမယ်။ ဒါကြောင့် စာကြည့်စားပွဲမှာထိုင်လိုက်တယ်။ ခင်လေးအတွက်တော့ အလုပ်ထဲမှသူငယ်ချင်း ကိုမော်နှင့်ဝင်းခိုင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ သူတို့က ခင်လေးအပို့ဝင်ငွေရအောင် သူတို့အသိ ကလေးတွေသင်္ချာသင်ချင်ရင် ခင်လေးကိုပဲ ခေါ်ပေးကြပါတယ်။ ဘာသာရပ်တွေထဲမှာလည်း သင်္ချာကိုပဲ ခင်လေးဝါသနာပါတာကိုး...။

နာရီမှာ ခြောက်နာရီထိုးကြောင်း အသံကျယ်ကျယ်နှင့် မြည်လို့ ထင်မိုးအောင်ရှိရာကြည့်မိတယ်။

နေလည်းနေနိုင်ပါရဲ့။

ခုနအတိုင်း မလှုပ်မယှက်...

မျက်ဝန်းတွေကတော့ ပြန်မှိတ်ထားပါတယ်။

သည်ကောင်မလေးက မနက်ကို ဘယ်နှစ်နာရီမှ အိပ်ယာထသည်မသိ၊ ခင်လေးကတော့ သည်နေ့မနက် ကျရှင်ပြုစရာ မရှိလို့သာ ခုလောက်အေးအေးနေတာ၊ မနက်ပါ ကျရှင်ပြုရတဲ့အခါဆိုရင် ဟင်းတောင်မချက်နိုင်တော့ပဲ ထမင်းပဲယူသွားရအောင် မနည်းအချိန်လုရတယ်။

စာအုပ်တွေစစ်ပြီးတော့ နာရီကြည့်မိတယ်။ ခြောက်နာရီလေးဆယ်ငါး၊ တခြားလူတွေ မီးဖိုထဲ ထမင်းဟင်း ဘယ်လို

ချက်လဲ လေ့လာဦးမည်။ အရင်အဆောင်မှာက ထမင်းဟင်း
ချက်စားလို့မရတော့ ခင်လေးမှာဘာပစ္စည်းမှမရှိသေး။ ထမင်း
ချက်တဲ့ ထမင်းချက်ပေါင်းအိုးလေးတောင်မှ မီးတာဖိုးပေးချက်
ရတာ။ အခုလည်း ထမင်းလေးချက်ခွင့်ရရင် ဖြစ်ပါတယ်။

“မခင်လေးငယ်... နိုးပြီလား”

“ဝေဝေ...”

“သည်မှာက ထမင်းဟင်းချက်စားတဲ့လူ တစ်ဝက်
လောက်ပဲရှိတာ။ တစ်ချို့က အန်တီနွဲ့တို့အိမ်မှာ ထမင်းချိုင့်
ပေးစားတယ်”

“ဟုတ်လား... အန်တီနွဲ့က ထမင်းချိုင့်ပေးလား။
ခင်းလေးကတော့ ထမင်းကို Rice Cooker နဲ့ချက်ခွင့်ရရင်
တော်ပါပြီ။ ထမင်းရှိရင် ဟင်းက ဘာပဲရှိရှိရတယ်လေ...”

“ထင်မိုးအောင်နဲ့ရော အဆင်ပြေလား...”

“သည်လိုပါပဲ။ ပုံမှန်နေရမှာပေါ့”

ထမင်းချက်လှိုက်တယ်။

ညစာအတွက်ပါ တစ်ခါတည်းချက်တယ်လေး။
ညကြရင် ကျူရှင်ပြတာနဲ့ မိုးချုပ်မှပြန်ရောက်မှာမဟုတ်လား။
မနက်ကချက်ခဲ့တဲ့ ထမင်းအေးအေးကိုပဲစားနေကြပါ။
မီးဖိုကလည်း ကျယ်သင့်သလောက်ကျယ်ပါတယ်။

ထမင်းစားစားပွဲနှစ်လုံးရှိတယ်။ ဟင်းချက်တဲ့မီးဖိုတွေက
တော်စမ်းဖိုလည်းရှိ၊ လျှပ်စစ်မီးဖိုတွေလည်းရှိ၊ ပြီးတော့...
မီးသွေးမီးဖိုလည်းရှိတယ်။

“ဟိုနံရံအခြမ်း မီးဖိုသုံးခုကို တစ်ခုမှသွားမထိနဲ့နော်
ခင်လေးငယ်... ၊ အဲဒါ ထင်မိုးအောင်ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ထားတာ။
ထမင်းစားပွဲကလည်း အဲသည့်ဖော်မိုက်ကာအစိမ်းနဲ့စားပွဲက
ထင်မိုးအောင်စားပွဲ၊ သွားမထိုင်မိစေနဲ့”

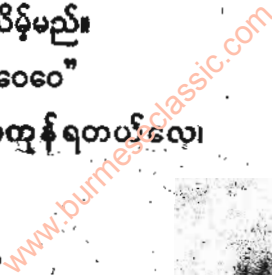
ထင်မိုးအောင်က သည်အဆောင်မှာ အထူးဧည့်သည်
တော် လိုပါလား။

“ရေခဲခန်းနှစ်ခန်း၊ အိမ်သာနှစ်လုံးမှာလည်း သော့ခပ်
ထားတာတွေက ထင်မိုးအောင်တစ်ယောက်ပဲသုံးတာ။ ကျန်တဲ့
ဆယ့်ငါးယောက်ကတော့ လူနေရတာပါပဲ”

တော်ပါသေးရဲ့။ ခင်လေးက မနက်လေးနာရီခွဲဆို
ရေခဲခန်းလေးရှိလို့ သည်နေ့ရေခဲခန်းမလှရတာပါလား။ ညဆိုလည်း
တော်တော်မိုးချုပ်မှ ရေခဲခန်းတာကောင်းပါလိမ့်မည်။

“ပဲပြုတ်သည်ခေါ်ဝယ်ရင်ရလား ဝေဝေ”

“လမ်းထိပ်မှာ စားစရာမုန့်အထွန်ရတယ်လေ။
ခင်လေးငယ်ရဲ့...”

တစ်ခါတစ်ရံပဲပြုတ်ဆီဆမ်း၊ ကြက်သွန်နီလေးနဲ့ သုတ်ပြီး ဟင်းအဖြစ်ထည့်သွားရတာမို့ ပဲပြုတ်ဘယ်မှာ ရနိုင်လဲ ကို အဓိကမေးရတယ်။

“ထင်မိုးအောင်ဟင်းချက်တဲ့အချိန်ရောက်ရင် ညှော်တဲ့ အခါညှော်၊ မွှေးတဲ့အခါမွှေး၊ သိပ်စားချင်စရာ ကောင်းတာပါပဲ”

“ထင်မိုးအောင်က အလုပ်မလုပ်ဘူးလား...”

“သူက သိပ်ချမ်းသာတယ်လို့ အန်တီနဲ့ပြောတာပဲ ဘာမှအလုပ်မလုပ်ဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ စားလိုက်အိပ်လိုက်နဲ့ ပါပဲ၊ ဟင်းတွေလည်း အမျိုးမျိုးချက်စားနေတာ၊ ဟင်းချက် ကတော့ တကယ်ကောင်းပဲ”

လူအမျိုးမျိုး ဘဝတွေလည်းအမျိုးမျိုးဆိုတာ ခင်လေး သိပါတယ်၊ အခုဆို သည်အဆောင်ရောက်လာပြန်တော့ လူအမျိုးမျိုးတွေရဲ့ ဘဝတွေကိုလည်း တွေ့ရသိရမှာပါပဲလေး

* * * * *

“ထင်မိုးအောင်တဲ့လား၊ ကိုမော်... သည်လိုပုံစံ လေးဆို မင်းတိုင်စားလို့ရတယ်”

ရန်ပိုင်ဦးစာပေ

ကိုမော်နှင့်ဝင်းခိုင်ကို ထင်မိုးအောင်အကြောင်း ပြောပြ မိတယ်။ ခင်လေးအလုပ်ဆင်းဖို့ ထွက်လာတဲ့ အချိန်ထိ ထင်မိုးအောင်က အိပ်ယာထဲမှာမလှုပ်မယှက်ဝါပဲ၊ အိပ်လို့ ပျော်ရဲ့လား... မပျော်ရဲ့လားမသိ၊ သည်အချိန်ထိ အိပ်ယာထဲမှာ ခင်လေးဖြင့် မနေတတ်ပါဘူး။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝင်းခိုင်၊ ခင်လေးပြောပုံအရဆို တံမျက်စည်းတောင်လွဲတဲ့ပုံမရှိဘူး၊ အလုပ်လည်းမလုပ်ဘဲနဲ့ အပျင်းထူနေတဲ့ပုံစံပါ၊ ငါက မိန်းမမပီသရင် မကြိုက်ဘူး”

“ရုပ်ကရော ဘယ်လိုနေလဲ၊ လှသလားခင်လေး”

“ချစ်တော့ချစ်စရာလေးပါ၊ ဒါပေမယ့်... ရုပ်က ဂွမ်ကန်ကန်ရုပ်မျိုးလေး၊ အရာရာကိုအလိုမကျသလို မျက်မှောင် ကြုံထားပြီးကြည့်တတ်တယ်၊ ကြည့်ရတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ အကောင်းမြင်မယ့်ပုံမရှိဘူး။”

“ဒါဆိုရင် ချစ်ချင်စရာလေးပါလား”

ကိုမော်အပြောကြောင့် ခင်လေးနဲ့ဝင်းခိုင် ရယ်ရ သေးတယ်။

“ခင်လေးကတော့လေ သည်အဆောင်က နေရာလည်း ကောင်းတယ်၊ ထမင်းချက်စားလို့လည်းရတယ်၊ ငွေငါးရာလည်း

ရန်ပိုင်ဦးစာပေ

သက်သာတယ်။ ထင်မိုးအောင်ကိုတော့ သည်းခံနေရမှာပေါ့
ဝင်းခိုင်ရယ်။ သည်လောက်လည်း ဆိုးပုံမရပါဘူး။ မရောဘူး
ဆိုရင် ပြဿနာကြီးကြီးမားမားမတက်ပါဘူး။”

“အလိုက်အထိုက်ကြည့်နေပေါ့ဟာ၊ စိတ်ကောင်းတယ်
မဟုတ်လား။ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့စိတ်မနဲ့တာမျိုးမဟုတ်ရင်
မကြောက်ရပါဘူး။”

“နင်ကလည်း ငါကြောက်အောင်မပြောနဲ့”

ထင်မိုးအောင်က စိတ်မနဲ့တဲ့ပုံတော့မရှိပါဘူး။
ဒါပေမယ့်... သူ့ဆီမှာဘယ်လိုစိတ်ဓါတ်မျိုးတွေရှိတယ်
ဆိုတာတော့ ရုပ်ခြည်းမသိနိုင်ဘူးပေါ့လေ။

“ထင်မိုးအောင်အကြောင်း ခဏထားပါဦး။ ခင်လေး..
ခြောက်တန်းကလေးတစ်ယောက် စာသင်ဖို့ရထားတယ်။ နင်..
သင်နိုင်ဦးမလား။”

“သင်ချင်တာပေါ့ကိုမော်ရယ်။ အချိန်တွေပြန်ညှိရမယ်။
ရှာနိုင်သမျှရှာမှ အမေ့ဆီများများပို့နိုင်မယ်”

“အမေ့ဆီပို့တာတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ပြန်တန်းမာရေးလည်းဂရုစိုက်ဦး။ နင်လဲသွားရင်အမေက
ဆွဲနိုင်ဘူး”

“အေးပါတယ်..”

တကယ်ဆို ကိုမော်တို့၊ ဝင်းခိုင်တို့ဆိုတာ အလုပ်ထဲ
ရောက်မှ ခင်မင်ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို
ထစ်ယောက်မိသားစုဘဝလေးတွေ တစ်ယောက်ကစာနာပေး
ပါတယ်။ ကိုမော်ဆို အဖေလည်းမရှိ၊ အမေလည်းမရှိ မောင်နှမ
မရှိ တစ်ယောက်ထည်း ဘကြီးနဲ့နေတယ်လေ။ ဝင်းခိုင်ကတော့
အဖေ၊ အမေ၊ အစ်ကို၊ ညီမနဲ့ မိသားစုဘဝလေးရှိပါတယ်။
ဝင်းခိုင်အဖေက ချမ်းသာတော့ ဝင်းခိုင်ပဲ ခင်လေးတို့သူငယ်ချင်း
သုံးယောက်မှာ ဒုက္ခနည်းတာပေါ့လေ။

“ခင်လေး.. ငါ့ဆွဲကြီးတော့ အန်တီစိန့် စလင်းဘတ်ထဲ
ပါသွားပြန်ပြီ”

ဒါဆိုရင် သဘောပေါက်ပါတယ်။

ကိုမော်ဆွဲကြီးကို အန်တီစိန့်ဆီပေါင်လိုက်ရပြန်ပါပြီ။
တိုမော်ဆွဲကြီးလေးကလည်း သနားစရာပါ။ အန်တီစိန့်အိမ်ကို
အခေါက်ခေါက်သွားလိုက် ပြန်လိုက်နဲ့ နေရရှာတာ။

“ဘကြီးနေမကောင်းဘူးလား”

“အေးဟာ.. ဘကြီးနှလုံးရောဂါ ပြန်ထနေပြန်ပြီ။
ဘကြီးနေမကောင်းတာကလည်း ခဏခဏလေ။ ငါလည်း
တော့လူရှင်ဆိုတော့ ဆေးကုပေးရမှာပါပဲ”

www.burmeseclassic.com

“နင်ကမှ တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုး ဘကြီးနဲ့အတူ နေခွင့်ရသေးတယ်၊ ငါကဖြင့် အမေနဲ့အတူနေခွင့်မရဘူး”

ပြောရင်းဆိုရင်း အမေ့ကိုလွမ်းလိုက်တာ၊ အမေက အဖေနဲ့ပါတ်သက်လို့သာ အသည်းမာတာပါ။ ခင်လေးနှင့် ပတ်သက်ရင် အသည်းကပျော့ပါတယ်၊ နူးညံ့လွန်းလို့တောင် ခက်နေတယ်၊ ခင်လေးဆီကနေ တစ်ပါတ်တစ်ခါ စာမလာရင် အမေငိုနေတတ်၊ မျှော်နေတတ်ပါတယ်။

“နင့်အမေ့ကိုပါ ရန်ကုန်ခေါ်ထားလို့မဖြစ်ဘူးလား၊ အိမ်ကလေးတစ်ခြမ်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် ငှားနေပါလား”

“အမေက အဲလိုတော့လည်း ခေါ်မရပါဘူး၊ သူ့ရဲ့ရပ်ရွာ ဇာတိ၊ ရုပ်ဆွေရုပ်မျိုးတွေကို မခွဲနိုင်ဘူးတဲ့”

“လူကြီးတွေဆီမှာ အဲလိုမျိုးခံစားမှုလေးတွေ ရှိတတ် ကြတယ်၊ ရေကြည်ရာမြက်နုရာဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုး မထားတတ်ကြ ဘူးနော်”

“ဒါတော့ကွာ... သံယောဇဉ်ကြီးကြတာပေါ့”

“စကားကောင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး သွားမယ်၊ ခုချိန်ဆို သီရိမျှော်နေလိမ့်မယ်”

အလုပ်အဆင်းမှာ သီရိလွင် ဆီစာပြုဖို့သွားရမှာ၊ အချိန်နည်းနည်းလိုနေလို့ ကိုမော်တို့နှင့် လက်ဖက်ရည် ထိုင်သောက်နေမိတာပါ။ ဒါကလည်း သီရိလွင်အိမ်က လမ်းသုံးဆယ်မှာတင်ရှိတာမို့ အချိန်ရတာပါ။ ဝါဝါမော့ဆီ စာသွားသင်ရမည့်နေ့ဆို စမ်းချောင်းထိ သွားရတာဆိုတော့ အလုပ်ဆင်းရင် ချက်ခြင်းသွားရတော့တာလေ။

“စာသင်ပြီး အဆောင်ပြန်ရင်လည်း သတိထားဦး၊ မှောင်နေပြီ”

ဝင်းခိုင်ရဲ့ပူပန်မှုစကားလေး...

ကိုမော့ရဲ့အပြုံး...

“အေးပါ”လို့ ဖြေလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်လေး သိပါတယ်၊ ပူပန်မှုတွေရှိနေမယ်ဆိုရင် အဲသည့်လူကို ဘယ်လို နှောင်ကြိုးတော့ တုပ်နှောင်နေပြီဆိုတာပေါ့။

အလုပ်ဆင်းတယ်ဆိုတာ လေးနာရီခွဲပဲ။ အခု ခြောက်နာရီထိုးပြီ၊ ကျွန်မတောင်မှ ငမင်းစားဖို့

www.burmeseclassic.com

ပြင်နေပြီ၊ ဟိုအမျိုးသမီးပြန်မလာသေးပါလား။ ဘယ်သွားနေသလဲ၊ လျှောက်သွားနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ကအချိန်ပိုဆင်းရသလား။

ဘာလို့များ အဲသည့်အမျိုးသမီးဆီ သတိတရဖြစ်နေရသလဲ။

“ထင်ထင် . . . ထမင်းစားမလို့လား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီနဲ့ ပုစွန်ကို အချဉ်ချက်ထားတယ်၊ စားမလား၊ တပန်းကန်ယူသွားလေ”

“ထင်ထင်ချက်ရင်ကတော့ ကောင်းမှာပါပဲ၊ အန်တီနဲ့ သည်မှာလာစားမယ်”

“ဟင့်အင်း . . . လာမစားနဲ့၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲပဲ စားချင်တာ၊ ဟင်းယူသွား”

ထမင်းစားရင် တခြားလူနဲ့မစားချင်ပါဘူး။

တိတ်တိတ်ဆိပ်ဆိပ်ပဲကြိုက်တယ်။

ထမင်းစားရင်း စကားများတဲ့လူတွေကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းတာပါပဲ။

ဒေါ်ရီစီရွှေဆိုရင် ထမင်းဝိုင်းမှာ သိပ်စကားများတယ်၊ အင်မတန် အပြင်ကပ်စရာကောင်းပါတယ်၊ ပုစွန်ဟင်း

တစ်ပန်းကန် ခပ်ပေးလိုက်တယ်လေ၊ ကျွန်မက ဟင်းဆို အများကြီးချက်တဲ့သူပဲ၊ တစ်ပန်းကန်လောက်ပေးရလို့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။

“ထင်မိုးအောင် ဘာဟင်းချက်လဲ”

အစွန်ဆုံးအခန်းက မိုးမိုးဦး . . . ။

“ပုစွန်”

“အားပါ . . . ပုစွန်ထုပ်ပါလား၊ စားချင်စရာကြီးတွေ၊ မိုးကိုတစ်ထုပ်ကျွေး . . .”

“ယူလေ . . . မြန်မြန်ယူသွား၊ ကျွန်မထမင်းစားနေတုန်း စကားလာမပြောနဲ့၊ ကျွန်မမကြိုက်ဘူး”

ထမင်းစားတော့မယ်ဆိုမှ . . .

မိုးမိုးဦးကို ပုစွန်တစ်ထုပ်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ထမင်းစားနေလိုက်တယ်၊ ထမင်းစားပြီးလို့ ပန်းကန်တွေဆေးပြီး အခန်းဆီပြန်လာခဲ့တယ်၊ ခင်လေးငယ်မရောက်သေးပါလား၊ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေပါလိမ့်၊ ဪ . . . ဘာဆိုင်လို့လဲ။

ကုထင်ပေါ်မှာထိုင်ရင်း ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး စားစေမိတယ်၊ ခင်လေးငယ်ဖက်မှာ သပ်ယစ်သန့်ရှင်းနေတဲ့ တွေ့မြင်ရတယ်၊ သည်အမျိုးသမီးက အေးချမ်းငြိမ်သက်ပုံတော့ ရပါစာယ်။

အဓိကက...။

အဖေနောက်အိမ်ထောင်ပြု...။

အမေကိုလုပ်ကျွေး...။ ဆိုတဲ့ ခင်လေးငယ်ရဲ့ လက်ရေးတွေဟာ ကျွန်မကို ဆွဲဆောင်လွန်းနေလို့လည်း အခန်းမှာနေပါရစေဆိုတာ လက်ခံခဲ့တာ။ ထမင်းစားပြီးတော့ ပိုက်အရမ်းအင့်နေတယ်။ ပုစွန်ဟင်းဆီ ကျွန်မကြိုက်တာကို။ ကျွန်မကြိုက်သလို ဒက်ဒီလည်း...။ သွားစမ်းပါ။ ဘာတွေ တွေးမိပါလိမ့်။

တံခါးတွန်းပွင့်သံနှင့်အတူ ခင်လေးငယ်ဝင်လာတာ တွေ့ရပြီး နာရီကိုလှမ်းကြည့်မိတယ်။ ခုနှစ်နာရီတောင် ထိုးနေပါ ရောလား။

“နောက်ကျလိုက်တာ”

လွတ်ခနဲမေးမိတယ်။

ကျွန်မကို ခင်လေးငယ်ကပြုံးပြပြီးတော့မှ...။

“အလုပ်ဆင်းရင် ကျူရှင်ပြတဲ့အလုပ်တွေရှိတယ် ထင်မိုးအောင်ရဲ့...။ အလုပ်ကရတဲ့ဝင်ငွေက ခင်လေး လောက်အောင်သုံးရတာ၊ အဆောင်ခ၊ ထမင်းစရိတ်၊ အထွေထွေသုံးတောင် မနည်းချွေတာရတာ၊ ကျူရှင်ပြတဲ့ငွေတွေ

ကို အမေ့ဆီပို့ရတာ၊ ဒါကြောင့် အလုပ်ဆင်းလည်းမအားဘူး။ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့သောကြာဆို မနက်ခုနှစ်နာရီကစပြုရတဲ့ကလေး နှစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ စနေ၊ တနင်္ဂနွေလည်း တစ်နေ့ ကုန်ရော၊ များများကျူရှင်ပြနိုင်ရင် အမေ့ဆီငွေများများ ပို့နိုင်တာ”

ငွေအတွက် အချိန်တွေ၊ လူတွေ အပင်ပန်းခံ ရှာနေရတဲ့ လူတွေကိုမြင်ရင် ကျွန်မအံ့ဩသလိုခံစားနေရတာ၊ ကြာတော့ လည်း နည်းနည်းတော့ရိုးလာပါပြီ။ အဆောင်မှာလာနေ တာလည်း တစ်နှစ်ခွဲလောက်ရှိသွားပြီကိုး...။

“အဲဒါဘာလဲ”

သူမလက်ထဲကအထုပ်ကလေးကို စပ်စုမိပြန်တယ်။

“ဘယာကြော်သုပ်ဝယ်လာတာ၊ မနက်ကထမင်းချက် ထားခဲ့ပြီလေ၊ မင်း...။ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“ပြီးပြီ”

ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းရှိသေးတယ်။

နှစ်ကောင်ဆိုရင် ခင်လေးငယ်စားလို့ရနိုင်တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် မပြောတော့ပါဘူးလေ၊ သူ့ကြိုက်ချင်မကြိုက်မှာ၊ ငါ့အရင်က ပြောချင်ရာပြောတာပဲ၊ အခုပြောလို့ကပေါ့။

“ထင်မိုးအောင်... ဘယာကြော်သုပ်စားပါလား၊
ခင်လေး ပိုဝယ်လာခဲ့တယ်”

“ဗိုက်အင့်နေပြီ၊ ကျွန်မ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းချက်စားတယ်”
“ဪ...”

ဗိုက်အင့်လွန်းနေတာမို့ အခန်းပြင်ထွက်လာခဲ့တယ်။
လမ်းထိပ်မှာ ညကျရင်စားဖို့ အာလူးကြော်တထုပ်လောက်
သွားဝယ်ရင်း လမ်းလျှောက်ဦးမယ်လို့ ရည်ရွယ်တာပေါ့။
လျှောက်လာရင်း ကားလာလို့ဘေးဖက်လျှောက်ပါတယ်။
ပခုန်းစွန်းကိုဝင်တိုက်လိုက်တာ လူတောင်လည်ထွက်သွားမတတ်
ပါပဲ။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်မသိဘူး”

တိုက်မိသွားတာ “ဆောရီ” လေးလောက်ပြောဖော်ရရင်
မဆိုး၊ အခုတော့လှည့်တောင်မကြည့်။

သည်ရုပ်များ ခွေးချီသွားတောင်မှတ်မိတယ်။ လမ်းထဲ
မှာပဲ နေတာဖြစ်မယ်။ ကျွန်မဈေးသွားရင် ခဏခဏတွေ့ဖူး
တာကိုး၊ နေနှင့်ဦးပေါ့၊ သည်လောက်ရေးကြီးသုတ်ဖျာ
နိုင်နေတာ၊ နောက်တစ်ခါသူ့ကိုအရင်ဝင်တိုက်ပစ်မယ်။

“ထင်မိုးအောင်လေး ဘာဝယ်”

“မမသွယ်”

မမသွယ်ဆိုတဲ့ ဒေါက်တာမေမေသွယ်က ကျွန်မတို့
အဆောင်မှာနေတဲ့ တစ်ဦးတည်းသောဆရာဝန်မပါ။ မမသွယ်
မိဘတွေက ဟိုးမြစ်ကြီးနားမှာ၊ တစ်ယောက်ထဲမို့ အန်တီနဲ့
နဲ့လည်းခင်တာနဲ့ အဆောင်မှာလာနေတယ်လေ။ ကျွန်မကိုအလို
လိုက်ပြီး ကျွန်မခင်တဲ့သူ ရှားရှားပါးပါးလေးပေါ့။

မမသွယ်ရဲ့အိတ်ကိုလုဆွဲပြီး အဆောင်ဖက်ပြန်ခဲ့တယ်။

“မင်း ခုတလောပိုဝလာတယ်၊ အစားလည်းလျော့ဦး”

ကျွန်မကိုတွေ့ရင် မမသွယ်ကသည်စကားပဲအမြဲ
ပြောနေကြလေ။ “ဟုတ်ကဲ့” လို့ ခေါင်းငြိတ်နေကြအတိုင်းပဲပေါ့။

“ထင်မိုးအောင်”

“ဟင်”

ခင်လေးငယ်ရဲ့ခေါ်သံကိုကြားရပေမယ့် လှည့်မကြည့်မိ

ပါရှား။

လက်သည်းတွေကို လိမ္မော်ရောင်ဆေးဆိုးထားပြီး မခြောက်သေးတာမို့ လက်ဆယ်ချောင်းဖြန့်ရင်း လေမှုတ်ပေးနေမိတယ်။

“မင်းကြိုက်ချင်ကြိုက် မကြိုက်ချင်နေကွာ... မင်းဘက်ကိုပါ ခင်လေးတံမျက်စည်းလွဲပေးချင်တယ်။ မင်း... တစ်နေ့လုံးအားနေပြီး ဖုန်တွေနဲ့နေနေတာ ခင်လေး သဘောမကျဘူး”

“နေစမ်းပါ ထားလိုက်စမ်းပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မင်းနေနိုင်တယ် ဖုန်တွေနဲ့...”

“မင်းဘက်မှာသန့်နေရင်ပြီးရောပေါ့...”

“ခက်တာပဲ ထင်မိုးအောင်ရယ်”

“လွယ်လွယ်လေးပါ ခင်လေးငယ်ရယ်၊ မြေဖြူရဲ့ တစ်ဖက်ကို မကြည့်မိအောင် မင်းမျက်လုံးကို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ပေါ့”

ခင်လေးငယ်အသံတိတ်သွားပြီ။

တံမျက်စည်းလှည်းမှာပါ... မနက်ဆို ဈေးဝယ် ထမင်းချက်၊ စားပြီးရင် မောနေသလိုမို့ တံမျက်စည်းမလှဲတာပါ

တစ်ပါတ်တစ်ခါလောက် စုလှဲလိုက်ရတာ၊ ထမင်းဟင်း ချက်စားတာ ဝါသနာပါပေမယ့် တံမျက်စည်းလွဲရမှာ အဝတ်လျှော်မီးပူတိုက်ရမှာတွေ ဝါသနာမပါလှဘူး၊ မဖြုတ်လို့သာပါ။ တင်းကောင်းကောင်းကို တဲကူးတကန့်ချက်စားရတာတွေ သဘောကျတယ်။ ဒါလည်း မာမီအမွေနေမှာပါ။ မာမီဆို အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ဝတုတ်ကြီးဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်မကလည်း အမေ့သမီးပဲလေ... အမေ့ခြေရာနင်းရမှာပေါ့။

“မရဘူး... လွဲပေးချင်တယ်”

“ခင်လေးငယ်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ သည်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျေးဇူးအတင်မခံချင်လို့နေတာ၊ မင်းကိုလည်း ကျေးဇူးမတင်ချင်ဘူး”

“ကျေးဇူးမတင်လည်းရတယ်”

“ဘယ်ရမလဲ ဆပ်မကုန်နိုင်တဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို ဓောလွန်းလို့ပါ။ ကျေးဇူးရှိရင် သိရမယ်၊ ဆပ်နိုင်အောင် ငြိတေးရမယ်၊ ဆပ်ရမယ်... တစ်ချို့ကျေးဇူးတွေက ဆပ်မကုန်တော့ဘူး၊ အေးအေးနေစမ်းပါ ခင်လေးငယ်ရယ်”

ကျေးဇူးတရားတွေက မရှိလေကောင်းလေပဲ၊ အမြဲတမ်း သိနေကြကျွန်မအတွက် ကျေးဇူးရှိလာရင် သတိရနေပြီး

ဆပ်ဖို့ကြိုးစားရမှာပါ။ ဒါကြောင့်လည်း အားလုံးနဲ့ကင်းကင်း
ရှင်းရှင်းနေချင်လာတယ်။ အန်တီနဲ့ကို တစ်ခန်းလုံးအတွက်
နှစ်ယောက် စာလခပေးထားရင် ရပါတယ်။ အဲလိုမျိုး
တစ်ယောက်တည်းနေမယ်လို့လည်း ပြောထားပြီးသားပါ။
ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့စိတ်မှာ ခင်လေးငယ်ကိုခေါ်ထားမိတယ်။

လက်သည်းရှလေးတွေ လိမ္မော်ရောင်နှင့်လှပလာတဲ့
အခါ ခြေသည်းတွေဆိုးနေမိပြန်ပါတယ်။ ခင်လေးငယ်ဆီမှာ
နေခက်ထပ်စကားသံမကြားရတော့ပါ။ ထင်မိုးအောင်ဆိုတဲ့
မိန်းမဟာ သိပ်ပျင်းတာပဲ သူ့နေတဲ့အခန်းရဲ့တစ်ခြမ်းမှာ
ပွနေတာ... ဖုံတွေအမှိုက်တွေနဲ့လို့ အခန်းတကာလိုက်ပြော
တတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးတွေနဲ့လည်းကြုံဖူးပါပြီ။ ခင်လေးငယ်ဆိုတာ
ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဆိုတာတော့... ကျွန်မရုတ်ချည်းမသိနိုင်
ဖုန်တွေပွနေလွန်းလို့ မနေနိုင်လို့ လှပေးလိုက်ရတယ်လို့
လိုက်ပြောတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုးလည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

“ထင်မိုးအောင်... မင်းကခင်လေးကို တစ်ခုခုကူညီ
လိုက်ကွာ၊ ခင်လေးကလည်း မင်းကိုတံမျက်စည်းလှပေးလိုက်
မယ်။ ဒါဆိုရင် ကျေးဇူးအပြန်အလှန်ဖြစ်သွားပြီးတော့ ကျေးဇူး
အပ်စရာမရှိဘူး ကျေသွားရော...”

ဘယ်လိုဖြစ်နေပါလိမ့်...။

ခင်လေးငယ်ကို လှည့်ကြည့်မိတယ်။ ကြက်မွေး
တစ်ချောင်းကိုင်ပြီး ကျွန်မကိုကြည့်နေတယ်။ ကျေးဇူးကို အပြန်
အလှန်ကျေသွားအောင် အပြန်အလှန်ကူညီတဲ့ ခက်ပါလား...
ရယ်တောင်ရယ်ချင်လာတယ်။

“တို့က ဘာမှလုပ်မပေးချင်ဘူး...။ တံမျက်လှဲ့
အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက် ဒါတွေ... တို့ အကုန်ပျင်းတယ်...”

“မင်း ထမင်းဟင်းချက်ရတာ ဝါသနာပါပါတယ်”

“အင်းလေ”

“ဒါဆိုရင် ခင်လေးရဲ့ Rice Cooker ခလုတ်ကို
နှိပ်ပေးရုံကူညီ၊ ခင်လေးတံမျက်စည်းလှပေးမယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ခလုတ်နှိပ်ရတာမပင်လန်းဘူး၊
သည်လိုလုပ်လေ... သည်ညနေကြရင် တို့ ငါးဟင်းချက်မှာ
ငါးပေါင်းမှာဆိုတော့ မင်းကိုဟင်းတစ်ခွက်ပေးမယ် ဆိုရင်ကော
ဒါဆိုရင် မဆိုးပါဘူး...”

ခင်လေးငယ် ငြိမ်နေရာက...။

အင်း... တံမျက်စည်းလှဲ့ရဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။
တောင်းပြီလေ... ငါးပေါင်းတစ်ခွက်နဲ့လဲရတော့မှာပဲတဲ့။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မရယ်မိတယ်။ ခင်လေးငယ်ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ ခေါင်းမာ ပုံတော့ရတယ်။ သူ့ဖြစ်ချင်ရာကို တနည်းနည်းနဲ့ဖြစ်စေတဲ့ မိန်းမလို့ပဲ ကျွန်မတွေးမိလိုက်ပါတယ်။

“ထင်မိုးအောင်... မင်းဈေးဖြစ်ဖြစ် ပစ္စည်းတစ်ခုခု သွားဝယ်၊ တစ်နေရာရာသွားနေပါလားကွာ... ခင်လေး ရှင်းမလို့၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ပိုက်ဆံတွေတော့ သေချာ သော့ခတ်သွားနော်၊ ခင်လေး... သူများပစ္စည်း ဘယ်တော့မှ မခိုးဘူး၊ ဒါပေမယ့် အစွပ်စွဲခံရမှာတော့ ကြောက်တယ်”

“ရတယ်... ပိုက်ဆံအိတ်ယူသွားမယ်”

လမ်းထိပ်မှာ လိုမယ်ထင်သည့်ပစ္စည်းတွေဝယ်မယ်၊ သုံးဆယ့်ရှစ်လမ်းဖက်ထွက်ပြီး ဈေးဝယ်ရင်အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ခင်လေးငယ်တော့ ရှင်းလင်းရေးလုပ်တော့မှာ ထားပစ်ခဲ့လိုက် မယ်လေ။

အဆောင်ဝမှာ ဝေဝေနဲ့တွေ့တယ်။

ပြုံးပြတယ်... အဲသည့်ကောင်မလေးကလည်း နောက်ကွယ်ကြရင် ထင်မိုးအောင်အတင်းကို ပြောတတ်ပေမယ့် ရှေ့တင်ကြတော့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ စိတ်ပျက်စရာ၊ ဒါကြောင့် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပစ်လိုက်တယ်။

ဘာလို့များ ရင်ထဲကခံစားမှုနဲ့ အပေါ်ယံခံစားမှုကို ခွဲခြားနေကြတယ်မသိပါဘူး။

* * * * *

တစ်ခန်းလုံး ပြောင်လက်ရှင်းလင်းသွားတာပါပဲ၊ အဲလို ဖြစ်နေရမှာ၊ တကယ်ဆို... အဲလိုမျိုး သပ်ယပ်သန့်ရှင်း နေတာမျိုးကိုမှ ခင်လေးကနှစ်သက်တာ၊ ဘာပဲပြောပြော ထင်မိုးအောင်နဲ့အစကတည်းက အဆင်မပြေလှဘူးဆိုတာတော့ မရှိလှသေးပါဘူး၊ လွဲကျင်းထားတဲ့အမှိုက်တွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ သွားထည့်လိုက်တယ်။

“ခင်လေးငယ်”

“ဝေဝေ... ကော်ဖီသောက်နေတာလား”

“သောက်ပါလား ခင်လေးငယ်”

“ဟင့်အင်း ခင်လေးထမင်းစားနောက်ကျလို့ မဆာဘူး”

“ထင်မိုးအောင်တို့က ခုတစ်မျိုးတော်ကြာတစ်မျိုးနဲ့ မင်းမို့သူနဲ့နေနိုင်တယ်၊ သူခေါ်ချင်ခေါ်တယ်... မခေါ်ချင် မခေါ်ဘူး... စိတ်မမှန်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

စိတ်ဓါတ်တွေ့စုံစုံကျပြီး သေဆုံးရသည်အထိ အစွဲအလန်း ထားခဲ့တယ်။ အဲသည့်အချိန်ကစပြီး မာမိုကိုသစ္စာမဲ့ခဲ့တဲ့လူကို မုန်းခဲ့တယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မအဖေပေါ့”

“အဖေကို... ငရဲကြီးမှာပေါ့ ထင်မိုးအောင်ရယ်”

“မင်းရော... မင်းအဖေကို မမုန်းဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင်တော့ စိတ်နာတယ်ဆိုတာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တတမ်းတတဒေါသတွေနဲ့ သတိရ မနေတော့ဘူးလေ။ ခင်လေးမှာ ချစ်စရာအမေရှိတယ်။ အမေ့ကို ပိုချစ်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲလို့ပဲ စိတ်မှာတွေးပြီး ကိုယ့်ကိုမချစ်လို့ ထွက်ခွါသွားသူကို မေ့ထားလိုက်တယ်”

“မင်းက မေ့လို့ရတယ်။ ကျွန်မကမေ့မရဘူး”

“ဒါဆိုရင် ထင်မိုးအောင် အမြဲစိတ်ပင်ပန်းနေရ လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်”

ထင်မိုးအောင်ဆိုမှာ ခံစားချက်တွေရှိနေကြတာပဲ။ အလိုမကျတဲ့ခံစားမှုတွေဟာ ထင်မိုးအောင်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေကြတာပါလား။

“မင်းရဲ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကိုဖတ်ပြီး မင်းဘဝနဲ့တို့ဘဝ တူလို့ အတူနေမယ်ပြောခဲ့တာ”

“ဪ... အခုမှ ခင်လေးနားလည်လိုက်ပါတယ်။

ထင်မိုးအောင်နှင့်အတူနေရဖို့အရေး ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ရေးပေးပါဆိုတော့ ကြီးကျယ်လိုက်တာဆို အမြင်ကပ်ကပ်နှင့် အဖေ့နောက်အိမ်ထောင်ပြု အမေ့လုပ်ကျွေးဆိုပြီး အမှန် အတိုင်း အရွဲတိုက်ရေးပြလိုက်တာ။ ထင်မိုးအောင်က ခင်လေး တို့ သူနှင့်ဘဝချင်းတူလို့ အတူနေဖို့သဘောတူခဲ့တာကိုး။

“ခင်လေး အဖေရှိသေးလား”

“ရှိတယ်။ အဖေက ပြည်မှာသူ့နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ နေတယ်”

“မင်း သွားမတွေ့ဘူးလား”

“ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်က အဖေဆေးရုံတက်ရတော့ ခင်လေး သွားတွေ့ပါတယ်။ အမေကပြောတယ်။ အဖေနဲ့အမေရဲ့ပဋိပက္ခ ကြားမှာ ခင်လေးနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ခင်လေးက အဖေကိုအဖေလို ဆက်ဆံရမယ်တဲ့။ သူမကောင်းတာ သူယူမယ့်ဝင်ကြွေးကဲ့။ သူဝင်ကြွေးကို ကိုယ်က လိုက်မယူရဘူးတဲ့လေ။ ကိုယ်ကောင်းရင် ကောင်းတဲ့အကျိုးကိုယ်ရမယ်တဲ့”

“သူမကောင်းတာ သူယူမယ့်ဝင်္ဂကြွေးတဲ့လား”

ထင်မိုးအောင်က သည်စကားကိုထပ်တလဲလဲ ပြောနေတယ်။ ခင်လေးစိတ်မှာတော့ ထင်မိုးအောင်ကို အမေနဲ့ တွေ့ပေးချင်မိပါတယ်။

* * * * *

အပြင်မှာမှောင်နေပြီ။

အခန်းထဲမှာ မီးမဖွင့်ဘဲအိပ်နေမိတယ်။ ပြတင်းကနေ အလင်းရောင်အနည်းငယ်ဝင်နေပါလား။ ထမင်းမစားသေးဘဲ ခင်လေးကိုစောင့်နေမိတယ်။ စာသွားသင်ပြီး အပြန်က နောက်ကျလိုက်တာ၊ ကျေးဇူးခြင်းအပြန်အလှန်လဲပြီးတော့ ငါးပေါင်းထားတယ်။ အတူစားမယ်ဆိုပြီး စောင့်နေမိတာပါ။

မာမိဆုံးပြီးတဲ့နောက် ဘယ်သူနှင့်မှ အတူထမင်း လက်ဆုံ မစားတော့တာကြာခဲ့ပါပြီ။ ထမင်းစားရင်း ကြက်တူရွေး တွေလို စကားများနေတဲ့ အဆောင်သူတွေကို စိတ်ပျက်လွန်း လို့ပါ။

အဖေကို အဖေလိုဆက်ဆံရမယ်တဲ့။

ကျွန်မကတော့...

နှစ်အတော်ကြာစိတ်ပျက်နေပြီး စကားတစ်ခွန်း မပြောခဲ့တာ...။

“ဘာလို့လဲ ထင်ထင်၊ ဒက်ဒီတို့နဲ့အတူမနေချင်တာ၊ သည်မှာထင်ထင်ဘာမကြိုက်တာရှိလို့လဲ၊ ပြီးတော့သမီးရယ်... အမွေဆိုတာ မိဘသေဆုံးရင် အလိုလိုရလာတာ၊ သည်ငွေတွေ ယူပြီး သမီးဘယ်မှာနေမလဲ”

ဒက်ဒီသေရင် ဒက်ဒီပစ္စည်းတွေ ဒက်ဒီမိန်းမပဲရမှာပေါ့၊ အခုပဲပေးပါ။ မာမိလိုတော့ ငွေမလိုဘူး... ငွေမလိုဘူးဆို ငိုရင်း ငိုရင်း အရှုံးမပေးနိုင်ဘူး၊ ထင်မိုးအောင်ဘဝကို ထင်မိုးအောင်ဖာသာဖန်တီးယူမယ်။ အန်တီနဲ့နဲ့သွားနေမယ် ဆိုတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ထင်မိုးအောင်အတွက် သိန်းတစ်ရာ ကျော်တဲ့ငွေတွေ ဘဏ်ထဲလွှဲထည့်ပေးလိုက်တယ်လေ။

“ထင်ထင်နဲ့အတူရှိနေချင်တာ တစ်ခုပါပဲ”

“ဒက်ဒီမိန်းမရှိနေတာပဲ”

အဲလိုပြောခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့တာ။

လိုအပ်လို့လား...။

ထင်ထင်နဲ့အတူရှိနေချင်ရင် ထင်ထင်မာမိနဲ့ပေါင်းပေါ့၊ ဒါဆိုရင် မာမိနှင့်အတူ ထင်ထင်ရှိနေမှာပေါ့။ အလွယ်ဆုံးကို အခက်ဆုံးဖြစ်စေခဲ့ပြီးမှ ထင်ထင်နဲ့အတူနေချင်တယ်ဆို အလတားပဲ။

“ဟယ်... ထင်မိုးအောင်၊ မီးဖွင့်ဘဲမှောင်ကြီးထဲမှာ အိပ်နေတာလား၊ ခြင်ထောင်လည်းမချဘူး၊ ခြင်ကိုက်နေမယ်”

“မအိပ်ပါဘူး”

“ဒါဆို မီးဖွင့်လိုက်မယ်နော်”

“အင်း”

“ထင်မိုးအောင် အိပ်နေတာလား”

“မအိပ်ပါဘူး၊ ခင်လေးငယ်ပြန်လာရင် ထမင်းအတူ စားမလို့စောင့်နေတာ”

“ဘာလဲ... ငါပေါင်းထားပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စားမှာပါနော် ခင်လေး”

“စားမှာပေါ့ထင်မိုးအောင်ရယ်... ဒါမှ မင်းအခန်းကို ခင်လေးရှင်းပေးတာနဲ့ကျေမှာလေ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

“နေဦးကွာ... ခဏအမောဖြေဦးမယ်၊ ပြီးရင်စားမယ်”

“ဒါဆို တို့ထမင်းပြင်နှင့်မယ်”

ထမင်းစားခန်းမှာတောင်လူရှင်းနေပါပြီ။ ခုချိန်ဆို အားလုံးထမင်းစားပြီးကြရောပေါ့။ ကျွန်မလက်ရာဟင်းတွေကို တြိုက်လို့ဆို ဟင်းလာလာတောင်းတတ်တဲ့ မိုးမိုးဦးတောင် မတွေ့တော့ပါဘူး။ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်တယ်၊ ခင်လေးငယ် ရောက်လာပြီ၊ နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းဝိုင်းမှာထိုင်မိရင်...

“ထမင်းစားနေတုန်းတော့ စကားမပြောနဲ့နော်၊ တို့မကြိုက်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ အမေလည်းအဲလိုပါပဲ၊ ထမင်းစားပြီးမှ ရေနွေးကြမ်းတစ်အိုးနဲ့ စကားပြောရတာ”

“ဟုတ်လား...”

ငါပေါင်းကို ဘဲဥပုံပန်းကန်ပြားအပြည့်ထည့်ထားတာပဲ၊ ခင်လေးငယ်မစားရဲမှာစိုးလို့ ကျွန်မအရင်ယူစားလိုက်တယ်၊ ခင်လေးငယ်က ဟင်းကိုခပ်အေးအေးပုံမှန်ပဲ ယူစားတယ်လေ၊ ခုတ်ခွံတဲ့ပုံ ဟန်လုပ်နေတဲ့ပုံ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ထမင်းစားတာ နည်းလွန်းလှပါတယ်၊ ကျွန်မအတွက်တော့ ခင်လေးငယ် ထမင်းစားတာ ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်စားသလောက်ပါပဲ ထား၊ ငါအရိုးခွာပြီး ကျွန်မပန်းကန်ထဲ ဟင်းထည့်ပေးပါတယ်။

“စကားမပြောနဲ့ဆိုပေမယ့် ပြောရဦးမယ်၊ ခင်လေး အသက် နှစ်ဆယ့်ခြောက်ရှိပြီ”

“ကျွန်မအသက်နှစ်ဆယ့်လေး”

“မင်းငယ်တယ်၊ ကိုယ့်အပြုအစုကို ခံရမယ်”

ငါးအရိုးနှာပေးတဲ့အခါ...။

မာမီသည်သို့ ကျွန်မကိုပြုစုခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုတော့အဲဒီ အယုဗ္ဗာယတွေလည်း ဝေးခဲ့တာကြာပါပြီ။

“ခင်လေးမှာ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုချင်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုရတာပါပဲ၊ စား... ခင်လေးဝပြီ”

ထမင်းပန်းကန်ထဲ ခုန်ဆင်းသွားတဲ့မျက်ရည် တစ်ပေါက် ဟာ မာမီဆုံးပြီးနောက် ပထမဦးဆုံးကျတဲ့ မျက်ရည်ပါ။ ကျွန်မ ထမင်းဆက်မစားနိုင်တော့ပါဘူး။ ခင်လေး ပန်းကန်ဆေး နေတဲ့နားရောက်တဲ့အခါ...

“ပေး... ဆေးလိုက်မယ်”

ထမင်းပန်းကန်အပေကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့... သတိတရနဲ့ရေခွေးကြမ်းတစ်အိုး ပြင်ဆင် လိုက်ပါတယ်၊ အခန်းထဲကို ရေခွေးကြမ်းအိုးယူလာခဲ့တယ်၊ နောက်ဆိုရင် လက်ဖက်သုတ်ဖို့ပြင်ထားမယ်၊ ခင်လေး... လက်ဖက်ကြိုက်လား မေးဦးမှ။

“အတော်ပဲ... ရေခွေးကြမ်းနဲ့မြည်းဖို့ အမေက မြေပဲယို ပို့ပေးလိုက်တယ်... ထင်မိုးအောင်”

“ကျွန်မမြေပဲယိုကြိုက်တယ်”

နှစ်ယောက်အတူ စာကြည့်စားပွဲမှာထိုင်မိကြတယ်။

ခင်လေးငယ်က အလကားမနေပါဘူး၊ စာအုပ်တွေက အဖြေလွှာတွေကိုစစ်နေတယ်လေ။

“ခင်လေးငယ်က ကျွန်မထက်ကြီးတယ်ဆိုတော့ ဗလေးလို့ ကျွန်မခေါ်ရင်ရမလား”

“ရတာပေါ့... ထင်မိုးအောင်ကိုရော ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ”

“ကျွန်မဘဝမှာ မာမီခေါ်သလို ဘယ်သူမှမခေါ်တော့ဘူး၊ ဒက်ဒီက ထင်ထင်လို့ခေါ်တယ်၊ မကြိုက်ဘူး၊ မာမီက အောင်လို့ခေါ်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ... မင်းကိုအောင်လို့ခေါ်မယ်”

မြေပဲယိုတစ်ပန်းကန်...

ရေခွေးကြမ်းတစ်အိုးနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် နာမည် ပြောင်းလဲခေါ်ခဲ့ကြတယ်။

“အောင်... မင်းဘွဲ့ရပြီးသားဆို”

“အင်း...”

“ဒါဆို ဘာလို့ဘာအလုပ်မှမလုပ်တာလဲ၊ မင်းချမ်းသာတာတော့ ချမ်းသာတာပေါ့။ အလုပ်မရှိရင် မင်းစိတ်တွေကလေးနေမှာပေါ့။ စားလိုက်အိပ်လိုက် ဟိုတွေးသည်တွေးနဲ့”

“ကျွန်မ ဘာအလုပ်လုပ်ရမလဲ”

“တစ်ခုခုပေါ့”

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ချင် ခုလုပ်ချင်ခုရပါတယ်၊ ကျွန်မ ဒက်ဒီရဲ့ အထွေထွေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းကို မလေးကြားဖူးမှာပါ”

နာမည်ပြောလိုက်ရင်ကို လူတိုင်းသိနေကြတာပဲ၊ ဒက်ဒီပိုင်တဲ့အထွေထွေအကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းက မြန်မာပြည်ရဲ့မြို့ကြီးတောင်ထော်များများမှာပါ ရှိနေလောက်အောင် ကြီးကျယ်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲသည့်အရိပ်မှာနေရတာကို ရင်ထဲမှာ အချိန်နဲ့အမျှ မာမို့မျက်ရည်ကိုသတိရနေတာ ခက်ပါတယ်။

“ဒါဆို အဲသည့်မှာအလုပ်လုပ်ပါလား”

“ဟင့်အင်း... ဒက်ဒီနဲ့အတူရှိနေရင် မာမို့မျက်ရည်မှာ မာမို့နာကျင်မှုကိုအမှတ်ရနေတယ်၊ ပြီးတော့ ဒက်ဒီမိန်းမ

ဒေါ်ရီစီရွှေကို တွေ့နေရရင် ဒေါသတွေပဲများနေတော့ အချိန်တိုင်းဟာ အကုသိုလ်နဲ့ရင်းနှီးနေသလိုပါပဲလေ။

“ဒါဆိုလည်း မင်းဘာဝါသနာပါလဲအောင်”

“ထမင်းဟင်းချက်တာပဲ ဝါသနာပါတယ်”

ကျွန်မအပြောကြောင့် ခင်လေးကရယ်တယ်၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့နှစ်ယောက်ထမင်းဆိုင်ဖွင့်မှထင်တယ်ဆိုပြီးတော့ ရယ်နေတော့တာပါပဲ။

ထင်မိုးအောင်ရဲ့ ရင်ထဲကခံစားမှုကိုနားလည်လာတဲ့ အခါမှာတော့ သူ့ကိုစာနာခင်မင်လာမိပါတယ်၊ ခင်လေးကတော့ အမေ့ရဲ့ ခိုင်မာသောစိတ်ဓါတ်နှင့် ဆိုဆုံးမမှုတွေကြောင့် အရာရာကိုနားလည်တတ်နေခဲ့ပါပြီ။ ထင်မိုးအောင်ကတော့ စိတ်ဓါတ်ပျော့တဲ့အမေနဲ့ နေခဲ့ရပြီး သူ့ကို ဘယ်သူကမပြောဆိုခဲ့ပုံမရပါဘူး။

“သူ့ရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းက အဆိုးကြီးမဟုတ်ပါဘူး။

သူ့ဟာမေတ္တာငတ်နေတာပါပဲ၊ သူ့စိတ်မှာအထီးကျန်နေသမျှကို

၅၂ ခိုင်ငံသက်

ဟိုလူ့ရန်လုပ်၊ သည်လူ့ရန်လုပ်နဲ့ ဖြေနေသလိုပဲလေ၊ ခင်လေးကတော့ သူဟာခင်လေးထက်လည်းအသက်ငယ်လေတော့ ခင်ခင် မင်မင်နဲ့ညီမလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတယ်၊ ဒါကို သူ သဘောကျပါတယ်”

“ခင်လေးက သံယောဇဉ်ကြီးတတ်တဲ့သူပဲ၊ ကြာရင် ထင်မိုးအောင်ကိုသံယောဇဉ်ဖြစ်လာမှာပါ”

“ခင်လေးက သံယောဇဉ်ကြီးတတ်တယ်လို့ မင်း ဘယ်လိုသိသလဲ”

“ဟာ... ကိုမော်”

ဝင်းခိုင်ရှက်သွားတာကို ခင်လေးမသိချင်ဖောင်အောင်နေလိုက်ရတယ်၊ ဝင်းခိုင်ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ခင်လေးမသိဘဲနေမလား၊ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ခင်ခင်မင်မင်နေလာတဲ့ နှစ်နှစ်တာမှာ သူတို့စိတ်ဓါတ်ကလေးတွေကို ခင်လေးမသိဘဲနေမလား။

ကိုမော်က အရာရာကိုပျော်စရာတွေအဖြစ် ပြောငယ်တတ်ပြီး အမြဲလိုပေါ့ပါးလန်းဆန်းပျော်ရွှင်နေတတ်သူ၊ ဝင်းခိုင်ကတော့ လူကြီးဆန်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သူ။

တစ်ထုတ်ပြန်ပြီး တစ်သက်ပြန်ပြီး အချစ်အင်ဆန်းချစ်မယ် ၅၃

“ခင်လေး... နင် ထင်မိုးအောင်ကို တစ်ခါလောက် ခေါ်လာခဲ့ဟာ”

“နင်က သိချင်နေရပြန်ပါပြီ၊ ဟိုကကြည့်မရရင် ကြည့်မရသလိုပြောမှာ၊ တွေ့မှာပေါ့ကိုမော်ရယ်၊ ကြုံဦးမှာပေါ့၊ ခုတော့ ငါ တကူးတကခေါ်မလာပါရစေနဲ့ဦး”

“ခင်လေးကို သည်နေ့ပြန်ပို့မယ်လေ၊ ဒါမှ ခင်လေး အဆောင်လည်း သိထားရမှာ”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ခင်လေးအဆောင်ကို ကိုမော်တို့ ဝင်းခိုင်တို့ကိုပြထားရမယ်၊ အလုပ်မှာအရေးအကြောင်းရှိတော့ လာလို့ရတာပေါ့”

“ငါတို့သိပါတယ်၊ နင့်အဆောင်ကို သေရေးရှင်နေက လွှဲပြီး မလာရဘူးဆိုတာလေ... ”

ကိုမော်မကျေမလည်အပြောလေး...။

ခင်လေးက မှာထားတာကိုး၊ နင်တို့နှစ်ယောက် ငါ့အဆောင်ကို သေရေးရှင်ရေးကလွဲပြီး ဘယ်တော့မှအလည် မလာနဲ့လို့၊ ဒါကို ကိုမော်ကမကြိုက်။

“ဘာလဲ... ကိုမော်က စိတ်ဆိုးနေတာလား၊ အဆောင်မှာက စိတ်ဓါတ်တွေ အမျိုးမျိုးရှိကြတယ် ကိုမော်ရဲ့ ယောက်ျား

www.burmeseclassic.com

လေး တစ်ယောက်လာပြီဆိုရင်ပဲ အမြင်တွေကအမျိုးမျိုး...
ဘာတော်လဲ အစ်ကိုလား... အရင်းလား... ဝမ်းကွဲလား
ရည်းစားလား... ရှုပ်ထွန်းရော ဒါကြောင့်ပါဟယ်၊ နင်တို့နဲ့
ခင်လေးက အလုပ်ထဲမှာနေတိုင်း တွေ့နိုင်နေတာ အဆောင်ကို
လာစရာအကြောင်း အရေးတကြီးရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ခင်လေးပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ကိုမော်ကနားလည်
မှာပါ။ ကိုမော်ကလည်းကွာ ခင်လေးပြောတာမှန်နေတာပဲ”

“အေး... မှန်... မှန်၊ မင်းကတော့ဘာမဆို
ခင်လေးပြောသမျှမှန်နေတာပဲ၊ ခင်လေးမှားလဲမင်းမှန်မှာပဲ
မဟုတ်လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုမော်ရာ”

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဝင်းခိုင်က လေးငါးလငယ်ပေမယ့်
ကိုမော်နှင့်ဆို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လိုနေပါတယ်၊ ကိုမော်
ကတော့ သူ့ထက်တစ်နှစ်လောက်ငယ်တဲ့ ခင်းလေးအပေါ်
တောင် ကလေးဆိုးကြီးလို ဆိုးချင်သေးတယ်လေ။

“ကိုမော်... သည်လှဆို ခင်လေးရဲ့ငွေစုငွေချေးက
ချေးငွေကျေပြီ၊ ကိုမော်ဆွဲကြိုးရွေးချင်ရင် ခင်လေးရဲ့ငွေစု
ငွေချေးငွေကို ချေးလိုက်ပါလား...”

“နေပါစေဟာ... နင့်ဖာသာချေးပြီး အမေ့ဆီပို့ချင်
ဦးပါ၊ ငါ့ဒုက္ခနဲ့ငါပဲရှိပါစေ”

“သည်လိုလဲဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ၊ ငါတို့သုံးယောက်ဟာ
ဆိုးတိုင်ပင်ကောင်းတိုင်ပင် သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေ
မြစ်နေလာတာကြာပြီ၊ တစ်ယောက်ဒုက္ခကိုတစ်ယောက် ခွဲဝေ
လူသင့် ယူရမှာပဲ”

ခင်လေးကတော့သည်လိုပဲ တွေးပါတယ်၊ ခင်လေးတို့ရဲ့
ထုတ်လုပ်မှုဌာနကလေးမှာ ဝန်ထမ်းကဝါးယောက်ထဲရှိတာ၊
အန်တီမြင့်နဲ့ အန်တီကြွယ်တို့ အဖွားကြီးနှစ်ယောက်နဲ့
ခင်လေးတို့သုံးယောက်ထဲရှိတာ၊ အလုပ်ဝင်ထဲက သူငယ်ချင်း
တွေလိုပေါင်းလာခဲ့တာပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကူညီ
စာနာရလိမ့်မယ်။

“နေစမ်းပါစေဟာ၊ ငါ့ဆွဲကြိုးကိုက အန်တီစိန်ဆီမှာ
နေချင်နေတာ... တစ်ခါတစ်လေ ငါ့ဆီပြန်လာတာကိုပဲ ကျေးဇူး
ထင်လိုက်စမ်းပါ၊ အမြဲသွားမနေတာဘဲ ဝမ်းသာစရာပေါ့”

ကိုမော်ကတော့ ပျော်ပျော်ပါပဲ၊ ဘကြီးရဲ့ဆေးဖိုးတွေနဲ့
အမြဲလို လုံးချာလည်နေသမျှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပဲပေါ့၊ သူ့စိတ်ခါတ်
ထည်း ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်ညစ်နေရမယ်ဆို

ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဝင်းခိုင်က ပြည့်စုံသူမို့ ကူညီမယ်ဆိုလည်း လက်မခံ၊ အင်းလေ... အဲလိုမာနလေးကလည်း ရှိသင့် ရှိထိုက်တာပဲမဟုတ်လား၊ ခင်လေးလည်းအဲလိုမာနစိတ် ကလေးကတော့ ရင်ထဲမှာရှိနေတာပါပဲလေ။

* * * * *

မလေး... ဘာဟင်းတွေကြိုက်တတ်သလဲလို့ သေချာ မေးထားဦးမယ်၊ ကျွန်မကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေကို မလေးက ကြိုက်လိမ့်မည်မထင်၊ သည်နေ့တော့ ငါးကြော်နှင့်ချဉ်ရည်ဟင်း ရယ်၊ ငပိရည်တို့စရာရယ်ပဲရှိတယ်။

“ဘာချက်လဲ ထင်မိုးအေဒင်”

“ဟင်းမကောင်းဘူး၊ ငါးကြော်”

“ဒါဆို မိုး ဝက်သားအချိုနှပ်ထားတယ် ယူစားပါလား”

“ဟင့်အင်း... တော်ပြီ”

မိုးမိုးဦးက ကျွန်မဟင်းတွေကိုဆို အားမနာတမ်း တောင်းတတ်သလို ဟင်းဆိုလည်း လာလာပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိုးမိုးဦးဟင်းတွေက လက်ရာညံ့တယ်လို့ ကျွန်မက ချေးများသူပီပီ မနှစ်သက်တတ်ပါ။

 ရန်ပိုင်ဦးစာပေ

“ထင်မိုးအောင်... မင်းနဲ့အခုနေတဲ့ ခင်လေးငယ်က ဆင်းရဲတယ်ကြားတယ်... မင်းသတိထားနေနော်”

“ဆင်းရဲတယ်... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ သူကဆင်းရဲတယ်၊ မင်းကချမ်းသာတယ် ဆိုတော့ မင်းကိုကပ်စားနေဦးမယ်”

“အဲဒါမင်းနဲ့ဆိုင်လို့လား... ခင်လေးငယ်အကြောင်း တို့ မင်းဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ သေချာလည်းမသိဘဲနဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့မာန၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို အထင်နဲ့မဖျက်ဆီးပါနဲ့၊ ကျွန်မမကြိုက်ဘူး”

“တို့က စေတနာပါ”

ပြောမရမှန်းသိတော့ စေတနာနှင့်ပိတ်ပြီး ထွက်သွားပြီ၊ ခင်လေးငယ်သိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့၊ ခင်လေးငယ်ဆိုမှာ အဲလိုနိမ့်ကျတဲ့စိတ်မရှိနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်မယုံကြည်နေတယ် ဘာတွေမှန်းလည်းမသိဘူး။

အဆောင်မှာနေရတာ စိတ်ပျက်စရာတော်တော် တောင်းတဲ့ လူတွေကိုတွေ့ရပါတယ်၊ ဟိုးအရင် မာမိုရင်ခွင်မှာ နေရစဉ်ကဆို သည်လိုမျိုး လူတွေရဲ့စိတ်ဓါတ်တွေကို ကျွန်မ ဘာမှမသိခဲ့ပါဘူး၊ သိလာရတဲ့အခါ အရမ်းစိတ်ပျက်တာပါပဲ။

 ရန်ပိုင်ဦးစာပေ

အခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး အိပ်နေရင်းမှ သန့်ရှင်းသပ်ယပ်သော အခန်းဟာ ကျွန်မစိတ်ကိုပါ ရောထွေးသန့်ရှင်းစေတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံရမှာပါ။ သည့်အတွက် မလေးကိုကျေးဇူးတင်ရမှာပါပဲ။ ကျွန်မက မှောင်နေတဲ့ဝန်းကျင်ကို နှစ်သက်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် အခန်းမီးကိုငြိမ်းပြီး မှောင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာ အတွေးနှင့် နေလေ့ရှိပါတယ်။

“အောင်...”

“ဟင်”

“အောင်ဟာ နေလည်းနေနိုင်တယ်။ မှောင်နေတာ မင်းမို့လို့မမွန်းတယ်”

“မလေးပြန်လာပြီလား... ကျွန်မဗိုက်ဆာနေပြီ”

“ထမင်းစားစောင့်နေတာလား... စားနှင့်ရောပေါ့အောင်ရယ်။ ခင်လေးက သည်ရက်တွေနောက်ကျတတ်မှန်း သိလျက်နဲ့ နေဦးကွာ... ခင်လေးရေချိုးချင်သေးတယ်”

“ချိုးလေ... ပြီးရင်စားမယ်”

မလေးရဲ့စားပွဲပေါ်မှာ ဘာဝယ်လာသည်မသိ၊ အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်တွေ့ရတယ်။ မလေးရေချိုးပြီးပြန်ရောက်လာတော့မှ မေးရတယ်။

“မြင်းခွာရွက်သုတ်ဝယ်လာတာအောင်ရဲ့ အောင်ကြောက်ရဲ့လား”

“ကျွန်မ ငါးကြော်နဲ့ချဉ်ရည်ဟင်းချက်ထားတယ်”

“ဒါဆိုရင် မြင်းခွာရွက်သုတ်လေးပါပါတော့ ပိုမြိန်မှာပေါ့။ အောင် ချဉ်ရည်ဟင်းချက်ထားတယ်ဆို ကောင်းတယ်။ ခင်လေးက ချဉ်ရည်ဟင်းကြိုက်တယ်။ အမေကဆို ခင်လေးအကြိုက် ဘဲဥကြော်နဲ့ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ငါးပီကောင်ကြော်နဲ့ ချဉ်ရည်ဟင်း ခဏခဏချက်တာ”

“မလေးကြိုက်တတ်တဲ့ဟင်းတွေ ပြောပြထားလေ။ ကျွန်မချက်ပေးမှာပေါ့”

“မီးဖိုထဲမှာချည်းပဲ နေနေလို့မပြီးဘူးအောင်၊ မင်းဘာအလုပ်လုပ်မှာလဲ”

“မလေးကလည်းလေ... ကျွန်မမှာ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မှမရှိတာ၊ ရုတ်တရက် ဘယ်စဉ်းစားတတ်ချိမလဲ။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့... မလေးစေတနာသိတယ်။ ကျွန်မ နည်းစားပါ့မယ်”

ဒက်ဒီနှင့်နေစဉ်ကတော့ သူ့အလုပ်ထဲမှာ မန်နေဂျာထုပ်ဖွဲ့ပြောသား... မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ အထွေထွေမန်နေဂျာကြီး

ဒေါ်ရီစီရွှေအနားမှာ တစ်နေကုန်နေနေရမှာမို့ မနေချင်တာနဲ့ မလုပ်ဘူးလို့ပြောလိုက်ပါတယ်။ အခုလည်း အဲသည့်မှာမလုပ်ချင်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ထမင်းလာစားကြတဲ့အချိန် ထမင်းစားခန်းမှာ လူရှင်းနေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ငွေးသူဇာ တစ်ယောက် ဘာတွေချက်နေသည်မသိ၊ ကျွန်မနှင့်မလေးတို့ လှမ်းကြည့်ပါတယ်။ အတူတူထမင်းစားတယ်ဆိုတော့လည်း အထူးအဆန်းအဖြစ် ပြောစရာလေးတွေတော့ ရသွားကြမှာပေါ့လေ။ မလေးကိုကျွန်မ တစ်ခုသဘောကျတာ အင်မတန် တည်ငြိမ်တာပါ။ ဘယ်သူက သူ့ကိုကြည့်နေနေ ခပ်အေးအေး ပုံမှန်ပါပဲလေ။

“မြင်းခွာရွက်သုတ်က ပုလွန်ခြောက်လည်းမပါဘူး”
ကျွန်မမနေနိုင်ဘဲပြောမိတယ်။

မလေးကပြုံးပြီး အောင်သုတ်သလိုတော့ ပုလွန်ခြောက် နိုင်းခြင်းနဲ့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ သူ့ဈေးနဲ့သူ တန်ရုံပဲရမှာပေါ့လို့ ပြောပါတယ်။

“မလေး အသုတ်တွေကြိုက်ရင် ကျွန်မလုပ်ထားပါ့မယ်”

“ကြိုက်တယ်လဲမဟုတ်ပါဘူး။ ဝယ်စားရတာဆိုတော့ အဆင်ပြေအောင်လို့ပါ”

“နောက်ဘာမှဝယ်မလာနဲ့၊ ကျွန်မချက်ထားမယ်”

“ဟင့်အင်း... အောင့်ဟင်းတွေက ပိုကောင်းနေရင် ခင်လေးက ကျေလူးနည်းသွားမှာပေါ့၊ ဒါဆို အောင့်ပေါ် တွေးလူးတင်သွားရမယ်...”

ကျွန်မအပြောတွေ ခင်လေးပြောတဲ့အခါ ပြုံးမိပါတယ်။ ထမင်းစားရင်း စကားမပြောချင်တဲ့ကျွန်မဟာ မလေးကိုကြတော့ ဘာလို့စကားစော့ပြောနေမိပြန်ပါလိမ့်...။ ပန်းကန်တွေ ဆေးပြီးတော့ အခန်းဆီပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

“မလေး... အိပ်တော့မှာလား”

“ဟင့်အင်း... ဘုရားရှိခိုးပြီးမှ”

မလေးကိုတွေ့ရတာ သူ့ရဲ့တစ်နေ့တာဝတ္တရားတွေကို ဗျက်ကွက်လှေမရှိပါဘူး။ အမြဲလို အေးချမ်းနေတယ်လို့လဲ စိတ်မှာခံစားမိပါတယ်။

“အောင်... အိပ်ချင်အိပ်တော့၊ ဘယ်လိုအလုပ်တွေ လုပ်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားပြီးအိပ်၊ ခင်လေး ဘုရားရှိခိုးတော့ ယယ်နော်”

“မီးမှိတ်ထားရင်ရမလား”

“ရတယ်”

မီးမှိတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မဟာ မောင်မဲနေတဲ့အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာအိပ်စက်နေရတာကို ဘာလို့များ အင်မတန်နှစ်သက်မိပါလိမ့်။ အခန်းလေးက တိတ်ဆိတ်နေတာပါပဲလား...။

“ဒါ ခင်လေးတို့အလုပ်ဌာနပဲအောင်... အောင်လိုက်လာတဲ့အတွက် လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ်။ နောက်ထပ် မြို့ထဲထွက်ရင် လာလို့ရအောင်ပေါ့”

ခင်လေးနှင့်အတူ ထင်မိုးအောင်ကိုခေါ်လာခဲ့တယ်။ အခန်းကလေးတစ်ခန်းထဲမှာ ဝမ်းနည်းစရာ ဒေါသဖြစ်စရာတွေနှင့် အောင်နေနေတာကို ခင်လေးမနှစ်သက်ပါဘူး။ ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းမဆိုးလှပါဘဲ ဒေါသကလေးတွေနှင့် ရှိနေတယ်။ နေသူအတွက် ပတ်ဝန်းကျင် ကျဉ်းမြောင်းလာလေ အတွေးတွေ ကျဉ်းမြောင်းလာလေဖြစ်မှာကို ခင်လေးမလိုလားပါဘူး။

“ဒက်ဒီအလုပ်တိုက်ကို ကျွန်မတစ်ခါလိုက်သွားမိတယ်။ လူတွေရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက အကြည့်အမျိုးမျိုးတွေကို ကျွန်မ

မုန်းတယ်။ ဂရုဏာသက်သလိုလိုလေသံတွေနဲ့ တကယ့်စေတနာမပါဘဲ အပိုစကားတွေပြောနေကြသလိုမို့ ကျွန်မဘယ်တော့မှ မလိုက်တော့ဘူး”

“ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေအမျိုးမျိုး စိတ်တွေအမျိုးမျိုးတော့ ရှိမှာပဲအောင်... နားလည်တတ်ဖို့တော့လိုတယ်။ စေတနာအစစ်ရှိတဲ့လူကို စိတ်ရောကိုယ်ပါပေါင်းလို့ရပေမယ့် အပေါ်ယံလူတွေကိုတော့ နားလည်အောင် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းရုံပေါ့။ တကယ်တော့ သူတို့ရင်ထဲမှာ စေတနာအစစ်အမှန်ရှိဖို့ မရှိဖို့ထက် ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ စေတနာအစစ်အမှန်ရှိနေဖို့က အလိုအပ်ဆုံးပဲလေ...”

“ကျေးဇူးတင်တယ်မလေးရယ်။ ကျွန်မကိုဘယ်သူကမှ အဲလိုမပြောပြဘူး”

“တော်ကြာမှ ခင်လေးပြောပြလွန်းလို့ အောင်... နားညည်းမယ်”

“မညည်းပါဘူး”

ခင်လေးရဲ့အလုပ်စားပွဲကိုရောက်တော့ ပါတ်ဝန်းကျင်အသစ်အဆန်းကို လိုက်ကြည့်နေတဲ့ ထင်မိုးအောင်ပုံစံလေးက တလေးလေးတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ ရင်ထဲရှိရင်ရှိသလို ပြောပစ်

တတ်တဲ့၊ ဘယ်သူကမှမပေါင်းချင်တဲ့ ကောင်မလေးတဲ့၊ ခုတော့လည်း တကယ့်ကိုယ့်နဲ့ဖြူကလေးတစ်ကောင်လိုပါလား၊ ခင်လေးကတော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပီပီ အဲလိုညီမဆိုးဆိုး ကလေးတွေကို လိုချင်တတ်သူပါ။

“ဒေါ်ခင်လေးငယ် . . သည်နေ့နောက်ကျတဲ့အတွက် လက်ဖက်ရည်တိုက်ရမယ့်သူ ဖြစ်သွားပါတယ်ခင်ဗျား”

ကိုမော်အသံနှင့်အတူ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာ ပါပြီ။ ခင်လေးနှင့်သူတို့တွေက အမြဲအတူစားသောက်နေဖူး ကြပေမယ့် သည်နေ့တော့ ထင်မိုးအောင်ပါ ပါလာတယ်လေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့မှ သူတို့ကိုမိတ်ဆက်ပေးရတယ်။

“ထင်မိုးအောင်တဲ့ . . . ခင်လေးရဲ့အခန်းပေါ် အောင် . . သူက ကိုမော်၊ သူက ဝင်းခိုင်၊ ခင်လေးနဲ့အလုပ်ငွာန တစ်ခုတည်း”

“ထင်မိုးအောင်အကြောင်း ခင်လေးပြောပြလို့ သိနေတာကြာပါပြီ”

“မလေးက ဘာပြောလဲ၊ ကျွန်မတံမျက်စည်းလှည်းဇုန်၊ ပျင်းတယ်လို့ ပြောတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ဟင်းချက်အရမ်းကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပါ”

ကိုမော်က သွက်လက်တဲ့လူဆိုတော့ ထင်မိုးအောင်ကို အလိုက်သင့်စကားပြောနိုင်ပြီး ဝင်းခိုင်ကတော့ ပြောသမျှပြီးရင်း နားထောင်နေတတ်တဲ့ သူ့ပုံစံအတိုင်းပါပဲလေ။

“အံ့မယ် . . . ကိုမော်၊ နင့်ဆွဲကြိုးလေး နင့်လည်ပင်း ပြန်ရောက်နေပါလား၊ အန်တီစိန့်အိမ်မှာနေရတာ ပျင်းသွားပြီ ထင်တယ်၊ ဆွဲကြိုးခြေထောက်မပေါက်စေနဲ့ဦး . . .”

“ငါငွေစုငွေချေး ချေးလိုက်တယ်လေ ခင်လေးရာ . . .”

“ဆွဲကြိုးခြေထောက်ပေါက်တယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ် တာလဲ”

ထင်မိုးအောင်က ခင်လေးတို့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ စကားတွေ ဘယ်နားလည်ပါ့မလည်းလေ၊ သူပါတ်ဝန်းကျင် လေးက အများကြီးကျဉ်းမြောင်းနေပြီပဲ။

“ကိုမော်မှာ ချူချာတဲ့ဘကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဘကြီး နေမကောင်းရင် ဆွဲကြိုးက အလုပ်ထဲကအန်တီစိန့်ဆီပေါင်ပြီး ဆေးကုရပြန်ရော၊ နောက်တစ်ခါရွေးစရာလေးရရင် ရွေးလိုက် ပြန်ရော၊ ဒါနဲ့ပဲ ဆွဲကြိုးကခြေထောက်ပေါက်ပြီး ကိုမော်နဲ့ အန်တီစိန့်ဆီ ခေါက်တုန့်ခေါက်ပြန်လျှောက်သွားနေတတ် တယ်လို့ပြောတာ”

“ဆွဲကြိုးကိုပေါင်ရတယ် ဟုတ်လား”

“အောင်က ပြည့်စုံတယ်ဆိုတော့ သည်လိုအခက်အခဲတွေကို ဘယ်နားလည်ပါ့မလည်းကွာ၊ ခင်လေးတို့တွေက သည်လိုမျိုး အခက်အခဲလေးတွေရှိတတ်ကြတယ်၊ ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်အမေဆေးရုံတက်ရတုန်းက ခင်လေးလက်ကောက် ရောင်းကို ရောင်းလိုက်ရတာ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ခင်လေးမှာလက်ကောက် မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ထင်မိုးအောင် လက်မှာဝတ်ထားတဲ့လက်ကောက်တွေက အများကြီးပဲလေ၊ သူ့အတွက်တော့ မရှိဘူးဆိုတဲ့စကားဟာ အထူးအဆန်းဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။

“ခဏခဏလာလည်ပါ ထင်မိုးအောင်”

“ကျွန်မ အပြင်သိပ်မသွားဘူး၊ ဈေးဝယ်တာတစ်ခုစုံ သွားတာ၊ ကိုမော်လာခဲ့ပေါ့”

“ဟဲ့... ကိုမော်၊ အောင်ကသဘောရိုးနဲ့လာလည်ခေါ်တိုင်း နင်သိပ်မလာနဲ့နော်၊ အဆောင်မှာက မိန်းကလေးတွေ အများကြီး အပြောခံရမယ်”

ခင်လေးကတော့ ဝင်းခိုင်နှင့်ကိုမော်ကို အဆောင်ခဏခဏမလာဖို့ မှာပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လဲမလေးရဲ့... ဂရုစိုက်လို့၊ သူငယ်ချင်းတွေ လာလည်တာပဲ ရပါတယ်၊ သူများတွေဘာပြောပြောပေါ့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲအောင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အပြောမခံရလေကောင်းလေပဲ၊ ကိုယ်မဟုတ်ပေမယ့် အပြောခံရရင် တစ်နေ့မှာအမည်းစက်ဖြစ်မလာဘူး မပြောနိုင်ဘူး၊ အလုပ်ထဲမှာဆိုရင်တောင် ကိုမော်နဲ့ဝင်းခိုင်ကို ခင်လေး ခင်ခင်မင်မင်နေလို့ အန်တီသန်းတို့ပြောကြတယ်၊ နောက်မှ ခင်လေးတို့သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ နားလည်သွားတာ...”

“ကျွန်မကတော့ ကျွန်မမှန်ရင်ပြီးရော၊ ကျွန်မစိတ်၊ ကျွန်မလိပ်ပြာသန့်ရင် ဘယ်သူဘာပြောပြောပဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး အောင်...”

အဲသည့်ထင်မိုးအောင်က ဒါကြောင့်လည်း အဆောင်မှာ ဘယ်သူနှင့်မှ အဆင်မပြေတာနေမှာ၊ သူမှန်ရင်ပြီးရောဆို ပြောချင်ရာတွေလည်းပြောတာပဲမဟုတ်လား၊ တစ်ခါတစ်ခါတော့ ထင်မိုးအောင်ကို အမေ့ဆီခေါ်သွားချင်တယ်၊ အမေတော့ ထင်မိုးအောင်ကိုချစ်မှာပါ၊ အမေက လိမ္မော်ညာတတ်တာ

၆၈ ခိုင်ငံသက်

မကြိုက်ဘူးလေ၊ ထင်မိုးအောင်က အမှန်တွေပြောလွန်းတဲ့သူ အမေနှင့် ထင်မိုးအောင်တွေ့ရင် ဘာတွေပြောကြမလဲ... ခင်လေးသိချင်ပါတိ။

“ကျွန်မပြန်မယ်... မလေး၊ မြို့ထဲမှာနေပေမယ့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမရောက်တာကြာလှပြီ၊ သည်နေ့ သွားမလားလို့ ညနေကျရင် ကျွန်မဟင်းချက်ထားမှာနော်၊ ကျူရှင်ပြီးပြီးချင်း ပြန်လာခဲ့...”

အောင်က ဝင်းခိုင်နှင့်ကိုမော်ကို သွားတော့မယ်ဆို ချက်ခြင်းထွက်သွားရော...။

“သူ... စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်...။ ထင်မိုးအောင်က သည်လိုပါပဲ တစ်ခါတစ်လေ စကားပြောနေရင်း အိပ်တော့မယ် မလေးဆို စကားပြတ်သွားတာ၊ စိတ်ရဲ့အလိုကို လိုက်လွန်းသလိုပဲ”

“ဒါပေမယ့် ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

ကိုမော်သည်လိုပြောတော့ ဝင်းခိုင်က ကိုမော်ရေ... ရင်ထဲကတကယ်ချစ်မှပြောပါ။ လွယ်လွယ်မပြောသင့်ဘဲ စကားနော်လို့ သတိပေးတယ်၊ ဒါ... အမှန်ပါပဲ၊ ချစ်စရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ရင်ထဲကစကားပဲ။

“ငါ့အမြင်မှာ သူ့ရဲ့ပွင့်လင်းမှုလေးကို ချစ်စရာ ကောင်းတယ်လို့မြင်လို့ပြောတာပါ၊ သူပြောချင်ရာပြော... သူထင်ရာသူလုပ်နဲ့ သူ့ဘဝလေးမှာ ဘာဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်မှုမှ မရှိဘူး၊ ဒါကို သဘောကျတာ”

“ကိုမော်နော်... ခင်လေး မျက်နှာပျက်အောင် လေ့ပ်နဲ့ ပြီးတော့ အဆောင်ကိုလည်းမလာနဲ့”

“ဒါဆို ထင်မိုးအောင်နဲ့ ဘယ်တွေ့ရပါမလဲ”

“ဝင်းခိုင် တွေ့လား၊ ကိုမော်တော့ အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်ချင်နေပြီ၊ စကားပြောတာမကောင်းဘူး”

“ခင်လေးကလည်းကွယ်... ကိုမော်အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊ အမြဲတမ်းအပြောင်အပျက်နဲ့ စကားကိုဘယ်တုန်းက အတည်ပြောလဲ”

ဒါတော့လည်းဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုမော်က အမြဲလို သွက်လက် ဖျက်လတ်ပျော်ရွှင်ပြီး နောက်ပြောင်နေတတ် တာလေ။

“ဟာ... သည်တစ်ခါ အတည်ပါ... အတည်”

“တွေ့လား... ဝင်းခိုင်”

ကိုမော်ရယ်နေတော့ ခင်လေးမှာဖြင့် ကိုမော်နှင့် အောင့်ကို တွေ့ပေးမိတာမှားပြီလားလို့တောင် ထင်မိတယ်။

* * * * *

“အန်တီနွဲ့... ရောက်နေတာလား၊ ထိုင်လေ...”

“ထင်ထင် ဘာဟင်းချက်နေလဲ”

“ရှောက်သီးသုတ်မလို့... အန်တီနွဲ့၊ ဟင်းခါးအိုး တည်နေတာ၊ အန်တီနွဲ့အတွက် ပိုသုတ်ပေးမယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ... ခင်လေးငယ်နဲ့ နေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“မနေ့က ရိုစီလာသေးတယ်”

ဒေါ်ရိုစီရွှေ့နာမည်ကြားရင်ကို မကျေနပ်ခြင်းဒေါသ ဟာ ဘယ်လိုနေရာကနေ ရင်ထဲထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာသလဲ ဆိုတာ မသိလောက်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်မမာမီရဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ အတူ ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပါ ဘုံးဘုံးပြုလဲစေသူလို့ပဲ အမြဲခံစားလို့ ရတယ်။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ထင်ထင်ဒက်ဒက်က ထင်ထင်... အဆင်ပြေ မပြေ သွားကြည့်ပါဆိုလို့တဲ့လေ”

“ဒက်ဒက်က သူ့ဖာသာလာကြည့်ရင် မရလို့လား”

“ဪကွယ်...၊ သူလည်းမအားလို့ပေါ့၊ ထင်ထင်ကို စိတ်ပူလို့သာ သတိတရလာကြည့်ခိုင်းတာပေါ့”

ကျွန်မလိုချင်တာ သည်သို့သောသတိရမူတွေ မဟုတ် ဝါဘူး၊ အဆောင်ကိုပြောင်းနေပြီးကတည်းက ဒက်ဒီနှင့် ဘယ်နှစ်ခါများ တွေ့ခဲ့ရလို့လဲ၊ ဒက်ဒီ ဖုန်းဆက်တာရော ဘယ်နှစ်ခါရှိလို့လဲ၊ တော်ပါပြီ... ကျွန်မဖြစ်ချင်တာတွေက ဘယ်တော့မှဖြစ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ရိုစီက ထင်ထင်ကိုတွေ့ချင်ပေမယ့် မကြိုက်မှာစိုးလို့ ဆိုပြီး...”

“ကောင်းပါတယ်... မလာတာပဲကောင်းပါတယ်၊ သူ့ကိုတွေ့ရင် ကျွန်မအရမ်းစိတ်ဆိုးတယ်၊ မာမီငိုနေတာပဲ ခြင်တယ်၊ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့အလို့လူမျိုးနဲ့ စကားမကြောချင် ပါဘူး၊ တွေ့လည်းမတွေ့ချင်ဘူး”

ရှောက်သီးသုတ်ထဲမှာ ဒေါသတွေပါဝင်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့၊ အန်တီနဲ့အတွက် ရှောက်သီးသုတ်နဲ့ ကြာဇံဟင်းခါးတစ်ခွက် ပေးလိုက်တယ်။ တကယ်ဆို ကျွန်မအဆင်ပြေမပြေသိချင်ရင် ကျွန်မဆီကိုလာပါလား၊ တော်ပါပြီ... ဒက်ဒီအကြောင်းက မတွေးတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

တစ်ယောက်ထဲအခန်းပြန်လာပြီး ငြိမ်သက်စွာအတွေး တွေနှင့်နေမိပါတယ်။

တွေ့ချင်တယ်လည်းဆိုသည်။

ဘာလို့ ကျွန်မမုန်းသောသူနှင့်မှ သတင်းမေးရသလဲ၊ ကျွန်မဆီကို ဖုန်းကလေးတစ်ချက် ကောက်ဆက်ရင်ကော မရလို့လား၊ ကျွန်မကိုမတွေ့ချင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောလား။

စိတ်မှာဒေါသတွေ များရလွန်းပါတယ်၊ ဒက်ဒီကြောင့် ကျွန်မစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရတယ်လေ။

“အောင်... မင်းကိုကြည့်ရင် အမြဲမှောင်မှောင်မဲမဲ ထဲမှာ ဘာတွေတွေးနေလဲ”

“မလေးပြန်လာပြီလား... ကျွန်မအလုပ်လုပ်ရမယ့် အကြောင်း စဉ်းစားနေတာ၊ အခုကျွန်မသိပြီ၊ ဒက်ဒီအလုပ်ထဲ မှာပဲ ကျွန်မအလုပ်သွားလုပ်မယ်”

“အောင်ပြောတော့ အဲသည့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မနေချင် ဘူးဆို”

“အခုနေချင်ရလိမ့်မယ်မလေးရဲ့၊ ကျွန်မရှိမနေရင် ဒေါ်ရီစီရွှေကလည်း ပျော်နေမှာပေါ့၊ ကျွန်မရှိနေတော့ သူလည်း စိတ်ပျက်နေမှာ... ကျွန်မအဲဒီမှာပဲ အလုပ်သွားလုပ်ရ လိမ့်မယ်”

ခင်လေးငယ်ကတော့ ပစ္စည်းလေးတွေ စားပွဲပေါ်တင်ပြီး နေထိုင်လိုက်ပါတယ်၊ မျက်စေ့တွေကျိန်းလွန်းလို့ မျက်နှာပေါ်ကို ထက်ဝါးနှင့်ကာထားရတယ်လေ။

“အောင့်ကိုအလုပ်လုပ်စေချင်တယ်ဆိုတာ အခုလို တစ်ယောက်တည်းနေပြီး အချိန်တိုင်း စိတ်အနှောင့်အယှက် တွေရှိနေမှာ စိုးရိမ်လို့ ခင်လေးကအလုပ်လုပ်စေချင်တာ၊ အောင့် ရည်ရွယ်ချက်က အောင့်ဒက်ဒီတို့လင်မယားကို သွား အနှောင့်အယှက်ပေးဖို့ဆိုရင် မကောင်းဘူးပေါ့၊ အောင့်စိတ်တွေ အခုထက်ပိုရှုပ်ထွေးရမယ်”

“ကျွန်မသည်နေခံစားရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒက်ဒီဆီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ခင်လေးရဲ့”

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မအဆင်ပြေမပြေသိချင်ရင် ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက် ဆက် လာချင်လာရပါလျက် ဒေါ်ရီစီရွှေကိုလွှတ်လိုက်တာ ခင်လေးငယ်ကို ပြောပြမိတယ်။ ကျွန်မမကျေမနပ် ခံစားရ တာကိုး။

“မင်းအဖေ မင်းဆီလာတာကို မကျေနပ်ဘူး မဟုတ်လားအောင်. . . တကယ်ဆို အဖေနဲ့သမီးမှာ အဖေ့ဆီကို သမီးကသွားသင့်သလား သမီးဆီကို အဖေကသွားသင့်သလား အောင်ရယ်”

“ဒက်ဒီက ကျွန်မတို့ကို ထားခဲ့တဲ့လူပါမလေးရဲ့၊ ဒက်ဒီက မှားတဲ့သူပဲ၊ ဒက်ဒီကပဲလာသင့်တယ်”

“မိဘနဲ့သားသမီးမှာ မိဘကမှားချင်မှားမယ်၊ ဒါပေမယ့် သားသမီးကခွင့်လွှတ်လိုက်သင့်ပါတယ်”

“မလေးအဖေကို မလေးခွင့်လွှတ်လို့ရသလား”

“ဥပေက္ခာပြုလို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ တန့်န့်နဲ့ မုန်းနေတာမျိုး မရှိဘူး။ အဖေလည်း သူ့ဘဝမှာသူပျော်ရင်ပြီးရောပေါ့၊ ခင်လေး လည်း ခင်လေးဘဝမှာ အမေနဲ့ပျော်နေနိုင်တာပဲ”

“ကျွန်မတို့သားအမိက မပျော်ခဲ့ရဘူး”

ပြန်မစဉ်းစားချင်ဘူး၊ ပြန်စဉ်းစားရင် မျက်ရည်စ တွေကိုပဲမြင်နေတယ်၊ မျက်ရည်ကြောင့်လည်း အမုန်းတွေ ဝိုလာသလိုပါပဲလေ။

“ဟင်. . . အောင်”

အလုပ်တွေထဲ စိတ်နှစ်နေတာမို့ အနားမှာလာရပ် တော့မှပဲ မြင်မိတယ်၊ ပန်းရောင်ဝတ်စုံနှင့် အောင်အလှကို ခင်လေးတောင်မှ ကြည့်နေမိပါတယ်၊ သည်နေ့တော့ အောင်မျက်နှာရွှင်နေသလိုပါပဲလား။

“ဒက်ဒီဆီသွားတာ. . . အပြန်မှာ မလေးနဲ့မနက်စာ အတူစားချင်လို့ဝင်လာတာ၊ အပြင်ထွက်လို့ရမလား မလေး”

“ခင်လေးနဲ့ပဲအတူစားချင်တာလား၊ ကျွန်တော်တို့ရော ဇနီးလို့မရဘူးလား”

“ရတာပေါ့ ကိုမော်ရဲ့၊ ကိုဝင်းခိုင်ရောအတူပေါ့”

အလုပ်ကနားချိန်ရတာမဟုတ်၊ ကိုယ့်အသိစိတ် နှစ်ကိုယ် ထမင်းစားချိန်ကို မြန်မြန်စားရတာမို့ အနီးဆုံး ခိုင်သင် နေထဲစားလိုက်ကြတယ်။

“မလေး... ဒက်ဒီက ကျွန်မကိုမြင်တော့ အရမ်း အံ့ဩသွားတယ်သိလား၊ ပြီးတော့ ဝမ်းသာနေပုံရတယ်၊ ကျွန်မလေ ဒက်ဒီကိုကြည့်ရင်း ဒက်ဒီအပြော ဒက်ဒီအပြုံး အားလုံးဟာ တကယ့်အစစ်လား ဟန်ဆောင်တာလားလို့ တွေးကြည့်မိတယ်”

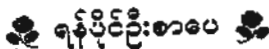
“အောင်ကလဲကွယ်”

“မာမို့ကိုလိမ်ညာနေခဲ့၊ ပြီးတော့... မာမို့ကို စိတ်ဆင်းရဲစေခဲ့တယ်”

“တစ်ထောင့်ငါးရာခံစားမှုနဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ်ရွှစ် ခံစားမှုဟာ တစ်ခြားစီပဲအောင်ရဲ့၊ အောင့်ဒက်ဒီဟာ အောင့်မာမိကို ရက်စက်ချင်ရက်စက်ခဲ့မယ်... ဒါပေမယ့် အောင့်ကိုတော့ချစ်မှာပါ”

ခင်လေးမှာ ပြောမယ့်သာပြောနေရတယ်၊ ခင်လေး ဘဝကရော အဖေအပေါ်မှာ ခုလိုမျိုးနားလည်ပေးခဲ့ပေမယ့် အဖေနှင့်တော့ အတူမနေချင်တော့ပါဘူး၊ သည့်အတွက်လည်း အောင့်ကိုစာနာပါတယ်လေ၊ ခင်လေးမှာက ဖြေသိမ့်စရာ အမေရှိတာကိုး...။

“စားလို့ကောင်းလား မလေး”

“အောင့်လက်ရာကိုတော့ မမိဘူး”

မြန်မာထမင်းဟင်းတွေဆိုတော့ တစ်ယောက် ဟင်းတစ်မျိုး မှာစားကြတယ်၊ အောင့်လက်ရာဟင်းတွေကို စားဖူးနေတဲ့ခင်လေးအတွက်တော့ အခုဆို ဘယ်ဟင်း ကောင်းတယ်၊ ဘယ်ဟင်းမကောင်းဘူး... လက်ရာတွေကို သိစပြုနေပါပြီ။

“ခင်လေးက ထင်မိုးအောင်လက်ရာကို အရမ်းချီးမွမ်း တာပဲ၊ ကျွန်တော်တောင်မှစားချင်လာပြီ၊ ထင်မိုးအောင် ချက်ကျွေးမလား”

“ကျွန်မက ဟင်းချက်ဝါသနာပါတော့ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ချက်ကျွေးချင်ပါတယ် ကိုမော်ရယ်၊ နောက်ရက်ကြတော့ ဟင်းချက်ပြီး မလေးနဲ့အတူထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“ကိုမော်ကလဲလေ၊ အောင့်ကိုဒုက္ခမပေးပါနဲ့”

အောင့်ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေးတဲ့ ကိုမော် အပြုအမူဟာ ရိုးရိုးညှပ်ဝတ်ကျေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဂရုစိုက်ကြောင်းပြတာလား၊ ဝင်းခိုင်ဆိုသူရင်ထဲ ဘာတွေရှိမှ ဝံ့မှန်အတိုင်းနေတတ်ပါတယ်၊ အင်းလေ... ကိုမော်က ထိုးအရင်တည်းက သူငယ်ချင်းတွေကိုဆိုလည်း ဂရုစိုက် ထိတ်တာပဲ၊ ခင်လေးကိုယ်တိုင်က စိုးရိမ်နေတာများလား...။

“ဒက်ဒိုကိုအလုပ်လုပ်ချင်တယ်လို့ အောင်ပြောပြတော့ အရမ်းအံ့ဩသွားပုံပါပဲ။ ပြီးတော့မေးတယ် ဘာလို့အလုပ်လုပ်တာလဲတဲ့”

“အောင် ဘာဖြေလိုက်လဲ”

“ပျင်းလို့လို့ဖြေလိုက်တယ်၊ တစ်နေ့လာဈေးဝယ်... ဟင်းချက် ထမင်းစားနဲ့ ပျင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် အလုပ်လုပ်တာပဲ ပြောလိုက်တယ်”

“ဘာပြောလဲ”

“လမ်းငါးဆယ်ကရုံးခွဲမှာ လုပ်မလားလို့မေးလို့ ကျွန်မငြင်းလိုက်တယ်၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်းမပေါ်က ရုံးချုပ်မှာမှ လုပ်မယ်ပြောလိုက်တယ်၊ အဲသည့်မှာ ဒေါ်ရီစီရွှေရှိတယ်လေ”

ထင်မိုးအောင်ကိုတော့ ချက်ချင်းပြောလို့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဆီမှာ နာကျင်နာကျည်းခြင်းတွေက စွဲထင်နေပါပြီ။ ခင်လေးသာဆိုရင်တော့ ခင်လေးမုန်းတဲ့လူနှင့် ဝေးဝေးနေမည်။ မြင်နေရရင် ဘယ်လောက်ဒေါသများမလဲ။ အလကားနေရင်း အကုသိုလ်တွေပွားနေရမှာ။ ဟိုတစ်လောက တော့ဖြင့် ဒေါ်ရီစီရွှေကိုမတွေ့ချင်လို့ အလုပ်မလုပ်ဘူးတဲ့။ အခုတော့ ဒေါ်ရီစီရွှေရှိတဲ့ နေရာမှာမှ အလုပ်လုပ်ပြန်

တော့မည်... ဖြစ်ရပြန်ပါပြီ။ အောင့်စိတ်တွေက အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေပြန်ပါလား...။

“ခင်လေးက အောင့်ကိုအလုပ်လုပ်စေချင်တာဟာ အောင်တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ပြီး စိတ်တွေတိုနေရမှာ ဖို့မိမိလို့ အခုဆို အောင်က စိတ်တွေပိုရှုပ်ရမှာ... အောင့်ဒက်ဒို ပြောသလို ရုံးခွဲမှာအလုပ်လုပ်လိုက်ပါ လားအောင်”

ခင်လေးအဲလိုပြောတော့လည်း... ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပါတယ်။ ဟုတ်သားပဲ ထင်မိုးအောင်ရယ်။ စိတ်ဆိုတာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းနေရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ တိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် ပင်ပန်းခြင်းတွေနဲ့ အဖိစီးမခံပါနဲ့လား...။ တိုမော်သည်လိုပြောတော့လည်း ထင်မိုးအောင် တွေတွေလေး ကြည့်နေပါတယ်။

“စိတ်ပင်ပန်းမခံပါနဲ့ထင်မိုးအောင်၊ အတိတ်ကြောင့် ရင်မောနေမယ့်အစား အနာဂတ်ကောင်းဖို့ပဲဂရုစိုက်ပါလား”

“ပြောတော့လွယ်တယ်ကိုမော်ရဲ့၊ ကျွန်မနေရာမှာ ကိုမော်နေကြည့်ပါလား... အဖေကနောက်မိန်းမယူတယ်၊ အမေက တစ်နေ့တစ်နေ့ ငိုရင်းငိုရင်း နှလုံးရောဂါနဲ့ပုံးပုံးယံကျ သေဆုံးသွားတယ်၊ ကျွန်မနေရာမှာ ကိုမော်ရှိရင်တော့...။”

www.burmeseclassic.com

၈၀ ခိုင်ငံသက်

ထင်မိုးအောင်ရဲ့ စူးရှရှုအသံလေးနှင့် မျက်စောင်းလေးမှာ မကျေနပ်ခြင်းတွေပါပေမယ့် ကိုမော်ကတော့ ပြုံးရင်းကြည့်နေတယ်။

ကိုမော်မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ တွေ့ရတဲ့ပီတိ။

အဲဒါ အချစ်လား...။

ဘုရားရေ...။

ကိုမော်ဆီကို အချစ်ရောက်နေပြီလား...။

အောင့်ကိုရော တကယ်ချစ်တာလား...။ ဘဝမှာ

နာကျင်ခြင်းတွေနှင့် ပြည့်နေတဲ့အောင်မှာ... အချစ်ကြောင့် မောပန်းခြင်းတွေကို မရစေချင်ပါ။ အချစ်ကြောင့် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခြင်းတွေပဲ ရှိစေချင်ပါတယ်။

ကိုမော်ကိုတော့ ဝင်းခိုင်က တစ်ဆင့်ဖြစ်ဖြစ်ပြောဦးမှာပဲ။

“မစာနာလို့မဟုတ်ပါဘူး ထင်မိုးအောင်ရယ်။ မင်းစိတ်ပင်ပန်းနေရမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ...။”

အောင့်အတွက် ကိုမော်ခပ်ပေးတဲ့ရေတစ်ခွက်မှာ စစ်မှန်သောချစ်ခြင်းသာပျော်ဝင်ပါစေလို့ ခင်လေးဆုတောင်းရတော့မှာပါလား။

တစ်ကြိမ်ဖြစ်ဖြစ် တစ်သက်ဖြစ်ဖြစ် အချစ်ခိုင်ဆုံးပျမ်းမယ် ၈၁

အချစ်ကို လိမ်ညာဖုံးကွယ်လို့မရနိုင်တာဟာ ချိုမြိန်သောမျက်ဝန်းများရဲ့ အကြည့်တွေပါပဲလေ။ အဲသည့် မျက်ဝန်းမျိုးလေးတွေ ဝင်းခိုင်ဆီမှာရှိနေပါလျှက် ဝင်းခိုင်ကတော့ များသောအားဖြင့် မျက်လွှာချပြီးထိန်းသိမ်းထားလေ့ရှိပါတယ်။ ခင်လေးသတိမထားမိတဲ့ အချိန်မျိုးတွေကြာမှ အသာလေး ခိုးဝှက်ကြည့်နေတတ်တဲ့ အချစ်မျက်ဝန်းကလေးတွေ...။

“ခင်လေး... ညနေကျရင် ကျူရှင်ရှိလားဟင်။ မိုးချုပ်မလား။”

“ညနေတစ်ချိန်ပဲရှိတာပါ။ သိပ်မိုးမချုပ်ပါဘူး အောင်ရဲ့...။”

“ဘာမှဝယ်မလာနဲ့နော်၊ ကျွန်မဟင်းချက်ထားမယ်”

ထင်မိုးအောင်ဘယ်လိုပြောပြော ခင်လေးကတော့ အသုတ်ကလေး၊ အကြော်ကလေးတစ်ခုခုတော့ ဝယ်သွားမှာ ပါပဲ။ အောင်ပြောသလိုအကြွေးတင်မှာ ကြောက်လို့လို့ပဲ ယူဆချင်ယူဆပါတော့လေ။ သိပ်ပြည့်စုံတဲ့ ထင်မိုးအောင်ကို တပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အပြောမျိုးကိုမလိုလား။ လူတိုင်းမှာရှိသင့်တဲ့ ဓာနကလေးကတော့ရှိရမယ်မဟုတ်လား...။

 ရန်ပိုင်နိုးစာပေ

၈၂ ခိုင်ငံသက်

ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်တော့ အိမ်ရှေ့လမ်း
လှမ်းမြင်နေရတယ်။ အခန်းကိုမီးမှိတ်ထားတော့ အပြင်
အလင်းရောင်ကို ကျွန်မပီပီပြင်ပြင်မြင်နေရတယ်။ မ
နောက်ကျလိုက်တာလို့ စိတ်မှာသတိတရဖြစ်မိတာ
ကျွန်မဆီမှာ အဲလိုမျိုးသံယောဇဉ်တွေ ရှိလာလိမ့်မည်
မထင်ခဲ့မိပါဘူး။

ခုချိန် ဒက်ဒီဘယ်မှာရှိမလဲ...။

တစ်ခါတစ်ရံအလုပ်တိုက်မှာရှိချင်ရှိနေတတ်ပါတယ်
တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဧည့်ခံပွဲတွေ၊ ညစာစားပွဲတွေ
ရောက်ချင်ရောက်နေမှာပါ။

“ထင်ထင်က ဒက်ဒီအလုပ်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်တာ
ဟုတ်လား”

အံ့ဩစွာကြည့်နေခဲ့တယ်။

ကျွန်မကိုမြင်တော့ ဘယ်လိုမှမထင်မှတ်စွာ အံ့အံ့ဩ
ကြည့်နေခဲ့တယ်လေ။ ဒက်ဒီပိန်သွားတယ်လို့ ရင်ထဲမှာ
ရေရွတ်နေမိပါတယ်။

“တစ်သက်မှာတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အချစ်မျိုး
ချစ်ခဲ့တာတောင် မိဘသဘောတူလှလက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

တစ်ရက်ပြစ်ပြစ် တစ်သက်ပြစ်ပြစ် အချစ်ပိုင်ဆုံးချစ်မယ် ၈၃

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်တကယ့်အချစ်နဲ့ချစ်ခဲ့ကြတာ၊
ရင်ထဲကအချစ်က သေတပန်သက်တဆုံးအတွက် ရည်စူးပြီးသား၊
ကျောက်စာတစ်တိုင် စိုက်ထူထားသလိုပဲ။ အချိန်တွေ
ပြောင်းတာနဲ့ အဲသည့်အချစ်ကပြောင်းလဲသွားရသလား...။
မာမိုရင်ထဲမှာတော့ ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲဘူး”

ဒက်ဒီနောက်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါ မာမိုမျက်ရည်
တွေနှင့်ပြောခဲ့သော စကားတွေကို ကျွန်မအမှတ်ရနေဆဲပါပဲ။
အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ...။

မာမိုလို သေသည်အထိချစ်သွားမယ့်အချစ်မျိုး၊
ဒက်ဒီလိုပြောင်းလဲသွားတဲ့ အချစ်မျိုး...။

အချစ်ကဘယ်လိုလဲ...။

တသမတ်တည်းလား...။

ပြောင်းလဲခြင်းလား...။

“ဟဲ့... အောင်၊ ဪ... ခင်လေးထင်တဲ့အတိုင်း

မှောင်မှောင်မဲမဲထိုင်နေတာပါလား၊ အောင်ဟာလေ...
ကြွက်တစ်ကောင်လို့ပဲ၊ တော်တော်အမှောင်ကြိုက်တယ်။

မလေးအသံနှင့်မီးဖွင့်လိုက်တယ်။

“အောင်... ကိုမော့ဆီက ဖုန်းလာသေးလား”

၈၄ ခိုင်ဇင်သက်

“ဟင့်အင်း... မလာပါဘူး၊ ဘာလို့လဲ”

“မပြောမရှိနဲ့အောင်...၊ ကိုမော်ကတော့ မင်းရဲ့ ဟန်ဖုန်းနံပါတ်ယူသွားပြီ”

“မဆက်ပါဘူး၊ ဆက်လည်းဆက်ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ သူငယ်ချင်းတွေပဲ”

“မောတယ်ကွာ... ဘတ်စ်ကားတစ်စီးကပျက်လို့ နောက်တစ်စီးပြောင်းစီးရသေးတယ်လေ...”

ရေကစ်ခွက်သောက်ရင်း မလေးရဲ့မောနေတဲ့အသံ၊ ဘဝမှာစိတ်တွေနာကျင်ပင်ပန်းရတယ်ဆိုပေမယ့် မလေးတို့လိုတော့ အလုပ်တွေပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်ခဲ့ရပါဘူး အဲ့မောဖြေပြီး ရေချိုး၊ ထမင်းစားကြရအောင်လို့ပြောမိတယ်။

“အောင်... အလုပ်စဉ်းစားနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်...”

“ခင်လေးသဘောဆို ရုံးခွဲမှာအလုပ်လုပ်တာ ကောင်းမယ်အောင်၊ ဒေါ်ရီစီရွှေကို မြင်မနေရတော့ အောင်စိတ်မပင်ပန်းဘူးပေါ့၊ အောင့်အတွက်ပြောတာပါ...”

“သိပါတယ်... ကျွန်မကို မလေးတို့စေတနာနဲ့ ပြောတာသိတယ်”

တစ်ဂြိုဟ်ပြစ်ပြစ် တစ်သက်ပြစ်ပြစ် အချစ်ခိုင်ဆုံးချစ်မယ် ၈၅

“ဒါဆို ခင်လေးတို့ပြောတာနားထောင်ပါအောင်၊ အောင့်ကိုစိတ်အေးချမ်းစေချင်လို့ပြောတာပါ”

“ကောင်းပြီလေ... မလေးစကားကို ကျွန်မနားထောင် ခါမယ်၊ လမ်းငါးဆယ်ရုံးခွဲမှာပဲ အလုပ်လုပ်ပါမယ်လို့ ပြောလိုက်မယ်”

“ဝမ်းသာတယ်အောင်၊ ခင်လေးတို့က အောင်စိတ်ပျော် စေချင်တာပါ”

မလေးရေချိုးထွက်သွားချိန်မှာမှ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ချိန်နေတဲ့ ဖုန်းမြည်လာတယ်၊ ကျွန်မဆီကို ဖုန်းဆက်မယ့်လူ အလွန်ရှားပါးလှပါတယ်၊ ကျွန်မကသာ ပျင်းလွန်းတဲ့အခါမှာ စာမို့သူငယ်ချင်း အန်တီတွေဆီဖုန်းဆက်တတ်တာလေ။

“ထင်မိုးအောင်”

“ကိုမော်လား.. မလေးပြောတယ်၊ ကိုမော်ဆီကဖုန်းလာ သိမ့်မယ်လို့...”

ကျွန်မအဲလိုပြောတဲ့အခါမှာ ကိုမော်ရယ်နေတယ်၊ ကိုမော်အသံကဩပေမယ့် လုံနေသလိုပါပဲ၊ တိုးတိုးညှင်းညှင်းလေး ရယ်နေပြန်တယ်။

“ခင်လေးပြန်လာပြီလား”

မိုင်ဇင်သက်

“ပြန်လာပြီ၊ ရေခဲအိုးနေတယ်”

“ထင်မိုးအောင် ဖုန်းနံပါတ်ကို တောင်းမိလို့ ခင်လေးက ကိုမော့ကိုဆူတယ်”

“ဟုတ်လား... ရပါတယ်၊ ကျွန်မကလည်း နောက်ဆို့ အလုပ်သွားတော့မှာပဲဟာ ကိုမော်ဖုန်းဆက်လို့ရပါတယ်”

“ဘာဟင်းတွေချက်ထားလဲ”

“ဘဲပေါင်းထားတယ်”

“စားချင်တယ်”

“လာစားလေ... မလေးဆူမှာမကြောက်ရင်၊ အခုတောင်လာစားလို့ရတယ်”

“ခင်လေးရဲ့ ပူညံပူညံကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ၊ မစားရရင်လည်းနေပါစေတော့”

မလေးကို ကိုမော်ကြောက်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ သဘောကျစွာရယ်နေမိပါတယ်။ မလေးက ကိုမော်နှင့် ကိုဝင်းခိုင်ကို နှစ်အတော်ကြာခင်နေတာတောင် လုံးဝ အလိုမလိုက်ပါဘူး။

“အလုပ်က ဘယ်ဝေ့ဝင်မှာလဲ”

အရက်ပြစ်ပြစ် တစ်သက်ပြစ်ပြစ် အချစ်ခိုင်ဆုံးချစ်မယ် (၈) ၈၇

“ကြိုက်တဲ့ရက် ဝင်လို့ရတယ်၊ ဒက်ဒီအလုပ်ပဲဟာ၊ ထက်ခါတစ်ရက်နေ့မှာ စပြီးသွားမလားစဉ်းစားထားတယ်၊ ကိုမော်၊ လမ်းငါးဆယ်ရုံးခွဲမှာပဲ ကျွန်မအလုပ်ဝင်လိုက်မယ်၊ မလေးကလည်း ပြောပါတယ်၊ ကျွန်စိတ်ရှုပ်ခံမနေနဲ့တဲ့၊ နေရရင်ကျွန်မ စိတ်တွေက အဟောင်းတွေဆီ တလည်လည် ခြစ်နေတော့မှာ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ထင်မိုးအောင်စိတ်တွေပင်ပန်းနေမှာ ကိုမော်မလိုလားဘူး၊ အလုပ်ထဲမှာပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ နောက်ဂါတ်မှာ ပျော်ရွှင်နေအောင်ပဲနေပါ”

တယ်လီဖုန်းပြောပြီးတော့မှ မလေးရေခဲအိုးပြန်လာတယ်၊ ကိုမော်ဆီကဖုန်းလာတယ် မလေးဆိုတော့ သည်ကောင် လွယ်ဘူးလို့ညည်းတယ်၊ ကိုမော်ရဲ့ စကားသံတွေမှာ ခြည်နှိုးရိပ်တွေရှိနေတာ ကျွန်မသိပါတယ်။

“သံယော်ဇော်ဆိုတာ မတွယ်လေကောင်းလေပဲအောင်၊ ကျွန်မငြိမိရင် သံယော်ဇော်ပိုတဲ့လူက ပိုခံစားရတယ်၊ သံလေးလည်းလေ သည်အချိန်ထိ ဘယ်သူ့ကိုမှမတွယ်တာ မိအောင်နေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူလို့လည်း မရပါဘူး၊ သူ့အချိန်နဲ့သူ ရင်ထဲကဖြစ်တည်လာတာမျိုးပါ”

“မလေးမှာချစ်သူမရှိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အောင်ရော... ချစ်သူရှိခဲ့ဖူးလား”

“ချစ်သူရှိဖို့နေနေသာသာ ဒက်ဒီနဲ့ဒေါ်ရီစီရွှေကို ဒေါက်ကန်ပြုဿနာရှာနေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်လာတာ ရည်းစားစကား လာပြောရင်တောင် ကျွန်မကဒေါသနဲ့ ပြောလွှတ်တာ၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ အချိန်တိုင်းဒေါသတွေပဲ ပြည့်နေတယ်၊ ဘယ်ကအချစ်ရှိမှာလဲ”

“ကိုမော်က စိတ်သဘောတော့မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရာရရှိပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်အောင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး နေလွန်းတယ်၊ သိပ်မလေးနက်ဘူးလို့ပြောရမလား၊ ကိုမော် အကြောင်းကို ခင်လေးသိသမျှမှာတော့ မနက်ဖြန်အတွက် သိပ်စိတ်မမောတတ်ဘူး”

မလေးကကိုမော်အကြောင်းတွေ ဘာလို့ပြောနေ တာလဲ၊ ကိုမော်ကရော မလေးကိုဘာတွေပြောထားလို့လဲ၊ ကျွန်မရဲ့စိတ်မှာ ရော ဘာလို့များကိုမော်ရဲ့တိုးတိုးရယ်သံလေးကို သတိတရဖြစ်နေရသလဲ”

အချစ်ဆိုတာ ပြောရခက်သလား။

တောင်ပံတွေခတ်လို့ ရောက်ရှိလာတတ်တဲ့အချစ်ဟာ ကျွန်မဆီကိုရောရောက်ရှိလာပြီလားဟင်...။

“ကိုမော်က အောင့်အပေါ်မှာ တကယ်လေးလေး နက်နက်ချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဝင်းခိုင်ရယ်...။ ခင်လေး စိတ်ပူပါတယ်၊ အောင့်စိတ်ကနဂိုရ်ကမှ နာကျင်ခြင်းတွေနဲ့ ပြည့်နေတာ၊ အချစ်ကြောင့်နောက်ထပ်မနာကျင်စေချင်ဘူး”

ကိုမော်ဖုန်းဆက်တာကို ဝင်းခိုင် ကိုပြောပြ ပြီးတော့မေးမိတယ်၊ ကိုမော်ကအမြဲလို နောက်ပြောင်ပျော်ရွှင်ပြီး စိတ်ကိုပေါ့ပေါ့ ပါးပါးနေတတ်သူပဲ။ ကိုမော်ဆီမှာ အချစ် အကြောင်းတစ်ခါမှ မကြားဘူးလေတော့ ခင်လေးစိတ်မှာ မိုးထိတ်နေသလိုပါပဲ။

“ထင်မိုးအောင်ကိုတော့ ကိုမော်တကယ်ချစ်နေပုံ ရပါတယ် ခင်လေးရယ်၊ ငါ့ကိုပြောတာတော့ ထင်မိုးအောင် ခုလိုမျိုးဒေါသ တွေနဲ့ မောနေရတာ သူ့စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့၊ ထင်မိုးအောင်အတွက် လှပတဲ့အနာဂါတ်ကလေးတစ်ခု ပေးချင်တယ်လို့ပြောပါတယ်”

“ရင်ထဲကအချစ်စစ်နဲ့ဆိုရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ဟာ ခင်လေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေပဲလေ၊ သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆို ခင်လေးပျော်မှာပါ”

www.burmeseclassic.com

“သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ ခင်လေးက ပျော်မှာလား၊ ကိုယ့်ကိုကြတော့ရော မပျော်ရွှင်စေချင်ဘူးလား”

“ဝင်းခိုင်ဘဝက အခုလည်းပြည့်စုံနေတာပဲ၊ ပျော်ရွှင်နေတာပဲမဟုတ်လား”

“ဒါကတစ်မျိုးပဲ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ခင်လေးရှိမှပြည့်စုံမယ်လေ”

“ဘာပြောတယ်”

“ဪ... ကိုယ့်ဘဝမှာ ခင်လေးရှိမှပြည့်စုံမယ်လို့ ပြောတာပါ”

ဝင်းခိုင်လည်း သည်သို့စကားပြောတတ်လာပြီပဲ။

ပြောပြီးတော့မှ ခင်လေးမျက်နှာကိုအကဲခတ်ကြည့်ကြည့် သေးတယ်၊ ခင်လေးစိတ်ဆိုးနေပြီလားလို့ပေါ့၊ စိတ်ဆိုးချင်လောက်အောင် လိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်လေးဟန်မဆောင်တတ်ဘူးလေ။

“ဝင်းခိုင်... ဘာလဲ၊ ဒါ... ရည်းစားစကား ပြောတာလား”

“ရည်းစားစကားပြောတာလို့ ပေါ့ပေါ့လေးမပြောနဲ့လေ ခင်လေးရဲ့ဘဝတစ်သက်တာလုံးအတွက် ချစ်ခြင်းစကားပြောတာ”

ကိုမော်နှင့် စာလျှင် အေးဆေးသောဝင်းခိုင် တစ်ယောက်လည်း အချစ်နှင့်တွေ့တော့ စကားတွေ ပြောတတ်တာပါရောလား၊ နဂိုရံကသွက်နေတဲ့ ကိုမော်ဆိုရင်တော့ လွယ်ဘူးလို့ ကိုမော်ဆီစိတ်ကရောက်တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ထိုမော်တစ်ယောက် ထင်မိုးအောင်ဆီ တယ်လီဖုန်းတွေဆက်ပြီး ပြောမဆုံးဖြစ်နေတာနေမှာပါ။

“ခင်လေးကို ချစ်တယ်”

“ဝင်းခိုင်ကို ချစ်တယ်၊ မချစ်ဘူးဆိုတာ ခင်လေး ဇင်းစားကြည့်ရဦးမယ်၊ ဘာလို့ဆိုတော့ အမေ့ကိုပဲချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ နေလာခဲ့တယ်၊ အခုထိ ဘယ်သူ့ကိုချစ်သလဲလို့ ခင်လေးစိတ်မှာ ခန့်ခွဲဖူးဘူး၊ ဝင်းခိုင်နဲ့ကိုမော်ကတော့ ခင်လေးရဲ့အခင်မင်ရဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ခင်လေးကိုချစ်ရင် အချိန်ယူပါရစေဦး၊ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကိုလည်း အဖေနဲ့အမေကြည့်ပြီး ခင်လေး ကြောက်နေပြီ”

“စိတ်ချပါခင်လေးရယ်... တစ်သက်တစ်ယောက် ဆိုတဲ့အချစ်နဲ့ ကိုယ်ချစ်ပါမယ်”

ဝင်းခိုင်က တစ်သက်တစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အချစ်နဲ့ ချစ်မတဲ့၊ ခင်လေးရင်ထဲမှာ မေးချင်နေမိတာ...

အမေသာအနားမှာရှိနေရင်လေ...

အမေ... အမေ့ကိုရော အဖေကတစ်သက် တစ်ယောက်အချစ်နဲ့ချစ်မယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးသလားလို့ပေါ့။

“ခင်လေးက ယိမ်းယိုင်ပြီလဲခဲတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးမျိုး ကိုမြင်ဖူးလို့ လန့်နေတာပါ။ ဘဝမှာတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သေတပန်သက်တဆုံး နိုးမြေကျပေါင်းသွားတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက် တွေလည်း အများကြီးရှိတာပဲ။ အချိန်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တယ်ဆိုလည်း ကိုယ်စောင့်နေမှာပါ။ ဘာလောစရာရှိလဲ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ဘဝက ထာဝရပဲမဟုတ်လား။”

“ခင်လေးကို အချိန်ပေးတာ ကျေးဇူးပဲခင်ခိုင်၊ ခင်လေး ယုံကြည်ချင်ပါတယ်”

“အတွေးလေးတွေထဲမှာတော့ ကိုယ့်ကိုအမြဲထည့် ထားနော်”

ဝင်းခိုင်တောင်မှ အချစ်ကြောင့်ပိုပြီးနူးညံ့လာပြီ ထင်ပါရဲ့။ မျက်ဝန်းထဲမှချစ်ခြင်းကို ကျွန်မခံစားနားလည်လို့ ရနေပြီမဟုတ်လား။

အချစ်ဆိုတာ...

ချစ်သူအပေါ် အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ခြင်းလား။

သည်သို့ဆိုရင်တော့ ဝင်းခိုင်အပေါ် ခင်လေး မချစ်သေးဘူးလို့ပြောရမလား။ တစ်နေ့မှာ ခင်လေးကို သူထားရစ်ခဲ့မလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ ခင်လေးခေါင်းငြိမ့်ဖို့ မဝံ့ရဲဘူးဆိုမှ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်နိုင်သေးပါဘူးလေ။

“ကိုမော်က ဝင်းခိုင်ကို အောင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ရင်မဖွင့်ဘူးလား။ ဟိုးအရင်က သိပ်ကိုပွင့်လင်းတဲ့ကိုယ်မော်က အခုတော့ လျှို့ဝှက်တတ်နေပြီလား။”

“လျှို့ဝှက်တယ်လို့တော့မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုမော် ကြည့်ရတာ ထင်မိုးအောင်ရဲ့အထီးကျန်စိတ်အပေါ် စာနာပုံ ရတယ်။ သူ့လို ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်တောင် တစ်ယောက်ထဲလို့ခံစားရတဲ့အခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား တတ်တာမို့ ထင်မိုးအောင်ကို သူနားလည်စာနာလို့ရတယ်လို့ ပြောတယ်”

ကိုမော်ကလည်း မိဘတွေဆုံးကတည်းက ဘကြီးနဲ့ပဲ နေရရှာတာကိုး။ စာနာနားလည်မယ်ဆိုရင်တော့ ချစ်တယ် ဆိုရင်လည်း စစ်မှန်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ခင်လေးထင်တာပါပဲ။

“အောင့်ကို ခင်လေးက ညီမလေးတစ်ယောက်လို သနားတာ သူ့စိတ်ကမရိုင်းချင်ပဲရိုင်းနေတာ၊ ရင်ထဲမှာ

အလိုမကျတိုင်း ဒေါသနဲ့တုန်ပြန်နေတာ၊ ဒါကြောင့် အောင်
ပျော်ရွှင်စေချင်တယ်၊ ချစ်ခြင်းကြောင့်လည်း နူးညံ့လာ
ချင်တယ်”

“ကိုမော်က ချစ်တတ်မှာပါ ခင်လေးရယ်၊ စိတ်မပူ
သူများအတွက်တွေ့ချည်းလိုက်တွေးတော့စဉ်းစားမနေနဲ့
ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်လည်းစဉ်းစား၊ ခုချက်ခြင်းမကွေးသွား
အမေ့ဆီမှာသမီးတောင်းလိုက်ရမလား”

“ဝင်းခိုင်နော်”

“တစ်သက်လုံးတော့ ဝင်းခိုင်မခေါ်နဲ့နော်၊ ချစ်
နေကြရင် ပြောင်းခေါ်ရမယ်”

ခေါ်ပါဘူး၊ သေတဲ့အထိဝင်းခိုင်လို့ခေါ်မယ်”

“သေတပန် သက်တဆုံးချစ်မယ်လို့ ဆိုလို
ပေါ့နော်... ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ဝင်းခိုင်တစ်ယောက်လည်း သူ့ဖက်သူယက်တစ်
လိပ်ကလေးတစ်ကောင်ဖြစ်လာပါရောလား။

“ကိုမော်”

ဧည့်သည်ဆိုလို့ကြည့်မိပါတယ်၊ ကိုမော်ပါလား...၊
ဘာပြောပြော ခုချိန်ကိုမော်ကိုတွေ့တာဝမ်းသာလိုက်တာ၊
ထမင်းစားချိန်ရတဲ့ နာရီဝက်လေးမှာ ကိုမော်နှင့်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်လာခဲ့တယ်၊ အခန်းထဲကထွက်လာမှ
စိတ်အိုက်နေတာတွေ ပြေပျောက်ရသလိုပါပဲလေ။

“ကိုမော်... ကျွန်မကို ကူစဉ်းစားပါဦး၊ ကျွန်မ
အရမ်းစိတ်မောနေတာ၊ မနက်ကအလုပ်ထဲစရောက်တယ်၊
သူတို့ကြည့်ထဲ့ မျက်လုံးတွေက ကျွန်မကိုဝန်းထမ်းအသစ်
ကလေးလို့မကြည့်ဘူး၊ ဒက်ဒီသမီးအနေနဲ့ပဲကြည့်ကြတယ်၊
ခေါ်ကြည်ကြည်မေဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကဆို ဖွင့်တောင်
မေးယူတယ်၊ ရုံးချုပ်မှာမလုပ်တာ ခေါ်ရုံစီရွှေနဲ့မတည့်လို့လား
တဲ့လေ၊ ကျွန်မ သိပ်စိတ်ပျက်လာပြီ၊ မနက်ကမှ အလုပ်ဝင်တယ်၊
အခု ထွက်ပြေးချင်ပြီ ကိုမော်ရယ်”

“ဒါကတော့ ထင်မိုးအောင်ရယ်... သူတို့အမြင်မှာ
သူတို့အလုပ်ရှင်ရဲ့သမီးလို့ပဲ မြင်မှာပေါ့၊ ဘယ်သူဘာကြောပြော
ဂရုမစိုက်ပဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပေါ့၊ တစ်နေ့မှာ ထင်မိုးအောင်ရဲ့
ဒက်ဒီတို့၊ ခေါ်ရုံစီရွှေတို့ဆိုတာ လူကြီးပိုင်းတွေဖြစ်ပြီး

၉၆ နိုင်ငံ့သက်

အနားယူကြရရင် အလုပ်တွေအားလုံး ထင်မိုးအောင်ပဲဦးစီးရမှာ
ကိုယ်က အလုပ်တွေ တတ်ကျွမ်းနားလည်ဖို့ပဲ လိုတယ်
အလုပ်ပဲကြိုးစား”

ကိုမော်ကတော့ ကျွန်မကို မြင်းတစ်ကောင်နှင့်
သားအဖနှစ်ယောက်လို ပါတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်ပါ။
ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် နားလည်တတ်ကျွမ်းအောင် ကြိုးစား
နေလိုက်တဲ့ အလုပ်များများလုပ်နေတဲ့လူဆီမှာ အတွေးပေါင်း
မဝင်တော့ အလုပ်ကလွဲပြီး အရာရာကိုမေ့ထားနိုင်လိမ့်မယ်တဲ့။

“ကိုမော်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဘာတွေကျေးဇူးတင်သလဲ... ပြောပါဦး”

“ကျွန်မဆီ ရောက်လာပေးလို့ပေါ့... ကျွန်မဖာသာဆို
သည်တစ်နေ့ပဲ အလုပ်ကထွက်သွားမှာ”

“ထင်မိုးအောင် အလုပ်မထွက်ဖြစ်ပါဘူး၊ ညနေကြရင်
ခင်လေးနဲ့တွေ့မှာပဲလေ၊ ခင်လေးကလည်း ကိုမော်လိုပဲ
ပြောပြမှာပါ”

“ကိုမော်တို့ မလေးတို့နဲ့တွေ့ရတာ ကျွန်မဘဝထဲ
အရင်ထက်စိုပြေလာတယ်၊ ကိုဝင်းခိုင်ကတော့ လူကြီးလို့ပဲနော်”

တစ်ဂါထုပြစ်ပြစ် တစ်သက်ပြစ်ပြစ် အချစ်ခိုင်ဆုံးချစ်မယ် ၉၇

ကိုမော်က အလုပ်ပြန်ချိန်ကြရင် လာကြိုမယ်တဲ့
ခုတော့ သူလည်း အလုပ်ထဲပြန်ရဦးမှာဆိုပြီး ပြန်သွားပြီလေ၊
အလုပ်ထဲမှာ ကျွန်မအတွက် ပေးထားတဲ့ စားပွဲလေးဆီ
ပြန်ဝင်လာခဲ့တယ်၊ ကိုမော်ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊
ဒက်ဒီအလုပ်တွေကို ဟိုးအရင်ထဲကသာ ကျွန်မလေ့လာ
ခဲ့မယ်ဆို ခုချိန် မန်နေဂျာနေရာနေလည်း ရနေရောပေါ့၊
အခုတော့ ကျွန်မကဘာမှနားမလည် ပါဘူး။

“ထင်မိုးအောင်... ခုနကလာလည်တာ မင်း
ရည်းစားလား”

“အရေးထဲ တိုးတိုးလေးလာမေးပြန်သေး၊ အတူတွဲရတဲ့
ဘေးချင်းကပ်ခုံက ယုဇနဆိုတဲ့ကောင်မလေးကြည့်ရတာ
စပ်စပ်စုစု ဟိုတုန်းကလိုသာဆို... ”

နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ... ”

အဲလိုမျိုး စပ်စုတာငါအရမ်းရွံ့တယ်လို့ ပြောမိမှာ။

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

ဒါတောင်မှ ကျွန်မဆီမှာ အရွဲ့တိုက်ဖြေချင်တဲ့စိတ်က
ရှိနေဆဲ၊ ကိုမော်ကို ရည်းစားလားတဲ့ ဟုတ်တယ်လို့
တမင်ဖြေလိုက်တာ၊ ရည်းစားလည်းမဟုတ်ဘဲ သည်လူက

၉၈ စိင်ငင်သက်

လာလှချည်လားလို့ ပြောဦးမယ့် စကားတွေ ကြိုညှိတယ်၊
ရည်စားဆိုတော့ ပြောမရတော့ဘူး။

“မင်းရည်းစားက ချောတာပဲ”
ပြောလိုက်သေးတယ်။

ကျွန်မဘဝမှာ အနီးအနားတွေ ဖူးသမျှ မလေးလို့
လူမျိုးတစ်ယောက်မှ မဆုံရပါဘူး။ မလေးကတော့ သူများ
အကြောင်း သိပ်မေးလေ့မရှိပါဘူး။ အဆောင်မှာ ကျွန်မပြန်ပြော
နေရတာ အဲလိုမျိုး စပ်စပ်စုစုမိန်းမတွေကြောင့်ပေါ့။

“ကျွန်မရည်းစားပါဆိုမှ ချောမှာပေါ့”

အလုပ်တွေပြန်ယူလုပ်နေတော့ စကားလာမပြော
တော့ပါဘူး။ ညရောက်လို့ မလေးနှင့်တွေ့ရင် ကျွန်မတစ်နေ့ကုန်
တွေ့ရတဲ့ စိတ်ပျက်စရာ၊ စိတ်မောစရာတွေကို ပြောမိဦးမယ်
ဒါဆိုရင် မလေးကဘာပြောမလဲမသိဘူး။

အလုပ်တွေကို ပထမဦးဆုံးလုပ်ရပေမယ့် စိတ်ဝင်စား
မှုတော့ရှိပါတယ်။ တစ်နေ့တာ အတွေ့အကြုံတွေ မလေးထံ
ပြောပြရဦးမယ်။

တစ်ဂါးပြစ်ပြစ် တစ်သက်ပြစ်ပြစ် အချစ်နိုင်ဆုံးချစ်မယ် ၉၉

ကိုမော်ကတော့ ခြေလှမ်းကျစပြုနေပြီလို့ ခင်လေး
တွေးလိုက်ပါတယ်။ အောင့်ရဲ့နေ့လည်စာ စားချိန်ကလေးကို
မရရအောင် သွားတွေ့နေပါရောလား။ အောင်ကတော့
တိုမော်ရောက်လာတာ ကျေးဇူးတင်စရာတဲ့။

“မလေးရယ်... လူတွေက ကျွန်မကိုကြည့်တဲ့
အကြည့်တွေ ကျွန်မစိတ်ပျက်နေတယ်”

“အောင့်ကို သူတို့ကြည့်နေတာ အောင်ဘာလို့
မြင်သလဲ။ အောင်လည်း လိုက်ကြည့်လို့မြင်တာမဟုတ်လား။
အလုပ်တွေပိုလုပ်၊ အလုပ်ထဲစိတ်နှစ်၊ ဘယ်သူမှလိုက်ကြည့်
မနေနဲ့၊ ဘယ်သူမှ လိုက်မကြည့်ရင် ကိုယ့်ကိုဘယ်သူ
ကြည့်နေတယ်ဆိုတာကို မြင်စရာအကြောင်းမရှိဘူး။

“အင်း... မလေးပြောတာဟုတ်တယ်။ နောက်ဆို
ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်မမကြည့်တော့ဘူး”

“အလုပ်တွေပဲ ဖိကြိုစား၊ တစ်နေ့ အောင့်ဒက်ဒီရဲ့
လုပ်ငန်းတွေဟာ အောင်ဦးစီးရတာမျိုးပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့
ကြိုးစား”

ထင်မိုးအောင်တို့များ အလုပ်ကအပြန် ဈေးဝင်
သတဲ့လေ၊ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်ကို ဟင်းချက်ထားတာတဲ့။

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့် ပဲစောင်းလျားသီးသုတ်ကလေးတော
ပါလိုက်သေး။

“မလေး... မလေးကလေး ဘာဟင်းမှဝယ်မလာ
ဆိုလည်းပြောမရဘူး။ ဘာလို့လဲ... ကျွန်မချက်ကျွေးတဲ့
မစားချင်လို့လား။”

“အောင်ပြောသလို ကျေးဇူးတွေပိုလာမှာပေါ့”

“မပိုပါဘူး။ အတူတူပါပဲ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပိုင်
အခန်း မလေးရှင်းနေတာပဲ”

“အိမ်ရှင်းရတာ ငွေမကုန်ဘူးအောင်၊ ဈေးဝယ်
ထမင်းဟင်းချက်ရတာ ငွေကုန်တယ်”

“မလေးကလည်း... ဘဝမှာငွေအဓိကမကျပါဘူး
ကျွန်မကိုချစ်တဲ့ မလေးအချစ်က အဓိကကျတယ်”

အောင့်အပြောလေးကြောင့် ခင်လေးရယ်ရတယ်
စကားပြောရင် ကန့်လန့်တိုက်ပြီး ထင်ရာပြောတတ်
ကောင်မလေးတောင် အချစ်ကအဓိကကျသတဲ့လား။

“မနေ့ကမနက်ကတော့ ကျွန်မစိတ်ပျက်ပြီး
အလုပ်တောင်မလုပ်တော့ဘူး။ စိတ်ထဲမှာနေမိတာ
ကိုမော်နဲ့တွေ့တယ်။ မလေးနဲ့တွေ့တယ်။ ကျွန်မအားရှိသွား
မလေးနဲ့ကိုမော်က ကျွန်မဘဝမှာအားပေးဖော်ပါပဲ”

ခင်လေးကို အားပေးဖော်လို့ ခင်မင်တွယ်တာလာတာ
အရေးမကြီးပါဘူး။ ကိုမော်ကိုပါ အောင်တွယ်တာနေပြီလား။
မို့မော်ရင်ထဲမှာရော တကယ်အချစ်စစ်ရှိပါရဲ့လား။
ခင်လေးအချစ်အတွက်ပင် ခင်လေးဖာသာစိတ်မပူပါဘဲ
အောင်နှင့်ကိုမော်ကို လိုက်စိတ်ပူပန်နေမိပါတယ်။

“တယ်လီဖုန်းလာတယ်။ ကိုမော်ဆီကထင်တယ်”

ဖုန်းတင်ထားတဲ့ခုံရှိရာကို အောင်ပြေးသွားတယ်။
အောင့်ရဲ့ရှင်ပြသွက်လက်ခြင်းက အရင်နဲ့မတူသလိုပါပဲ။
အောင်ကရော ကိုမော်အပေါ်သံယောဇဉ်တွယ်နေလေပြီလား။

“ရှင်... ဒက်ဒီ”

အောင့် ဒက်ဒီဆီကပါလား...။

ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ သံယောဇဉ်မရှိဘူးလို့
ပြောနိုင်ပါဘူး။

ခင်လေးက အောင့်ကိုသာလူကြီးလုပ်ပြီးဆုံးမနေတာ၊
အဖေဆီကို သီတင်းကျွတ်ကန်တော့ဖို့ တစ်နှစ်တစ်ခါ
သွားဖို့ကိုတောင် စိတ်မှာမကြည်လင်သလိုမို့ ပြည်ကို
အောက်တာသုံးနှစ်ရှိသွားပြီပဲ။ အဖေမိန်းမ ဒေါ်ခင်ခင်မူက
အိမ်မဆိုးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်လေးအမြင်မှာတော့
ခင်လို့မရတာ အမှန်ပါပဲ။

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ သင်ပေးပါတယ်၊ ဟုတ်တဲ့ လာခဲ့ပါမယ်”

ခဏနေတော့ ဖုန်းပြောလို့ပြီးသွားပါတယ်။

“ဘာတဲ့လဲအောင်... ဒက်ဒီဖုန်းဆက်တော့ အောင်ပျော်သွားပြီမဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်ပါတယ်၊ ပျော်ပါတယ်၊ ဒက်ဒီတပြောတယ်၊ အောင်အလုပ်တွေနားလည်ရင် အဲသည့်ရုံးခွဲတို့ အောင်ကိုပေးမယ်တဲ့”

“ခင်လေးမပြောဘူးလား... အောင်ကြိုးစားရင် အားလုံးဟာ အောင်အတွက်ချည်းပါပဲလို့လေ...”

“မလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မဘဝမှာ ကျွန်မဖာသာတစ်ယောက်တည်းနေတုန်းက ဒေါသတွေခံ ဖျားနေပြီး အထီးကျန်ခံစားနေရသလိုပါပဲ၊ မလေးနဲ့တွေ့ပြီး ကျွန်မဘဝပိုပြီးအဓိပ္ပါယ်ရှိလှတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်... အောင်၊ ခင်လေးစိတ်မှာလည်း အောင်ခံစားသလိုခံစားခဲ့ရဖူးတာကိုး၊ ဒါကြောင့်လည်း အောင်ကို ပျော်ရွှင်စေချင်တာပါ။ ခင်လေးနားမှာ အားငယ်စိတ်ဝင်လာတိုင်း အမေရှိတယ်လို့ခံစားလို့ရတယ်”

အခုလည်း အောင်စိတ်မှာ အားငယ်လာရင် ခင်လေး ချီတယ်လို့ခံစားနော်... ကိုမော်ရှိတယ်လို့ မခံစားလိုက်နဲ့”

“မလေးကလဲ...”

အောင်ရှက်ပြုံးလေးမှာ ချစ်ခြင်းပျော်ဝင်နေသလား၊ ခင်လေးစိတ်မှာတော့ အချစ်အတွက်ဆိုလည်း အောင် ပျော်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းနေမိပါတယ်၊ ကိုမော်ဟာ သိပ်ဆိုးလှတဲ့ကောင်လေးတော့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချစ်တို့၊ အိမ်ထောင်ရေးတို့ဆိုတာက ပြောရခက်သားလား။

ထင်တိုင်းလည်းဖြစ်ချင်မှဖြစ်လာတတ်တာတွေ မဟုတ်လား...။

“ကိုမော်... နင်အခုဆို နေ့လည်ခင်း ပျောက်ပျောက် နေတယ်နော်...”

“ခင်လေးကလည်းလေ သိသိကြီးနဲ့၊ ငါ... ထင်မိုးအောင်ဆီသွားတာပါ”

ကြည့်ရတာတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြသေးဟန် မတူပါဘူး။ ခေါ်တာက ထင်မိုးအောင်တဲ့၊ ဒါကလည်း ခင်လေးတို့ရွှေ့မှာမို့လားမှမသိတာ၊ ဝင်းခိုင်ကတော့ ကိုမော်နှင့်ခင်လေးပြောသမျှ ပြုံးနေတာပါပဲ။

“နင့်ကိုငါ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးပါရစေ၊ ထင်မိုးအောင်ဆီ နင်ဘာလို့သွားနေရတာလဲ”

“ခင်လေး... ခုတ်တာပဲ၊ သူ့ကိုငါချစ်လို့ပေါ့၊ သံယောဇဉ်ရှိလို့ပေါ့”

“ချစ်သွားတာကလည်း မြန်လို့က်တာ၊ နင်နဲ့ ထင်မိုးအောင် တွေတာဘာကြာသေးလို့လဲ၊ အောင့်အကြောင်း နင်ဘယ်လောက် သိသလဲ”

“အချစ်ဆိုတာ အချိန်နဲ့ဆိုင်လို့လား ခင်လေးရဲ့”

“အချစ်နဲ့အချိန် မဆိုင်ဘူးဆိုလည်း လေ့လာဖို့တော့ အချိန်ယူရလိမ့်မယ်ကိုမော်၊ အောင့်စိတ်ကို နင်သေချာ လေ့လာပါ၊ အောင်က ဒါဏ်ရာရနေတဲ့လူတစ်ယောက်လို သူ့ကိုကြင်ကြင်နာနာ ဖေးဖေးမမဆက်ဆံမှရမယ်”

အောင့်ကိုတွေ့ကာစက စိမ်းနေတဲ့မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ကြည့်နေတတ်တာတွေ၊ ပြီးတော့... မီးငဲတွလာနေပါလျက်

အောင့်စိတ်ကို ခင်လေးအားလုံးမသိနိုင်သေးဘူးလေ။

“ချစ်တယ်ဆိုရင် သေတပန်သက်တဆုံး ချစ်နိုင်ဖို့ လိုတယ်၊ အောင့်ကိုနင်လေ့လာပါဦးလားကိုမော်၊ အောင်နဲ့အတူ နေပေမယ့် တစ်ခါတစ်ခါ ငါတောင်သူ့စိတ်တွေကို နားမလည်ဘူး”

“အင်းပါ ခင်လေးရယ်... သူ့ကိုငါ လေ့လာဦးမှာပဲ၊ သူ့ကိုစိတ်မဆင်းရဲစေရပါဘူး၊ သူ့နဲ့လိုအပ်ချက်အားလုံး ငါပြည့်ဆည်းပေးနိုင်အောင်ကြိုးစားပါမယ်”

ကိုမော်ခုလိုပြောတော့ ခင်လေးနည်းနည်းတော့ တော့နပ်စိတ်အေးပါတယ်။

“ခင်လေး... ဘာတွေကိုစိတ်ပူနေတာလဲကွယ်၊ ခင်လေးတို့ဘဝမှာ သစ္စာပျက်တတ်တဲ့အိမ်ထောင်ရေးတွေကို တွေ့နေရလေတော့ အချစ်ရေးတို့၊ အိမ်ထောင်ရေးထို့ဆိုတာ ချွတ်ပျယ်တတ်တယ်လို့ အတွေးတွေရှိနေမှာပေါ့၊ အာတွေဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယော် မတူကြပါဘူး၊ စိတ်ပူမနေနဲ့လေ...”

“ခင်လေးကဖြင့်လေ ခင်လေးကိုယ်ခင်လေး စိတ်မပူပါဘူး၊ ထင်မိုးအောင်အတွက်တော့ စိတ်ပူနေမိတယ်”

ခင်လေးက အမေ့ကြောင့်ဘဝကို ကြုံကြုံခံရင်ဆိုင် တတ်နေပါပြီ။ ထင်မိုးအောင်ကိုတော့ နောက်ထပ် စိတ်ညစ်စရာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်မတွေ့စေချင်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ခင်လေးကိုအားပေးဖော်လို့ပြောနေတဲ့ ထင်မိုးအောင်ကို ခင်လေးရှေ့ဆက်အားပေးနေရဦးမှာမဟုတ်လား။

“စိတ်ချပါခင်လေးရာ...။ ထင်မိုးအောင်ကို ငါ တကယ့်အချစ်စစ်နဲ့ သေတဲ့အထိချစ်မယ်နော်... နင် မျက်နှာမပျက်စေရဘူး”

“ငါမျက်နှာပျက်တာ၊ မပျက်တာ ပြဿနာမဟုတ်ဘူး နင်တို့ဘဝလေးတွေ သာယာပျော်ရွှင်နေဖို့အဓိကပါ။ အထူးသဖြင့် ထင်မိုးအောင်ကို နောက်ထပ်စိတ်မှ ဒါဏရာမရှိစေချင်တော့တာ၊ ထင်မိုးအောင်ရဲ့အနာဂတ်မှာ သူ သေဆုံးသည့်တိုင် ပျော်ရွှင်လှပနေတာတွေပဲ တွေ့စေချင်တာပါ”

“ခင်လေးရာ... စိတ်ချ၊ ထင်မိုးအောင်ကို စိတ်ချမ်းသာရပါစေမယ်”

ကိုမော်က အမြဲလိုပျော်ရွှင်နောက်ပြောင် နေတတ်ပေမယ့် သည်တစ်ခါအတည်ပြောတာနေမှာပါလေလို့ မဝံ့မရဲယုံကြည်ရတော့မှာပါပဲ။

“ထင်မိုးအောင်အတွက်ချည်း စဉ်းစားမနေနဲ့ဦး၊ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်စဉ်းစားဦး ခင်လေးရဲ့”

“ငါ့အတွက် ဘာစဉ်းစားရမှာလဲကိုမော်”

“နင့်အတွက် အချစ်လေ”

“ငါ့အတွက်အချစ်... ငါ့ကိုချစ်တဲ့အမေရှိတယ်လေ၊ ကျန်တာ ဘာရှိလို့လဲ”

“သိရက်နဲ့ခင်လေးရာ...”

ဝင်းခိုင်က သူ့ရင်ထဲကအကြောင်းတွေကို ကိုမော်ကို မပြောပြပဲနေမလား၊ သူတို့နှစ်ယောက် သိပ်ချစ်တဲ့သူငယ်ချင်း တွေပဲလေ။

“ဝင်းခိုင်ပြောသလိုပါပဲ၊ ပျော်ရွှင်သာယာတဲ့ သေဆုံးသည့်တိုင်ချစ်ခင်ကြတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်တွေဆိုတာ ရှိနိုင်ပေမယ့် ခင်လေးတို့ကမတွေ့ခဲ့ကြတာပါ။ ခင်လေးတို့ မြင်ခဲ့ရတာက အမေ့ရဲ့မျက်ရည်၊ အမေ့ရဲ့မာနတွေပါပဲလေ”

ထင်မိုးအောင်ကတော့ ခင်လေးထက်ပိုခံစားရမှာပေါ့။ ထင်မိုးအောင်မြင်ဖူးတာ သူ့အမေရဲ့မျက်ရည်နှင့်ကျန်းခြင်းတွေ မဟုတ်လား။ ခင်လေးမြင်ဖူးတာက ခင်လေးအမေရဲ့မာနတွေပေါ့။

“ခင်လေးကိုတော့ ထင်မိုးအောင်ကချစ်ပါတယ်။ အမြဲလို မလေးကလေးဆိုတဲ့ အသံကို ကြားနေရတယ်။ သူမကျေနပ်တာ တစ်ခုခုတွေ့ရင် ညနေကျ မလေးကို ပြောပြမယ်။ မလေးသာဆို ဘယ်လိုခံစားမလဲဆိုတဲ့စကား အမြဲပြောတယ်။ ခင်လေးကို သူသိပ်အားကိုးတယ်”

“ခင်လေးကိုအားကိုးတယ်ဆို ကိုမော်ကိုမချစ်နဲ့ ကိုမော်မကောင်းဘူးပြောပေးမယ်”

“အစုတ်ပလုတ်ခင်လေးနော်၊ မဟုတ်တာမပြောနဲ့။ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ကြင်နာမှပေါ့။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးဖက်ကတော့မနေပဲနဲ့”

“ဟင့်အင်း... ငါက မိန်းကလေးလေ၊ မိန်းကလေး ချင်းပဲရှိုင်းပင်းရမယ်”

“ဝင်းခိုင်ရေ... ဒါဆို ငါနဲ့မင်းပဲ ရှိုင်းပင်းကြစို့”

“ဟင့်အင်း... ငါတော့ ခင်လေးနဲ့ပဲ ရှိုင်းပင်းရလိမ့်မယ်”

ဝင်းခိုင်စကားကြောင့် ကိုမော်မျက်နှာကရယ်စရာ။

အေးပါ... အေးပါ။ မင်းတို့ကပေါင်းကြပါ။ အခုတော့ ဝင်းခိုင်တို့လည်း ကိုမော်ဖက်မှာမနေတော့ဘူး။ ခင်လေးဖက် ပါသွားပြီပေါ့လေတဲ့။ ခင်လေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ကြည်ကြည် နူးနူးရယ်နေမိလေသလား။

ယုံကြည်မှုဆိုတာတွေရှိလာရင် တွယ်တာမှုတွေလည်း ပိုလာလေသလားလို့ ခင်လေးစဉ်းစားနေမိပါတယ်။

* * * * *

“ကိုမော် မလာတော့ဘူးလားလို့...”

ထမင်းချိုင့်တောင်စားလို့တဝက်ကုန်နေပြီ။ ခုမှ ကိုမော်ရှောက်လာတယ်။ လမ်းလျှောက်ရင် ပျာယာခတ် နေတတ်တာ ကိုမော်အကျင့်လား။

“အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်ပေးခဲ့ရသေးတယ်။ ကိုမော်ကစာရင်းအပ်မှ ခင်လေးနဲ့အန်တီသန်းက ဆက်ပေါင်း လို့ရတာ။ ခင်လေးက သူ့အလုပ်နောက်ကျရင် ကိုမော်ကို စာရင်းအပ်တာနောက်ကျရသလား ပြဿနာရှာမှာ”

“ခင်လေးဆို ကြောက်တယ်ပေါ့”

“နားညည်းတာမခံနိုင်တာ”

ကို မော့ အပြောကြောင့် ကျွန်မရယ်မိတယ်။ မလေးကလည်းမလေးပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါမှာ တံမျက်စည်းလှည်းရင်း နေကြာစေ့တွေကို ကြမ်းပေါ်ပစ်ချထားတဲ့ကျွန်မတို့ ဆူဆူပူပူပြောနေတတ်တာတွေ ကျွန်မမြင်ဖူးနေပြီပဲ...။

“ကျွန်မဆို တစ်ခါတစ်ခါ မလေးဆူသံကြားချင်ရင် နေကြာစေ့တွေ၊ ဇီစေ့တွေ ကုတင်အောက်ပစ်ချထားလိုက်တာ မလေးက အဖွားကြီးလေးလို ပွစိပွစိဆူနေတော့တာလေ...။”

“ထင်မိုးအောင်”

ယုဇနပါလား...။

ကိုမော့နှင့် ကျွန်မ အတူထိုင်တတ်တဲ့ ဗာဒံရိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးကို အရင်ကသူထိုင်နေကြလား။ မထိုင်နေကြလားမသိ။ ခုတော့ ရောက်လာပြန်ပါပြီ။ ဘယ်လို အကြောင်းနှင့် ရောက်လာရောက်လာ... ကျွန်မက အားနာစွာ အတူထိုင်ဖို့ မဖိတ်ခေါ်ပါဘူး။

“ထင်မိုးအောင် သူငယ်ချင်းလား၊ သူလည်း တစ်ယောက်တည်းထင်တယ်၊ ခေါ်လိုက်ပါလား”

“ဟင့်အင်း... မခေါ်ပါနဲ့၊ သူက မလေးနဲ့မတူဘူး၊ ခပ်စုတယ်။ ကိုမော့ကိုတောင် ကျွန်မရည်းစားလား မေးတယ်”

“ထင်မိုးအောင်က ဘယ်လိုဖြေလိုက်လဲ”

“ဟင့်အင်းလို့ ဖြေလိုက်တယ်”

“အင်းလို့ ဖြေလိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

“အောင်မယ်... ကိုမော့နော်”

ကျွန်မက ယုဇနကို ဟုတ်တယ်လို့များဖြေခဲ့တာ တို့မော်သိရင်...။

“ကိုမော့ကိုချောတယ်လို့ပြောပါတယ်၊ ကိုမော့ကို သဘောကျနေသလားမှမသိတာ”

“ကိုမော်ကတော့ သဘောမကျပါဘူး”

ကိုမော့လည်ပင်းမှာ ဆွဲနေကြဆွဲကြိုးလေး မတွေ့တော့ပြန်ပါဘူး။ ခင်လေးအပြောဆို ဆွဲကြိုးက အန်တီစိန်ဆီ ခြေထောက်ပေါက်သွားပြန်ပြီလားမသိ။ ကိုမော့ဆိုမှာ အခက်အခဲတွေရှိနေသလား၊ ကိုမော့ အခက်အခဲတွေကို ကျွန်မလည်း ကူညီဖြေရှင်းပေးချင်နေမိတယ်။ မျှဝေခံစားဖော်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

“ထင်မိုးအောင်... ဘာတွေစဉ်းစားနေလဲ”

၁၁၂ **နိုင်းငါးသက်**

“ကိုမော့်ဆွဲကြီး ခြေထောက်ပေါက်သွားပြန်ပြီလားထင်စဉ်းစားနေတာ”

ကျွန်မအပြောကြောင့် ကိုမော်ရယ်တယ်လေ။

“ခင်လေးပြောလွန်းလို့ ထင်မိုးအောင်တောင်သဘောပေါက်နေပါရောလား”တဲ့...။

“ကိုမော်”

“ဟင်”

“ဘကြီးနေမကောင်းပြန်ဘူးလား”

“အင်း... ဆိုပါတော့၊ ဘကြီးက ရက်သုံးဆယ်လခန့် နှစ်ဆယ့်ကိုးရက် နေမကောင်းဘူး၊ သုံးဆယ့်တစ်ရက်လခန့် ရက်သုံးဆယ်နေမကောင်းဘူး”

“ကိုမော်ကလည်းလေ... ပျော်နေတာပဲ”

“ပျော်မနေလို့ ငိုနေရမလား”

အဲလိုပြောပြီးတော့ ရွတ်ရွတ်နဲ့နှပ်ထွက်တဲ့ပုံစံနဲ့ ငိုချင်ယောင်ဆောင်ပြတယ်။ ကိုမော် တကယ်အေးဆေးနိုင်သလိုပါပဲလား၊ ကိုမော့်လိုသာဆို ကျွန်မဘယ်လောက်စိတ်ညစ်မလဲ။

“ကိုမော့်ကို ကျွန်မ ဘာကူညီနိုင်မလဲ”

တစ်ဂြိုဟ်ပြန်တစ်သက်ပြန် အမျိုးခိုင်ဆုံးချစ်မယ် ၁၁၃

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက အကူအညီကို ကိုမော်ကယူရမယ်... ဟုတ်လား”

“သည်လိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ကိုမော်ရယ်၊ ကိုမော်နဲ့ကျွန်မက သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြပြီလေ”

ကျွန်မ ခုလိုပြောတော့ ကိုမော်ပြုံးနေတယ်။

ကိုမော့်အပြုံး ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။

အို... ကျွန်မ ဘာတွေစဉ်းစားနေမိပါလိမ့်။

“ကိုယ့်ကို ထင်မိုးအောင်ခင်တယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့ခင်မင်မှုတွေသာ မျှဝေယူပါ ထင်မိုးအောင်၊ ကိုယ့်ခုကွတွေ မျှဝေမယူချင်ပါနဲ့”

“ကိုမော့် အပြောအရဆို သူငယ်ချင်းကောင်းမပီသတော့ဘူးပေါ့၊ ကောင်းတာတွေပဲယူမယ်၊ မကောင်းတာတွေမယူနဲ့ဆိုတာ သူငယ်ချင်းကောင်းတွေ အလုပ်မှမဟုတ်တဲ့ ဘယ်ကိစ္စမဆို ကျွန်မကိုအရင်တိုင်ပင်ပါလား ကိုမော်”

ကိုမော်က ရယ်ပဲရယ်နေတယ်။

ကျွန်မကကိုမော့်ရဲ့ အကောင်းမွန်ဆုံး မိတ်ဆွေစစ်ဖြစ်ချင်တယ်။ ကိုမော်ကတော့ ကျွန်မကိုမျှဝေမယူရဘူးတဲ့လား။

“ကိုယ်ကထင်မိုးအောင်ကို အပျော်ရွှင်ဆုံးအရာတွေပဲ
မြင်စေချင်တယ်။ ဘဝဆိုတာ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ဒုက္ခတွေလည်း
ရှိနိုင်တယ်လေ။ အဲလိုဒုက္ခမျိုးတွေ ထင်မိုးအောင်မရစေချင်ဘူး
မမြင်ဖူးစေချင်ဘူး။”

“ကိုမော့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မအပေါ်မှာ
စေတနာထားပေးလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဆီမှာ တကိုယ်ကောင်း
ဆန်တဲ့စိတ် မရှိဘူး။ ကျွန်မမှာ ဒေါသတွေ့ရှိပါတယ်။
စိတ်တိုရင်တိုသလို ပြောပစ်တတ်ပေမယ့် ကျွန်မဆီမှာ
ညှာတာတတ်တဲ့စိတ်တွေ့ရှိပါတယ်။”

အချိန်ရတဲ့ နာရီဝက်ကလေးဟာ ဘယ်လို
ကုန်သွားတယ်မသိပါဘူး။ ကိုမော်နှင့်စကားပြောနေရတာ
ကျွန်မစိတ်ချမ်းသာနေလို့ပါ။ ဟိုးအရင်ကရက်တွေလို
အချိန်တိုင်းဟာ မကျေနပ်ခြင်းတွေနှင့် ပြည့်နေတာမျိုးတွေ
မရှိတော့သလိုပါ။

ကျွန်မဘဝအတွက် မှန်တိုင်းတွေငြိမ်သက်သွားပြီလား။

“ညနေအပြန်လာကြိုမယ်... ထင်မိုးအောင်
စောင့်နေနော်”

စက္ကန့်တွေအားလုံး အဓိပ္ပာယ်ရှိခဲ့ပြီလား။ ကိုမော်
ထွက်သွားရာမျက်ဝန်းတဆုံးလိုက်ကြည့်နေမိပါတယ်။ ကျွန်မကို
အလင်းရောင်တွေသာပေးပါလားကိုမော်...။

“အောင်ကတော့လေ”

ခင်လေးဖြင့် သည်ညနေစာအတွက် ထောပတ်
ထမင်းချက်ပြီး ဆိတ်သားနှပ်ထားတယ် မလေးဆိုတဲ့
အသံကြောင့်ရယ်ရတယ်။ အလုပ်လုပ်နေပြီမို့ ညနေစာတွေ
ကြိုသလိုဖြစ်သလိုများ ချက်ပြုတ်စားမလားမှတ်ပါတယ်။
သူစားချင်ရာကို မရရအောင် ချက်ပြုတ်စားနေတုန်းပါ။

“ဆိတ်သားနှပ်က မနက်ထမင်းချိုင့်အတွက်လည်း
နို့နှပ်ထားတယ်မလေး။ မနက်ကြရင် ကိုဝင်းခိုင်နဲ့ကိုမော့ဖို့ပါ
ခွင့်နဲ့ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

“အောင်ရယ်... နင်ဟာ ဟင်းချက်ဖို့ဆို တကယ်
မပျင်းတမ်းဝိရိယများလွန်းတယ်။ နင့်အဖေရဲ့ အထွေထွေ
အကျိုးဆောင် လုပ်ငန်းမှာ စားသောက်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်
လောက်တိုးချဲ့ပါလား။ အဲသည့်မှာ နင် ဦးစီးလိက်”

ခင်လေးပြောတော့ အောင်ရယ်တယ်။

ဟုတ်တယ်လေ...

သည် လောက် ထမင်းဟင်းချက် ချင်နေတာ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လောက် ဖွင့်လိုက်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မက မလေးရယ်၊ ကိုမော်ရယ်ကို ဝင်းခိုင်ရယ်ကိုပဲ ချက်ကျွေးချင်တာပါ။ ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဦးစီးရလောက်အောင် ကျွန်မမတော်ပါဘူး။ အစားအစာပိုချက်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“အောင်ချက်တဲ့ မုန့်ဟင်းခါးက အရမ်းကောင်းတာပဲဟာ၊ ဝင်းခိုင်ကတောင် အောင့်လက်ရာကို သူ့သိပ်သဘောတယ်တဲ့။ ဝင်းခိုင်က မုန့်ဟင်းခါးအရမ်းကြိုက်တယ်”

“ဒါဆို မလေးကို မုန့်ဟင်းခါးကောင်းကောင်ချက်နဲ့ သင်ပေးမယ်။ ကိုဝင်းခိုင် မုန့်ဟင်းခါးကြိုက်တယ်ဆို... ကိုယ့်ချစ်သူ လက်ရာဆို ပိုကြိုက်မှာပေါ့”

“ကိုယ့်ချစ်သူ... ဟယ်... ဝင်းခိုင်က ခင်လေး ချစ်မဟုတ်သေးပါဘူး။ ခုချိန်ထိ သူငယ်ချင်းလို ဖြူဖြူစင်စင်ပါတယ်”

“ကိုဝင်းခိုင်ကတော့ မလေးကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါက သူ့စိတ်လေ၊ သူ့စိတ်ကို သူပိုင်တာပဲ။

သူ့စိတ်ကိုယ်ပိုင်တယ်ဆိုတော့...”

“မလေးက ကိုဝင်းခိုင်ကို မချစ်ဘူးပေါ့ဟုတ်လား”

“ဝင်းခိုင်နဲ့ ခင်လေးတို့ ကြားမှာ သံယောဇဉ်

တိုင်းအတာတစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်

ညီမျှရမယ် ဆိုတဲ့အခါမှာတော့ ခင်လေးဆီမှာ ယုံကြည်မှု

မရှိတယ်ပဲဆိုဆို၊ ဝင်းခိုင်ကော ခင်လေးကို ဘယ်လောက်ထိ

ချစ်မယ်ဆိုတာအပေါ် မယုံရဲသလိုခံစားရတယ်...”

“ကျွန်မလည်းသည် လိုပဲမလေး၊ ဘာတွေကို

ကြောက်နေတယ်မသိပါဘူး”

ဝင်းခိုင်ကို ချစ်သလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ထပ်ခါတလဲ

ခင်လေးဟာ သာမေးကြည့်ဖူးပါတယ်။ ဝင်းခိုင်က ခင်လေးကို

ချစ်အချိန်ထိ ချစ်မှာလဲဆိုသည့် အချိန်အတိုင်း အတာတစ်ခုကို

မိမိတိုင်း ခင်လေးစိတ်ကူးမိသော ချစ်ခြင်းသည် ဘယ်ဆီထိ

ချောက်ကွယ်လွင့်မောသွားသည် ပြောရခက်လှပါတီ။

အမေ့မာနတွေကို သတိရနေမိတဲ့ အခါ အမေ့ရဲ့

ဆီထန်နေပြီး အပြုံးမဲ့တဲ့ မျက်နှာဟာ ရင်ထဲက နှင့်ရော

အပ်တူညီရဲ့ လားလို့ ခင်လေးစဉ်းစားမိခဲ့ဖူးပါတယ်။

အမေက မာနနှင့် ဂရုမစိုက်သလိုမျက်နှာနှင့် အဖေအကြောင်းတစ်ခွန်းမဆိုခဲ့စေကာမူ...။

ခုချိန်မှာတော့ အမေ့ရင်ထဲမှာ မာနနှင့်ရောမွှေနေမည့် ခံစားမှုများစွာရှိနေလိမ့်မည်လို့ ခင်လေးတွေကြည့်ခဲ့မိပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဝင်းခိုင်က ခင်လေးကို ဘယ်အချိန်ထိတိုင် ချစ်ပါမည်လဲစဉ်းစားမိရင် ကြည့်နူးဖွယ်ခံစားမှုတို့က ဘယ်ရောက်သွားလေသည်မသိပါ။

“အချစ်ဆိုတာ စိတ်ကိုဘယ်လိုအင်အားမျိုးတွေ ပေးလေမလဲဆိုတာ ခုထိတော့ ခင်လေးလည်းမသိဘူး အောင်”

“ဘယ်လိုအခက်အဲတွေတွေတွေ သူကကျွန်မကို ရင်ဆိုင်ပေးမှာလို့ယုံကြည်ရင် အဲသည့်လူကို ချစ်နေမိပြီလား ခင်လေးရယ်”

အောင်...

ခင်လေးသည်စကားအတွက်တော့ သိလာသလိုလို ပါပဲလား။ အောင့်အီမှာ အဲလိုမျိုးယုံကြည်တဲ့လူရှိနေပြီလား။

အဲသည့်လူဟာ ဘယ်သူလဲ။

ကိုမော်များလား...

ကိုမော်လား အောင်လို့ မေးချင်မိတယ်။

“ထင်မိုးအောင် မင်းရည်းစားက ကြည့်မြင် ဝင်း မှာနေတာနော်၊ ကိုယ်တို့အပေါ် အိမ်နဲ့ဆို နှစ်အိမ်သုံးအိမ်ပဲ ခြားပေး၊ သူတို့က သိပ်မချမ်းသာဘူးနော်”

ယုဇနဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနှင့် စကားပြောရင် ဘယ်လိုမှန်းမသိအောင် စိတ်အခန့်မသင့်စရာတွေ အမြဲ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် စကားမပြောရအောင်နေလည်း မရပါဘူး။

“ကျွန်မ ထမင်းသွားစားတော့မယ်”

စိတ်ပျက်စရာပါလား။

ကိုမော်ကတော့ ထိုင်နေကြခုံလေးမှာရောက်နှင့် နေပါပြီ။ ကျွန်မဆီကို ခဏလေးလာရအောင် မနက်တည်းက အလုပ်တွေကို ဖိလုပ်တတ်ပြီး သည်အချိန်ဆို မရအရ ထွက်သွားတတ်တဲ့ ကိုမော်အကြောင်း ခင်လေးပြောပြပါတယ်။

“ထင်မိုးအောင်... သည်နေ့ကိုမော်ကိုယ်တိုင် ဟင်းချက်လာတယ်၊ ပုစွန် သိလား၊ ထင်မိုးအောင် ပုစွန်ကြိုက်တယ်ဆို”

ကိုမော်ပုစွန်ဟင်းက နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေနှင့်... အမွှာလည်း မခွါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မစားမှာပါ။

“ထင်မိုးအောင်... ဘာဟင်းချက်လာသလဲ၊ ဆိတ်ကလီစာဟင်းပါလား...”

“ကိုမော်မကြိုက်ဘူးဆိုလို့ အံ့ဆုပ်တွေမထည့်ဘူး၊ စားလေ...”

ကိုမော်ချိုင့်ထဲဟင်းတွေထည့်ပေးနေမိပါတယ်၊ မနက်ဖြန်တော့ ကိုမော်အလုပ်နဲ့ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်၊ လာနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်မိုးအောင်...၊ သုံးလေးငါးရက်ကြာမယ်၊ မန္တလေးဘက်သွားရမှာ၊ ထင်မိုးအောင်အတွက် ထိုးမုန့်လမုန့်ဝယ်ခဲ့မယ်တဲ့။

“ကိုဝင်းခိုင်ကြတော့ ခရီးမသွားရဘူးလား”

“မသွားရဘူး”

“ကိုမော်ကရော ခရီးမသွားရတဲ့နေရာမှာနေပါလား”

“အလုပ်ထဲမှာ ဘယ်နေရာနေတယ်၊ ဘယ်နေရာ မနေချင်ဘူး ပြောလို့ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ ပေးတဲ့နေရာမှာနေရမှာပေါ့၊ တာဝန်ကျေအောင်နေရမှာပေါ့ ထင်မိုးအောင်ရယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကိုမော်အဲသည့်ကထွက်လိုက်၊ ဒက်ဒိုကို ကျွန်မပြောပေးမယ်လေ”

ကိုမော်က ပြုံးရင်းကျွန်မကို ကြည့်နေတယ်၊ အကြည့်မှာ မင်းအတွေးလေးတွေက နုနယ်ပြီး လေးဆန်ပါလား ထင်မိုးအောင်ရယ်လို့ ပြောနေသလို ဖလေ။

“ဘာရယ်တာလဲ ကိုမော်”

“ယောက္ခမကို အားကိုးလို့ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ ဘိုတာ ကိုယ့်အားကိုးကိုးရမယ်မဟုတ်လား ထင်မိုးအောင်”

“ကိုမော်... ဘာယောက္ခမလဲ”

အဲလိုမျိုးစကားတွေကို ပြောင်ချော်ချော် ပြောနေ တွေကို ကျွန်မကဘယ်လိုအတည်ယူရပါ့မလဲ၊ ကိုမော် နှစ်ထဲမှာကော တည်ကြည်ခိုင်မြဲတဲ့ အချစ်ရှိပါတယ်လို့ ထင်လို့ယုံကြည်မလဲ။

“ကိုမော်က ဆင်းရဲပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ထဲခြေထောက်ပေါ်ပဲ ကိုယ်ရပ်ချင်တယ် ချာတိတ်မရဲ့၊ နှစ်ထဲကလေးကိုပဲ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ပါရစေကွာ၊ ကိုမော်အတွက် မင်းဒက်ဒိုကို မင်းတောင်းပန်ပြောရမှာမျိုးလည်း မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို ခရီးမသွားနဲ့ပေါ့”

“ဘယ်ရမလဲ ထင်မိုးအောင်ရယ် အလုပ်လုပ်ရတာလေ”

“ဒါဆိုလည်း သွားပေါ့၊ ကိုမော်သိပ်သွားချင်နေမှန်း သိပါတယ်”

တကယ်ဆို အလုပ်ကသွားရမယ်ဆို သွားရမှာပေါ့လေ ဒါကိုကျွန်မဘာလို့များ နားမလည်ဖြစ်ရသလဲ၊ ကျွန်မအနားမှာ ကိုမော် အမြဲရှိနေစေချင်တဲ့ ခံစားမှုများလား၊ ကျွန်မ ခပ်တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်လေးနေတဲ့အခါမှာတော့ ကိုမော်လည်း နေတတ်ပုံမရ။

“စိတ်ဆိုးနေတာလား ထင်မိုးအောင်၊ ငြိမ်လှချည်လား စကားပြောပါဦး”

“ပြောစရာမှမရှိဘဲ”

“ပြောစရာမရှိဘူးလား၊ ဒါဆို... ကိုမော်ပြန်မယ်နော်”

“ပြန်... ပြန်”

ကျွန်မစိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် အရင်ထွက်လာခဲ့တယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်မဟာပြတ်သားမှုမရှိပါလား၊ ခြေလှမ်းလေးငါးဆယ်လှမ်းလောက်လှမ်းအပြီးမှာ ကိုမော် ရှိနေပြီး မလားလို့ လှည့်ကြည့်မိပါတယ်။

ကိုမော်ကျောပြင်ကိုသာ လှမ်းတွေ့လိုက်ရတော့တယ်။

ကျွန်မဟာ နေရာမှာမရွေ့နိုင်အောင်ရပ်နေမိဆဲပါ။ ရင်ထဲမှာလည်း နာကျင်ခြင်းတွေ ပြည့်လျှံလာသလိုပဲ ခံစားရပါလား။

“ကိုမော်ကတော့ ထင်မိုးအောင်ကို သူသိပ်ချစ်နေပြီလို့ ပြောတာပဲ၊ ခင်လေး... ငါ့ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ လုပ်ယူလို့ရတာမှမဟုတ်တာပဲ၊ သူ့ဖာသာ အချိန်တန်မှ ရင်ထဲမှာဖြစ်ထွန်းလာတဲ့ အံ့ဩဖွယ်ခံစားမှု တစ်ခုပါပဲ၊ ခင်လေးကရော ခုထိ ငါ့ကို မယုံကြည်သေးဘူး မဟုတ်လား”

“ချစ်သူဆိုတာ ရင်နဲ့အမျှ ချစ်တဲ့လူပဲဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဝင်းခိုင်က ခင်လေးကို ဘယ်အချိန်ထိချစ်မှာပါလိမ့်လို့ တွေးလိုက်မိရင် စိတ်ထဲမှာဘာတွေကြောက်မှန်းလည်း မသိပါဘူးကွာ”

“ခင်လေးစိတ်မှာ လုံးဝဥသုံယုံကြည်စိတ်ချလာတဲ့ နေ့အထိ စောင့်မှာပါ”

“ထားရစ်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးစက ခင်လေးရင်ထဲ ရှိနေဦးမှာ”

“လူတွေဆိုတာ ရှင်ကွဲကွဲမှမဟုတ်ဘူးခင်လေး။ သေကွဲလည်းကွဲကြတာပဲ။ အနှစ်လေးငါးဆယ်ပေါင်းပြီး သေကွဲကွဲသွားကြတာလည်း အများကြီး။ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းက ကွေကွင်းနောက်ဆုံးရှိချေ၏လို့ ဆိုတာပဲ”

ကွေကွင်းနောက်ဆုံးရှိချေ၏ဆိုတာကို ခင်လေး နားမလည်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲလိုမျိုး အနှစ်လေးငါးဆယ်ပေါင်းပြီး သေကွဲကွဲရတဲ့ သစ္စာရှိရှိ အိမ်ထောင်ရေးမျိုးကို ခင်လေးလိုလားတယ်။ သုံးလေးငါးနှစ် ပေါင်းပြီး သစ္စာပျက်ယွင်းသွားတတ်တဲ့လူတွေရဲ့ မခိုင်မြဲတဲ့ သစ္စာတရားမျိုးကို ခင်လေးမုန်းတယ်။

“ဘယ်လိုသစ္စာဆိုရမှန်းလည်း မသိအောင်ပါလား ခင်လေးရယ်။ အဲသည့်သံသယမျိုးတွေ မပျောက်နိုင်သရွေ့ အချစ်ကို ခင်လေးယုံနိုင်ပါ့မလား”

“မပြောတတ်ဘူး”

“ဘာတွေ မပြောတတ်တာလဲ”

“ဘာတွေ မပြောတတ်နေတာလဲ”

“ကိုမော် ပြန်လာပြီလား။ ဘယ်လိုလဲ . . . ထမင်းစားလို့ကောင်းခဲ့ရဲ့လား”

“ချစ်သူလက်ရာက နဂိုရိတ်ကကောင်းပြီးသားပဲလေ”
အပြောကတော့ နဂိုရိတ်ကကောင်းပြီးသား ကိုမော်ပဲ။

“ခင်လေး . . . ထင်မိုးအောင်တော့ စိတ်ကောက် ကျန်ခဲ့ပြီ”

“နင်ကလည်းဟယ် . . . ဘယ်လိုပြောလို့ စိတ်ကောက် ရတာလဲ၊ ငါပြောသားပဲ . . . နင့်ကို၊ အောင့်ကို စိတ်မဆင်းရဲ ပါစေနဲ့လို့”

ကိုမော်တစ်ယောက်ကတော့လေ . . . အောင့်ကို စိတ်မညစ်ပါစေနဲ့လို့ ပြောထားပါလျှက် ဘာလို့များ စိတ်ကောက်အောင် သွားလုပ်ရတာလဲ။

“ခင်လေးရဲ့ထင်မိုးအောင်က ငါ့ကိုခရီးမသွားရဘူး တဲ့လေ”

“ဒါကတော့ဟယ် . . . နင့်ကို သူမခွဲနိုင်လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ခင်လေးရယ်၊ သူ့ဒက်ဒီအလုပ်မှာ လာလုပ်တဲ့ ငါဆင်းရဲပေမယ့် မာနရှိပါသေးတယ်။ ငါ့ခြေထောက်ပေါ်ပဲ ငါရပ်ချင်တယ်”

အောင်က အရမ်းပြည့်စုံတဲ့ဘဝမှာရှိနေတော့လည်း သူဖြစ်ချင်ရာလေးတွေကိုတော့ ဖြစ်အောင်ဖြေရှင်းချင်မှာပေါ့လေ။ ကိုမော်ဘက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း မပြည့်စုံပေမယ့် မာနတော့ ရှိဦးမှာပေါ့။ ကိုမော်နှင့်အောင်ဘဝလေးကို ပေါင်းဆုံမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် နားလည်မှု တော့ရှိဖို့လိုမှာပါပဲ။

“အောင်ကိုနှင်ချစ်ရင် နားလည်မှုရှိအောင်ညှိနှိုင်းပါ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ဟာ”

“သူက စိတ်ကောက်ပြီးထိုင်နေတော့ ငါလည်းမချော့ တတ်တာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ။ ပါကို ပြန်... ပြန်လို့ အော်လွတ် လိုက်တယ်”

ကိုမော်အပြောကြောင့် ဝင်းခိုင်ကရယ်တယ်လေ။ ပြီးတော့ပြောသေးတယ်။ ချစ်တော့ချစ်တတ်တယ်။ မချော့ တတ်ဘူးတဲ့ ကိုမော် ရယ်ရတယ်လို့ပြောတာ။

“မင်းကရော ချော့တတ်လို့လား”

“ကိုယ့်ချစ်သူဘာကြိုက်လဲသိရင်၊ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကိုနားလည်ရင် ဘာမချော့တတ်စရာရှိလဲ၊ ခင်လေးကို ချော့ဖို့ဆို အလွယ်လေး”

“အံ့မယ်... ဝင်းခိုင်နော်”

“ပြောစမ်းပါဦး... ခင်လေးစိတ်ကောက်ရင် ဘယ်လို ချော့မလဲ ဝင်းခိုင်”

“ခင်လေးက ဘယ်တော့မဆို ကိစ္စတစ်ခုခုအတွက် ကြာရှည်စိတ်ဆိုးလေ့မှမရှိဘဲ၊ စိတ်ဆိုးနေတုန်းမှာ ပြောရင်လည်း မကြိုက်ဘူး။ သည်တော့ ခင်လေးစိတ်ပြေလောက်အောင် ဆက်ထားပြီးတော့မှ အဖြစ်မှန်ကို အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြ လိုက်ယုံပေါ့”

ဝင်းခိုင်စကားကြောင့် ခင်လေးပါပြုံးရပြီ။ တုတ်ပါတယ်လေ။ ခင်လေးစိတ်ဓါတ်ကို ဝင်းခိုင်နားလည် နေတာပါလား။ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိရင် ခင်လေးကိုချက်ခြင်း ထာမပြောနှင့်။ ခင်လေးဘယ်လိုမှ နားမဝင်ပါဘူး။ သွေးပူနေချိန်မှာ ခင်လေး ရှင်းပြခွင့်ပေးလေ့မရှိပါဘူး။ သွေးအေးသွားတာနှင့် ခင်လေးကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြရင် ခင်လေးနားဝင်ပါတယ်။ ဘယ်တော့မှလည်း ကြာရှည်စိတ်ဆိုးလေ့မရှိပါဘူး။

“တွေ့လားခင်လေး... ဝင်းခိုင်ကတော့ နင့်ကို ချော့နည်းသိနေပြီ”

www.burmeseclassic.com

“သူ့ဟာသာသိသိ... မသိသိ၊ သူ့ကိုငါက ချစ်သူလို့ မဟုတ်ဘဲ၊ သူငယ်ချင်းလို ခင်မင်တာပဲဟာ၊ သူငယ်ချင်း ခင်တဲ့လူနှစ်ယောက်ကြားမှာ စိတ်ကောက်တာနဲ့ ချော့ထာ ဆိုတာမရှိဘူး၊ စိတ်ဆိုးတာနဲ့ ရှင်းပြတာလောက်ပဲရှိတယ်၊ သူ့နဲ့ ချစ်သူမဟုတ်တာ”

ခင်လေး ခုလိုပြောတော့ ဝင်းခိုင်မျက်နှာပျက်သွားတယ် သိသားပဲ၊ ချစ်သူတစ်ယောက်လို ခင်လေးမချစ်ချင်ပါဘူး ချစ်ပြီးမှ ဝေးရရင်ဆိုတဲ့အသိက ခင်လေးကို ချစ်သူမရှိတာ ကောင်းတယ်လို့ ပြောနေသလိုပါပဲလေ။

“တကယ်ပြောတာကို မော်... ဝင်းခိုင်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ဆို ငါသိပ်ခင်ပါတယ် သိပ်လည်းယုံကြည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်သူတစ်ယောက် အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ ယုံကြည်ဖို့ရာ ခက်ခဲနေပြန်ရော”

“အချိန်တွေက ငါ့ကိုကူညီမှာပါ၊ အချိန်ကြာလာတာ နှင့်အမျှ ငါ့အချစ်ကို နှင်ယုံကြည်လာမှာပါ ခင်လေးရယ်... ဘယ်အချိန်ထိလဲ...။”

ယုံကြည်မှုတစ်ခုဟာ ဘယ်အချိန်အတိုင်းအတာ ရှိနေမှာလဲ၊ ခင်းလေးအတွက်တော့ ခဲမှန်ထားသော စာသုတ် တွေကို မြင်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်လေးတစ်ကောင်လိုပါပဲ။

* * * * *

ကိုမော်ရက်စက်တတ်သလား။

ကိုမော်ရက်စက်တတ်သလား။

အဲသည့် မေးခွန်းကို ရင်ထဲမှာထပ်တလဲမေးရင်း ကျွန်မစိတ်တွေထိခိုက်နေသလိုပါပဲ၊ အလိုလိုဝမ်းနည်းနေရင်းက အလုပ်တွေ တစ်ခုမှမမှန်တော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်ခဲ့မှာထိုင်နေမိပါတယ်။

ကိုမော်နှင့်ပတ်သတ်၍...

ကြည်နူးတတ်ခြင်းတွေကို ကျွန်မခံစားရသလို...

ကြေကွဲတတ်ခြင်းတွေကိုလည်း ခံစားရတတ်ခဲ့ပါပြီ။

ဒါဆိုရင် ကိုမော့ကိုကျွန်မချစ်သလား။

ကိုမော့ကို ကျွန်မချစ်တယ်။

ချစ်တယ်လို့ ကျွန်မသိပါပြီ။

ညနေကြရင်ကော အလုပ်ဆင်းချိန်မှာ ကိုမော်လာကြို တတ်ပါတယ်၊ သည်နေ့ရောလာကြိုမလား... လာမကြို ဘူးလား၊ ကျွန်မက စိတ်ခံစားမှုတွေကို တအံ့နွေးနွေး ခံစားနေရတာမကြိုက်။

ဒါကြောင့်မို့ ကိုမော်ရှိရာကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။

၁၃၀ ခိုင်ဇင်သက်

“ကိုမော်လား”

“အင်း... ထင်မိုးအောင်လား”

“ညဇီန လာကြိုမှာလား... လာမကြိုဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ထင်မိုးအောင်၊ လာမှာပေါ့”

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ လေသံကိုက သူနှင့်ဘာမှမဖြစ်သလို ပါပဲလား၊ ကျွန်မကတော့ စိတ်ထဲမှာခံစားကြေကွဲလို့ ကိုမော်ကတော့ ခပ်အေးအေးပါပဲ၊ ကျွန်မကသူ့ကိုချစ်လို့ ခံစားထိခိုက်သလောက် သူကဘာမှမဖြစ်သလိုပါပဲ။

ကိုမော်ကို ကျွန်မချစ်လို့မဖြစ်ပါ့မလား။

ဒါဖြင့်ရင် မချစ်ဘူးလား။

ဟင့်အင်း... ကျွန်မချစ်ပါတယ်။

“လာမယ်ဆို ပြီးရော”

ကျွန်မဖုန်းပြောပြီးတော့ စိတ်ကခံစားချက်တွေ ဒွိဟအမျိုးမျိုးဖြစ်ရတယ်။

အချစ်ဟာ ခံစားမှုမျိုးစုံနဲ့ ကျွန်မရင်ထဲကို မွေနှောင်

နေခဲ့ပြီလား။

“ထင်မိုးအောင်”

“အင်း... ပြော”

ထစ်ရက်ပြစ်ပြစ် တစ်သက်ပြစ်ပြစ် အချစ်နိုင်ဆုံးချစ်မယ် ၁၃၁

“ဂျီအမ်အခန်းထဲမှာ ဒေါ်ရီစီရွှေ ရောက်နေတယ်”

“အဲဒါဘာလုပ်ရမလဲ၊ သွားရစ်ခိုးရမှာလား”

“ထင်မိုးအောင်ကလည်း ယုဇနက ရောက်နေတယ်လို့

ပြောတာပါ၊ ထင်မိုးအောင်နဲ့ဒေါ်ရီစီရွှေ စကားမပြောဘူးလား”

“မပြောဘူး”

အဲလိုပြောလိုက်တော့အေးရော၊ သွားမပြောရတော့

မပြောပေ။ ဒေါ်ရီစီရွှေနှင့်ကျွန်မ တစ်နှစ်နီးပါးမက အတူနေခဲ့

တယ်၊ သူက လာမေးရင်ဖြေလိုက်တယ်၊ လာခေါ်ရင်ပြန်ပြော

တယ်တယ်၊ မေးထူးခေါ်ပြောထက်မပိုပါဘူး။

“ထင်မိုးအောင်ရေ ဂျီအမ်ခေါ်နေတယ်”

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“မသိဘူး”

သူ့အခန်းထဲမှာ ဒေါ်ရီစီရွှေရှိနေလို့ခေါ်နေတာနေမှာ။

မသွားချင်ဘူး။

ဟိုတုန်းကစိတ်နဲ့ ပထမဦးဆုံးဖြစ်တယ်၊ ဟိုတုန်းက

မိမိဆို ကျွန်မဟာ နေရာမှမရွေ့ ထိုင်နေမိလိမ့်မယ်။

ခုချိန်မှာတော့ ကျွန်မကဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါပဲ၊

ထယ်လိုဖြစ်ပြစ် အလုပ်ကိစ္စနှင့်ခေါ်သည်ဆို မကောင်းပါ

ဘဲလေ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်မထွက်လာခဲ့ရတယ်။

“ကျွန်မကိုခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ထိုင်ပါဦး ထင်မိုးအောင်ရဲ့ သည်မှာ အန်တီရိုစီလည်ရောက်နေလို့ပါ။ နောက်ပြီးတော့... သည်စာရင်းဇယားတွေတွေကို ကူးပေးပါဦး၊ ထင်မိုးအောင်စာရင်းဆွဲတာ အရင်သပ်ယပ်တာမို့ပါ”

ဒေါ်ရီစီရွှေရောက်နေတာကြောင့် ခေါ်တာမဟုတ်ဘဲ အလုပ်ကိစ္စပါပါနေလို့ ဘာမှမပြောပါ။ ဆွဲပေးရမည့် စာရင်းဇယားတွေကို ယူနေမိတယ်။

“ထင်ထင်... ထင်ထင်ဒက်ဒီသွေးတိုးနေတယ်၊ အိပ်စားနေရတယ်၊ အချိန်ရမယ်ဆို လာခဲ့ပါဦးလား။”

“ဒက်ဒီက လာခဲ့ပါလို့ခေါ်လို့လား။”

ရုတ်တရက်တော့ ဒေါ်ရီစီရွှေဘာပြောရမှန်မသိဘဲ ကျွန်မကိုကြည့်နေပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ... ဒက်ဒီက လာခဲ့ပါလို့ ခေါ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ဒေါ်ရီစီရွှေက ဒက်ဒီထံမှ မျက်နှာလိုအားရ လာခဲ့အောင်ပြောခဲ့တယ်လို့ ပြောချင်တာမို့လား။

“မနေ့ကဆေးခန်းကအပြန်မှာ ထင်ထင်လာရင် ကောင်းမယ်လို့ ပြောလို့ပါ”

“ကျွန်မအားရင် လာခဲ့ပါမယ်၊ စာရင်းတွေသွားဆွဲတာမယ်”

စာရင်းဇယားတွေယူပြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

သည်လုပ်ငန်းဌာနကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်မဒက်ဒီက ခေါ်ခေါ်ပါသည်ဆိုဆို... ကျွန်မက ခုချိန်မှာဝန်ထမ်း တစ်ယောက်ပါ။ စာရင်းတွေဆွဲရမည်လို့ စိတ်မှာအေးချမ်းအောင် နေကြည့်မိတယ်။

ဒက်ဒီသွေးတိုးနေသတဲ့။

ဒက်ဒီသွေးတိုးနေတယ်ဆိုတော့ စိတ်မှာစိုးရိမ်ပူပန်စွာ အေးရပါလား။

မာမိုတုန်းကလည်း နှလုံးရောဂါတွေသည်းသွေးတွေက ပြီးခဲ့ပြန်ပြန် ပြီးတော့... ကျွန်မကို အပြီးတိုင်ခွဲခွါသွားခဲ့တယ် ဟုတ်လား။ ဒက်ဒီကရော သွေးတွေတိုးနေတယ်ဆိုတော့...။

• “မပြန်သေးဘူးလား ထင်မိုးအောင်”

“ပြန်မယ်... ခဏနေပြန်မယ်”

ကိုမော်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်တယ်။

ကိုမော်မရှိဘူးတဲ့၊ နေပစေတော့လေ။

“ထင်ထင်... အန်တီပြန်မယ်”

ကျွန်မစားပွဲခုံထိ လာနှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကျွန်မ
ခေါင်းငြိတ်ပြလိုက်တယ်လေ။ ညနေကြာရင် ဒက်ဒီရိုမလား
မော့မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်တယ်။

“ရိုတယ်... ရိုတယ်၊ အန်တီနဲ့လိုက်ခဲ့ပါလား”တဲ့

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မဖာသာပဲလာခဲ့မယ်”

ဒေါ်ရိုစီရွှေထွက်သွားပြီးတော့မှ ပစ္စည်းတွေသိမ်းလို့
ပါတယ်။ ကိုမော်နှင့်လွဲနေမှာစိုးလို့ စောင့်နေကြနေရာလေး
လာခဲ့တယ်။ ကိုမော်လည်းမရှိဘူး။ ခဏစောင့်နေတယ်။
မလာဘူး။ ခက်ပါလား။ နောက်ထပ်ဆယ့်ငါးမိနစ် စောင့်ထု
အရိပ်အယောင်တောင်မတွေ့ဘူး။

ဒါနဲ့များလာမယ်တဲ့။

လာလည်းမလာဘဲ။

ကိုမော်က အဲလိုပဲလား။ လာမယ်ပြောပြီး စကားလေး
မတည်ဘူး။ မလာနိုင်ဘူးဆိုလည်း မလာနိုင်ဘူးပြောပေါ့။

စိတ်အဆင်မပြေစွာနှင့် ပြန်လာခဲ့တယ်။

မလေးကိုတွေ့ရင် ပြောစရာစကားတွေရှိတယ်
မလေးကိုရင်ထဲက ခံစားရခြင်းတွေကို ကျွန်မပြောပြချင်
ပါတယ်။

“ငါတော့ဒုက္ခပဲခင်လေး။ ထင်မိုးအောင်ဆီ လာခဲ့မယ်
ပြောပြီးမှ ဦးဇော်ခေါ်လို့ ဆိပ်ကမ်းထဲပါသွားတာ”

“နင်က ငါနဲ့ဝင်းခိုင်ကိုမှာထားခဲ့ပါလားဟယ်... ငါက
ကျွန်ုပ်ရင်ရှိလို့ သွားမကြိုနိုင်ရင်တောင် ဝင်းခိုင်ကိုလွှတ်ပြီးဖြစ်ဖြစ်
ပြောပေးမှာပေါ့”

“ပြောချိန်ကို မရလိုက်တာ၊ ဒီဂျီအခန်းထဲကနေ
ပါသွားတာ၊ နင်တို့အခန်းပြန်လာချိန်ကိုမရတာ၊ ဖုန်းလည်း
ဆက်မရဘူးဟာ”

“အင်းပါ... ငါပြောပြလိုက်ပါမယ်၊ ဘာလဲ...
ထင်မိုးအောင်နဲ့ နင်က ချစ်သူတွေတောင်မဖြစ်သေးဘူး၊
စိတ်ကောက်တာ ချောနေရပြီလား”

“ငါဆိုတဲ့ကောင်က ဘာကိုမှသိပ်နက်နက်နဲ့နဲ့ တွေးတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ထင်မိုးအောင်ကိုတော့ စိတ်ညစ်နေမှာ
စိုးရိမ်ပါတယ်”

“ငါရှင်းပြလိုက်ပါမယ်၊ မနက်ကြာရင်တော့ နင့်ဖာသာ
ချော့တော့”

ကျွန်ုပ်ရင်မမိမှာစိုးလို့ ကိုမော်နှင့်စကားဖြတ်လိုက်တယ်။

ဟိုရောက်တော့ စာသင်ပေးနေရတဲ့ ဥမ္မာကဖျားနေလို့ စာမသင်ခဲ့ရဘဲ အဆောင်ပြန်လာခဲ့ရတယ်လေ။ အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ အရင်ဆိုင်ထင်မိုးအောင်ရောက်နှင့်နေကြာ မီးဖိုထဲမှာရှိလားဆိုတော့လည်း မရှိ ဟိုဘက်ခန်းက အေးအေးညိုကို လှမ်းမေးရတယ်။

“ထင်မိုးအောင်... မတွေ့သေးဘူးလားဟင်”

“မတွေ့သေးဘူးခင်လေးငယ်၊ အရင်ဆိုင် မီးဖိုထဲမှာ ချက်နေပြီ၊ အခုပြန်လာတာကို မတွေ့သေးတာ”

ဒုက္ခပဲ...။

ထင်မိုးအောင်တစ်ယောက် ကိုမော်မလာလို့စိတ်ဆိုးပြီး ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်၊ သံယောဇဉ်ဆိုတာ မီးတစ်လို့ ပူလောင်စေပါလား၊ ထင်မိုးအောင်အပေါ် ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ရတာ ရင်မောရပါလား၊ ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်းလည်းမသိ၊ ဒါကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် အဆောင်ဝအုတ်ခုံလေးမှာ ထိုင်နေမိပါတယ်။

တစ်စတစ်စ အမှောင်ထုကကြီးစိုးလာတယ်...။

ထင်မိုးအောင် အရင်က သည်လိုမနေတတ်ပါဘူး၊ ဝင်းခိုင်နဲ့ကိုမော်ဆီ ဖုန်းဆက်ရမလား၊ ဆက်ပြန်တော့လည်း

သူတို့ကလည်း ထင်မိုးအောင်ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ထိနိုင်မှာတဲ့လဲ။

သက်ပြင်းတွေသာ အကြိမ်ကြိမ်ရှိုက်နေမိပါတယ်။
ဟင်...။

ဟိုကလာတာ ထင်မိုးအောင်လား...။

စိတ်ကလှုပ်ရှားသမျှ ခြေထောက်ကလိုက်သွားမိပါပြီ၊ သျှောက်လာမိတယ်။

“မလေး...။”

“အောင်... နင့်ဟယ် ငါစိတ်ပူလို့ ခုထိအဝတ်တောင် မလဲနိုင်ဘဲ ထိုင်စောင့်နေတယ်”

“မလေးက အစောကြီးပြန် ရောက်နေတာလား၊ ကျွန်မက မလေးမရောက်လောက်သေးဘူးထင်တာ၊ ဟင်းချက် နှိပ်တောင် မရလို့ ဟင်းဝယ်လာခဲ့တယ်”

“အောင်... ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“ဒက်ဒီဆီသွားတာ”

“အောင့်ဒက်ဒီဆီလား... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“နေခင်းက ဒေါ်ရီစီရွှေလာတယ်၊ သွေးတိုးနေတယ် ဆိုပြီး ပြောတော့ ကျွန်မစိတ်ပူသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ညနေမှာ

သွားလိုက်တာပါ။ ဒက်ဒီကကျွန်မရောက်သွားတော့ ဝမ်းသာ
နေတယ်။ စကားတွေအများကြီးပြောနေတော့ ကျွန်မပြန်ခွင့်
မသာဘူးလေ”

ထင်မိုးအောင်ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ဆိုးနေပုံတော့
မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးမှ ကိုမော့်အကြောင်း
ပြောပြတော့မည်ဆိုပြီး အခန်းဆီနှစ်ယောက်အတူ ဝင်လာခဲ့
တယ်။ ထင်မိုးအောင်မျက်နှာကို မသိမသာအကဲခတ်
ကြည့်ရတယ်။

“အောင်”

“အင်း... ပြော”

“ကိုမော်က ညနေကသူမလာနိုင်တာ အလုပ်အရေး
ကြီးပြီး ပါသွားလို့ဆိုတာ ပြောပေးစမ်းပါဆိုလို့ သူ တကယ်
အလုပ်အရေးကြီးလို့ ပါသွားတာ”

ခင်လေးအဲလိုပြောတော့ ဝိုင်းသွားတယ်။

ဟုတ်တယ်... သူမလာဘူးလို့ တိုးတိုးထေး
ပြောပါတယ်။

“မနက်ကြမှ စောစောလာ လက်ဖက်ရည်သောက်
ပြောတယ်”

“မလေးဆီမှာရော အဲလိုမျိုးလူတစ်ယောက်အတွက်
စိတ်ရဲ့အလိုမကျမှုတွေရှိသလား”

“ခင်လေးလည်း စိတ်ဆိုးတတ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့်...
ဝင်းခိုင်ကိုအတူအလုပ်ထဲရှိနေလို့လားမသိဘူး။ သွားစရာရှိလည်း
သိနေတော့ အလိုမကျဖြစ်တာမျိုး သည်လောက်မရှိပါဘူး”

အဝတ်မလဲသေးပါပဲ ကုတင်ပေါ်မှာ ထင်မိုးအောင်
အိပ်နေပြန်ပါတယ်။ သူ့ရင်ထဲဘာတွေဖြစ်နေမလဲ၊ သူပြောပုံ
အရဆို ကိုမော့်အတွက် စိတ်အလိုမကျမှုတွေ ရှိနေတယ်လို့
ဆိုတာလား။ လူတစ်ယောက်အတွက် စိတ်မှာတစ်ခုခုခံစား
နေရပြီဆိုရင် အဲသည့်လူဟာ အရေးပါလာတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ
ဖြစ်နေပြီလား။

ဝင်းခိုင်နှင့်ဆိုရင် ခင်လေးရော သည်လိုမျိုးတွေ
ခံစားရသလား။

ဝင်းခိုင်က နဂိုရံကကို အေးအေးတည်ငြိမ်လှသူမို့လား
မသိ။ ခင်လေးနှင့်သိပ်ပြီး အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ မရှိလှပါဘူး။

“အင်းပေါ့လေ... မလေးတို့က တစ်နေ့တစ်နေ့
အလုပ်ထဲမှာအတူရှိကြတယ်။ ကိုဝင်းခိုင်ကလည်း ကိုမော့်လို
မဟုတ်ဘူး။ ကိုမော်ကတစ်မျိုးပဲ”

၁၄၀ ➡ နိုင်ငံသက်

ဘယ်လိုတစ်မျိုးလဲလို့ မေးချင်မိတယ်။

ကိုမော်ဟာ ခင်လေးသူငယ်ချင်းအဖြစ် နှစ်အတန်ကြာ နေခဲ့တာပါ။ ကိုမော်စိတ်ကို သိတန်သလောက်တော့ ခင်လေးလည်း သိပါတယ်။ ချစ်သူတစ်ယောက် နေရာကနေကြည့်ရတာလည်း မဟုတ်လေတော့ ထင်မိုးအောင် ဘယ်လိုခံစားကြည့်မည် ခင်လေးမသိနိုင်။

“ကိုမော်ကို အောင်စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“စိတ်ဆိုးတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်မျိုးပါပဲ။ စိတ်မှာအလိုမကျဘူးပေါ့။ သူ့ကိုတွေ့နေကြအချိန်မှာ တွေ့ချင်တယ်။ တွေ့နေကြနေရာမှာ မရှိတော့ စိတ်မှာမပြေလည်သလို ဖြစ်လာတယ်”

“သည်ညနေကတော့ သူ့ကိုတကယ်ပဲဆိပ်ကမ်းမှာ အလုပ်ရှိလို့ ခေါ်သွားတာမို့ပါ။ အောင်စိတ်ဆိုးသွားမလားဆိုပြီး ခင်လေးကို သေချာတောင်းပန်ခိုင်းတယ်”

“ကျွန်မဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ရင် ရပါတယ်”

ဟုတ်သားပဲ...။

ကိုမော်တစ်ယောက် ဒါကိုမေ့နေလား။ အောင့်ဆီမှာ အမျိုးမျိုးသော တယ်လီဖုန်းတွေရှိနေတာ။ ကိုမော်ကလည်း

တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်သက်ဖြစ်ဖြစ် အချစ်ခိုင်းဆုံးချစ်ဖယ် ၁၄၁

ချစ်သူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလေတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုချော့ရမည်ဆိုတာရော နားလည်မှာပါလေ။ အချစ်ဆိုတာ သူ့အလိုလို သိလာတဲ့အရာတွေပဲ။

“ဒက်ဒီက သူ့ဆီကျွန်မရောက်လာတာ သိပ်အံ့ဩဝမ်းသာနေပုံပါပဲ။ ဒက်ဒီနဲ့စကားပြောနေတုန်းမှာ မာမိုကို သတိမရမိအောင် အတော်ကြိုးစားရတယ်။ သတိရလိုက်ရင် ဒက်ဒီကို ချက်ခြင်းစိတ်နာမုန်းတီးမိလေမလားပဲ”

“မိဘပဲအောင်ရယ်။ ငရဲကြီးပါတယ်။ စိတ်မှာကျေနပ်လို့ မရရင် စိတ်နာစရာအတွေးတွေကို မေ့သာထား။ သားသမီးဝတ္ထရားတော့ မပျက်ပါစေနဲ့”

အောင်နှင့်အတူ ထမင်းစားရတဲ့အခါ စကားမပြောဖြစ်ကြပြန်ပါဘူး။ အောင်ထမင်းလည်းသိပ်မစားပါလား။ ကိုမော်ကို စိတ်မကြည်လင်တာနှင့်ပဲ ထမင်းလည်းမစားနိုင်တာလား။

ခင်လေးကတော့ ဝင်းခိုင်နှင့်တစ်ခါမှ သည်လိုမျိုး မကြည်လင်သော ခံစားမှုမျိုးတွေမရှိခဲ့ပါဘူး။

ထင်မိုးအောင် . . .

အလုပ်ထဲမှာရုတ်တရက်ခရီးထွက်စရာပေါ်လို့ လိုက်သွားရတယ်။ ပြန်လာမှ တွေ့ကြတာပေါ့။

ကိုမော်ကဘယ်လိုစိတ်မျိုးလည်း ကျွန်မဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်ရင်ရပါလျက် တယ်လီဖုန်းတော့မဆက်ပါပဲ မလေးဆီမှာ အဲသည့်စာတိုလေးတစ်စောင်ချန်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဘာမှမယ်မယ်ရရရေးတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကတော့ သည်စာကြောင်းလေး တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းကို အလွတ်ရ မတတ် ဖတ်ကြည့်နေရတယ်။

“အောင့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါလားလို့ ခင်လေး ပြောတယ်”

“သူများတိုက်တွန်းမှလားမလေးရဲ့။ သူ့မှာ သည်လောက်တောင် စဉ်းစားတတ်မှာပါ။ ကိုမော်က တကယ့် တစ်မျိုး။ သူ့အတွေးတွေက သူများတွေနဲ့မတူသလိုပါပဲလေ။ ကျွန်မတစ်ခါတစ်ခါစဉ်းစားတယ်။ သူ ချစ်ရောချစ်တတ်ရဲ့လား”

“အောင်ကလည်း . . . ကိုမော်က ပျော်သလိုနေတတ် တာပါ။ သူ့မှာသံယောဇဉ်ရှိပါတယ်။ ဝင်းခိုင်နဲ့ခင်လေးအတွက် တောင် စိတ်ပူပန်တတ်သေးတာပဲ။ သူလည်းနှလုံးသားရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဘာလို့မချစ်တတ်ရမှာလဲ”

“ဒါဆို အချစ်နည်းတဲ့လူလား”

ကိုမော်ဆီမှာ ကျွန်မလိုတော့ အချစ်ကြီးချစ်တတ်တဲ့ ဇိတ် ရှိမှရှိရဲ့လားမသိ။ ကျွန်မက ချစ်သူဟာကျွန်မကို သိပ်ကြင်နာဂရုစိုက်တာမျိုး လိုချင်တယ်။ ကိုမော်ကတော့ ပျော်ရွှင်သွက်လက်စွာ နေတတ်ပေမယ့် သိပ်ချစ်တတ်ပုံတော့ ခေပါလား။

“ကိုမော်က ပျော်ရွှင်နေအောင်နေတာ သူ့ဘဝရဲ့ စိတ်ညစ်ညူးမှုတွေကို ဖြေဖျောက်တာနေမှာပါ။ သူ့ရဲ့ ဘကြီးကိုတောင် တာဝန်ကျေအောင်ပြုစုခဲ့တာပဲ။ ကိုမော်ဆီမှာ သိတတ်တဲ့နှလုံးသားရှိပါတယ်”

“သိတတ်တဲ့နှလုံးသားနဲ့ ချစ်တတ်တဲ့နှလုံးသား တခြားစိပ်လေ”

ကျွန်မကတော့ ကိုမော်ဆီမှာ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသား ရှိစေချင်တာပါပဲ။

ခုပဲကြည့်လေ . . .

ကျွန်မစိတ်တွေ မကြည်မလင်ဖြစ်နေတာကိုတောင် တိုမော်မသိဘူးလား။ ပြန်လာမှ တွေ့ကြတာပေါ့တဲ့ တွေ့ကြ ရင်ကော ကိုမော်က ကျွန်မရဲ့စိတ်တွေကို နားလည်ပေးနိုင်မှာ တဲ့လား။

www.burmeseclassic.com

“ကိုဝင်းခိုင်ကတော့ မလေးကိုတစ်ခါမှခုလို့ စိတ်ညစ်အောင် မလုပ်ဘူးပေါ့”

“သူက ခင်လေးနဲ့အနေနီးနီးမှာအမြဲရှိနေတာကိုး ပြီးတော့... ဝင်းခိုင်အပေါ် သိပ်ခင်တဲ့သူငယ်ချင်းလို့ခဲ ခင်လေးစိတ်မှာ ရည်စူးထားတာပါ။ အချစ်ကို ခင်လေး မလိုချင်သလိုပဲ”

“ဘာလို့လဲ”

“အချစ်က နှိပ်စက်တတ်တယ်လေ၊ စိတ်ကိုအမျိုးမျိုး သော ထိခိုက်မှုတွေပေးတတ်တယ်လို့ပဲ ခင်လေးတွေ့နေ မိတယ်”

အချစ်က နှိပ်စက်တတ်တယ်တဲ့...။

ဟုတ်မှာပါလေ။

ကျွန်မစိတ်ကို အမျိုးမျိုးသောထိခိုက်မှုတွေနဲ့ နှိပ်စက်တယ်။

ဒါဆိုရင်...။

ဒါဆိုရင်...။

အဲသည့်ထိခိုက်မှုတွေက အချစ်လား။

နုလုံးသားထဲကို မကြည်လင်ခြင်းတွေနှင့် ဝင်ရောက် လာတာအချစ်လား။

သည်သို့ဆိုပါလျှင် ကိုမော်ကကျွန်မရဲ့ အချစ်လားဟင်

“ထင်မိုးအောင် အပြင်မှာဖုန်းလာနေတယ်”

“အပြင်မှာ... ဟာကွာ... ကျွန်မမှာ သည်လောက် တယ်လီဖုန်းတွေရှိနေတာ”

အပြင်မှာဘယ်ကဖုန်းလာနေရတာလဲ။

ဒါကြောင့် စိတ်ပျက်ပျက်နဲ့ သွားနားထောင်ရတယ်။

“ထင်မိုးအောင်”

ဟင်... ကိုမော်

ဘယ်လိုကိုမော်လဲ၊ ခက်တဲ့ကိုမော်ပါလား။

ကိုမော်အသံကိုကြားရတာ ကျွန်မဝမ်းသာရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သည်ဖုန်းကိုမှ ဆက်ရသတဲ့လား။

“ကိုမော်... ဘယ်ကဆက်နေလဲ”

“မန္တလေးက ဆက်တာ”

“မကွေး-ချောက်ဖက်သွားတာဆို၊ အခု မန္တလေး ရောက်နေပြန်ပြီလား”

“မန္တလေးကို ကူးလာတာ၊ ထင်မိုးအောင်ကို သတိရလို့”

၁၄၆ နိုင်ငံသက်

သတိရတယ်... .

သတိရတယ်... အမှတ်ရတယ်ဆိုတာ... .

စိတ်မှာရှိနေလို့ပေါ့နော်။

ကိုမော့စိတ်မှာ ကျွန်မရှိနေတယ်လို့ဆိုတာလား။

ကျွန်မအပြုံးတွေကိုတော့ ကျွန်မဖာသာအသိဆုံးပါပဲလေ။

“တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တွေ အများကြီးကို ဟဲနဲဖုန်းနံပါတ် မေ့လို့လား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သည်တစ်ခုတောင် မနည်း မှတ်ထားရတာ”

“ဪ... .”

ကြည်နူးနေတဲ့စိတ်ကလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်နော်။

ကိုမော်ဟာလေ... .

အဲလိုမျိုး ဂရုတစိုက်နည်းလှချည်လား။ ဂရုစိုက်မှု နည်းတာ အလေးမထားလို့ပေါ့။

“ဒါပဲနော်... ထင်မိုးအောင်၊ ဖိန်းနွဲ့ခါလောက်တော့ ရန်ကုန်ပြန်မယ်”

ကြည့်ပါလား... . ဖုန်းချသွားပြီ။

ကျွန်မသိပါတယ်။ ကိုမော့ကိုကျွန်မချစ်နေပြီ။ အချစ်က

ကျွန်မကိုအမျိုးမျိုးသောစိတ်ခံစားမှုတွေပေးနေပါလား။

တစ်ဂြိုဟ်ပြုစုခြင်း တစ်သက်ပြုစုခြင်း အချစ်နိုင်ဆုံးချစ်မယ် ၁၄၇

ကြည်နူးခြင်းတွေ ချက်ခြင်းရလာတယ်။

မကြည်လင်းခြင်းတွေ ချက်ခြင်းဖြစ်စေတယ်။

စိတ်ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် စိတ်နှောက်ကျိရွပ်ထွေးခြင်း

ဘို့ကြား လွန်းကလေးတစ်စင်းလို ဟိုသည်ရွှေ့လျားနေတာဟာ အချစ်ပေါ့နော်။

“အောင်... ဘယ်ကဖုန်းလဲ”

“ကိုမော်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“မန္တလေးရောက်နေတယ်၊ သတိရလို့တဲ့”

မလေးကပြုံးနေတယ်။

ကျွန်မမှာဖြင့်မကြည်မလင်။

“အောင်ကလည်း သတိရလို့ဆက်တယ်ဆို... .

ချက်နာကဘာဖြစ်နေလဲ”

“မလေးသူငယ်ချင်း ကိုမော်ဟာ အတ္တများလားဟင်”

“အတ္တ... ဟာ... အဲလိုမျိုး အတ္တတွေပိနေတဲ့

လူညံ့တစ်ယောက်တော့မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကိုမော်က သူ့စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်းနေတယ်။

ကျွန်မဖက်ကို တွေးဆမပေးဘူး”

ကိုမော့အသံကိုကြားလိုက်ရတဲ့အချိန် ကျွန်မရင်ထဲထဲ
ကြည်နူးစွာခံစားရတဲ့ခံစားမှုကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ဘူး
ဒါပေမယ့် ထင်မှီးအောင်ဘာပြောမလဲဆိုတဲ့အသိတော့
မရှိပါဘူး။ သူ ပြောချင်ရာပြောပြီးတော့ ဖုန်းချသွားတယ်။

“ဒါပေမယ့်... သူ့ကိုယ်သူပဲသိတယ်”

“အောင်ဟာလေ ကလေးလိုပဲ၊ တကယ်ဆို အောင်နဲ့
ဝင်းခိုင်တွေ့သင့်တာ”

“ဟာ... မလေးလူကို ကျွန်မမလိုချင်ပါဘူး”

“ကျွန်မက ကိုမော့ပဲလိုချင်တယ်ဆိုပါတော့”

“မလေးနော်”

ကိုမော့ဆိုတဲ့နာမည်လေးတစ်ခုသည်ပင် ကျွန်မရင်ထဲ
ကြည်နူးခြင်းတွေဖြစ်စေပါတယ်။ ကိုမော့နှင့်တွေ့တဲ့အခါ
ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေလည်းရှိ၊ နောက်ကျခြင်းတွေလည်းရှိပေါ့
ဒါပေမယ့် ကိုမော့နဲ့ကျွန်မ အတူရှိနေချင်ပါတယ်။ စကားပြော
နေတဲ့ ကိုမော့ကို ငေးကြည့်နေရတာကို ကျွန်မနှစ်သက်တယ်။

“ပြောပါဦး... မင်းသားက ဘယ်တော့ပြန်လာ

မတဲ့လဲ”

“ဖိန်းနဲ့ခါတဲ့...”

“ပြောပါလား... မြန်မြန်ပြန်လာ၊ လွမ်းနေပြီလို့”

“မလေး... သတိရတာနဲ့ လွမ်းဆွတ်တာ တူသလား”

ကျွန်မကို သတိရသတဲ့...။

ကျွန်မကတော့ သတိရခြင်းထက်ပိုပြင်းသော ခံစားမှု
ရှိတယ်။

“လွမ်းတာက ပိုတာပေါ့တဲ့”

“လွမ်းတာက ပိုတယ်”

ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မကကိုမော့ကိုလွမ်းတာ။

ကိုမော့ကတော့ သတိရယုံပါလား၊ ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုနှစ်ခုကို ညှိမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မက
ပိုတာပါ ကိုမော့ရယ်။

“ကိုဝင်းခိုင်ကို မလေးလွမ်းဖူးလား”

ကျွန်မသည်လိုမေးတော့ မလေးရယ်တယ်။ ဝင်းခိုင်နဲ့
ဆင်ပြီးကတည်းက တစ်ခါမှကြာကြာမခွဲဖူးဘူး။ နေ့တိုင်း
အလုပ်ထဲမှာ အမြဲတွေ့နေရတယ်။ စနေ တနင်္ဂနွေမှာတော့
အလုပ်ရှိရင်အတူဆင်းရတယ်။ တစ်ခါမှ သုံးလေးရက်မတွေ့ရပဲ
မရှိဖူးဘူးတဲ့။

၁၅၀ ခိုင်ငံသက်

“မလွမ်းပါဘူး။ ခင်လေးဖြင့်တစ်ခါမှ ဝင်းခိုင်ကို လွမ်းတယ်လို့ မရှိဘူးပါဘူး”

ကောင်းလိုက်တာ . . . ။

မလေးက ကျွန်မထက်အများကြီးကံကောင်းပါတယ်။ အလွမ်းမရှိတဲ့လူဆိုတာ နည်းတဲ့ကံကောင်းခြင်းလား။ ကျွန်မကတော့ရှင်ကိုလွမ်းတတ်နေပြီ ကိုမော်ရယ် . . .

* * * * *

အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့နှလုံးသားကို အမျိုးမျိုး အမိန့်ပေး ခိုင်းစေတတ်သလား။ ကျွန်မဆီကို ကြည်နူးတတ်ခြင်းတွေ၊ ယုံကြည်အားကိုးခြင်းတွေ . . . ဒါတွေ ဒါတွေနှင့် ပီတိများစွာကိုလည်း ဖြစ်စေတယ်။ ပြီးတော့ အလိုမကျသော ထိခိုက်ကြေကွဲခံစားမှုတွေနဲ့လည်း မျက်ရည်များစွာကို ရရှိစေတယ်။

ဒါပေမယ့် . . .

ဘယ်သို့သောအခြေအနေနှင့်ရှိနေပါစေ . . .

မုန်တိုင်းသည်လည်းကောင်း . . .

တရုတ်ပြစ်ပြစ် တစ်သက်ပြစ်ပြစ် အချစ်ခိုင်စားချစ်မယ် ၁၅၁

လေပြည်ညှင်းသည်လည်းကောင်း . . .

ချစ်သူကို ကျွန်မသိပ်ချစ်နေမိခြင်းဖြင့် ရယူပိုင်ဆိုင်ရမှာ ပါပဲလေ . . . ။

မတွေ့ရသောရက်တွေက ကျွန်မကို လွမ်းဆွတ်ခြင်းများနှင့် ငြိမ်သက်နေစေပါလား။ အနီးတဝိုက်မှာ ချစ်သူရှိနေခြင်း မရှိတဲ့ အသိဟာ ခြေလွမ်းတွေကိုပင် နှေးကွေးစေပါလား . . . ။

“ထင်မိုးအောင်”

“ဟင် ကိုမော်”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို အနားမှာတွေ့ရတဲ့အခါ ပထမဦးဆုံးတော့ အံ့ဩစွာကြည့်နေမိတယ်။ ချစ်သူခေါ်သံဟာ ဂားစည်ကနေ ချက်ချင်း နှလုံးသည်းပွတ်ကို တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခတ်စေပါလား . . . ။

ခုနက တည်ငြိမ်လွန်းသောရေပြင်ကို ခဲတစ်လုံး ရုတ်ခြည်း ခုန်ချလိုက်သလိုနှင့် ဂယက်ဝိုင်းတို့သည် နှလုံးသားကို ပီတိတွနှင့် လှုပ်ရှားသွားပါရောလား . . . ။

“ခုနကပဲပြန်ရောက်တယ်။ အလုပ်တွေရှင်းပြီးပြီးချင်း ထွက်ကတာ၊ တော်ပါသေးရဲ့ . . . ထင်မိုးအောင်အပြန်ကို မိလို့ . . . ဘယ်သွားမလဲ”

၁၅၂ ➡ စိန်ငွေသက်

“ဘိုကလေးဈေးမှာ ဈေးဝယ်မယ်”

“မီးဖိုချောင်မင်းသမီးက သွားလိုက်ရင်ဈေးပါလား”

“မလေးက တစ်နေ့တုန်းက အမှတ်မထင်ညည်းတယ်၊ ထမင်းစားမူကောင်းဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ပုစွန်လေးနဲ့ရှောက်သီး သုတ်ပေးမလားလို့”

“ကိုယ့်ရောမကျွေးဘူးလား”

“ကျွေးချင်ပါတယ်... ဒါပေမယ့် ညနေစာကျတော့ အဆောင်မှာလာစားလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မနက်ဖက် ကြတော့လည်း ရှောက်သီးသုတ်လာရင် မကောင်းဘူး”

“အလကားစတာပါ... ထင်မိုးအောင်လက်ရာဆို ကောင်းမယ်ဆိုတာသိပါတယ်၊ အခုတော့ ကိုမော်နဲ့ ထမင်း အတူတူလိုက်စား”

“ဟင် ဒါဆိုမလေးတစ်ယောက်တည်း စောင့်နေမှာပေါ် ကိုမော်ရဲ့”

“ထင်မိုးအောင်ကလေ... ခင်လေးကို သံယောဉ် ကြီးနေတာကိုး”

“မလေးက ထမင်းစားစောင့်နေမှာပေါ့ ကိုမော်ရဲ့ လာပါ... ကိုမော်နဲ့ကျွန်မက အအေးတစ်ခွက်အတူ သောက်မယ်လေ”

တစ်ပြိုင်တည်း တစ်သက်ပြိုင်တည်း အချစ်နှင့်အမျှမ်းမယ် ၁၅၃

“ကောင်းပါပြီဗျာ...”

“ကိုမော်နဲ့ ဆွဲကြိုးလည်း အန်တီစိန့်ဆီရောက်နေ ခြင်းမယ်”

ကျွန်မသည်လိုပြောတော့ ကိုမော်ရယ်တယ်။

ခုတလောတော့ ဆွဲကြိုးရဲ့ခြေထောက်ပဲ ကျိုးသွား

ဆိုလား၊ ဘကြီးပဲ ကျန်းမာအောင်ကြိုးစားနေလို့လားမသိ

ဆွဲကြိုးလေးက ကိုမော်လည်ပင်းမှာ မြနေပြန်ပါသတဲ့လေ၊

ကျွန်မမှာ ငွေကြေးပြည့်စုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မချစ်မိသူရဲ့

အနက်ကိုယ်ခိုက်အောင်တော့ ငွေကြေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ

ပြောနိုင်ပါဘူး။

ရွယ်တော်ပင်လေးအောက်က ခုံကလေးကို ကျွန်မ

ရွေးပါတယ်။

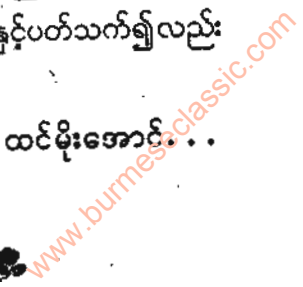
စိတ်မြန်စိတ်ဆတ်သော...

သည်းခံမှုနည်းသော ဒေါသများသည်ဟုပြော၍ရသော

ထင်မိုးအောင်ဆိုသောကျွန်မသည် အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း

ပြည့်နေတတ်ပြန်ပါတယ်။

“သည်ဘက်လှည့်ထိုင်ပါလား ထင်မိုးအောင်... နေပိုမထိုးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...”

စွယ်တော်ရွက်ကိုဖြတ်ပြီးရောက်ရှိလာတဲ့ နေပျောက်ကလေးတွေကိုလည်း ကျွန်မနှစ်သက်နေမိပြန်ပါတယ်...။

အချိန်အားလုံးဟာ နှလုံးသားကဲ့သို့ပင် ပြန်လည်လှုပ်ရှားနေသလိုပါပဲ။ မြင်သမျှလှနေသလို... ကိုမော့်ကိုကြည့်မိတယ်။ မျက်ဝန်းလေးနှစ်ခုအဆုံဟာ ကျွန်မအတွက်တော့...။

ကျွန်မရင်ခုန်သလို...။

ချစ်သူရော ရင်ခုန်နေပါသလား...။

“ထင်မိုးအောင်”

“ရှင်...”

“ကိုယ်ကအတ္တများတယ်ဆိုဆို သိပ်မချစ်တတ်ဘူးလို့ ပြောရင်ရတယ်။ အဖေအမေမရှိကတည်းက ဘကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဖြစ်သလိုနေလာခဲ့တာ... ဘဝကိုကြိုးစားရလွန်းလို့လား မသိဘူး... ကြမ်းတမ်းတဲ့ အချိန်တွေများတော့ နူးညံ့တဲ့ အချစ်ဟာ ကိုယ်နဲ့အဝေးကြီးမှာရှိနေသလိုပါပဲ။ ကိုယ်မချစ်တတ်ခဲ့ဘူးလို့ပြောရင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ မေ့ထားလည်းမရဘူး။ သူလာချင်တဲ့အချိန် နှလုံးသားထဲကို ရောက်လာတာပါပဲ”

အချစ်ကိုယူဆောင်လာသူဟာ ကျွန်မပါလို့ဆိုတယ်။

ကျွန်မက ကိုမော့်အတွက် အချစ်တွေကိုယူဆောင်ထားသူတဲ့လား။ ကျွန်မအတွက်ရော ကိုမော်က အချစ်တွေကိုယူဆောင်လာခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။

ထပ်တူညီသော ခံစားမှုရှိကြပြီလားဟင်။

“ထင်မိုးအောင်ကို သိပ်ချစ်မိတယ်”

စွယ်တော်ရွက်ကလေးတွေကို ကြည့်နူးစွာ မော့ကြည့်မိတယ်။

“ထင်မိုးအောင်ရဲ့အချစ်ကို ကိုယ်လိုချင်ပါတယ်”

“ကျွန်မိကို ကိုမော်ချစ်လို့ရပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ကို နားလည်ဖို့က အဓိကပဲကိုမော်၊ ကျွန်မကို မလေးကပြောဖူးတယ်။ ကျွန်မဟာ ဒဏ်ရာရရှိနေတဲ့ သားကောင် တစ်ကောင်လို့ပဲတဲ့။ စိတ်ကိုထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိဘဲ စိတ်ကိုအလိုလိုက်တယ်တဲ့လေ”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ချက်ချင်းကတော့ နားလည်တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်မစိတ်ကို လှေလာပါဦးလားတို့မော်”

၁၅၆ **ခိုင်ငင်သက်**

“အချစ်ရှိနေရင် ကျန်တဲ့နားလည်မှုအားလုံးဟာ ညှိနှိုင်းလို့ရမယ်ထင်တယ်”

“ကျွန်မဆီမှာ ခံစားမှုတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါ ချစ်ပြီးရင် ထားရမယ့်သစ္စာတရားပါပဲ။ ကျွန်မနဲ့လူတစ်ယောက် ချစ်ပြီ ဆိုပါတော့၊ အဲသည်လူကို ကျွန်မက သေတပန်သက်တဆုံး ချစ်မယ်၊ သစ္စာရှိမယ်၊ အကယ်၍များ... သည်လူက ကျွန်မကို သစ္စာဖောက်ပြီဆိုပါတော့...”

ကျွန်မသည်ခံစားမှုမျိုးကို ဦးနှောင့်ကအကြိမ်များစွာ စဉ်းစားဘူးပါတယ်၊ ကျွန်မ၏ဒေါသသည် ဘယ်သို့သော အခြေအနေအထိ ပေါက်ကွဲလိမ့်မည်မသိပါ။

ကျွန်မသည် မာဗိုစိတ်နှင့်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်မှာ ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ပါပဲ။

ဒက်ဒီသစ္စာပျက်ယွင်းမှုမှာ မာမိကမျက်ရည်များစွာနှင့် ခူးထောက်အရှုံးပေးခဲ့တယ်။

ကျွန်မဆိုသော ထင်မိုးအောင်ကတော့ သည်လို ခူးထောက် အရှုံးပေးမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မ၏ နှစ်များစွာခိုင်မြဲနေသောဒေါသသည် သစ္စာ ပျက်ယွင်းသူအပေါ် ဘယ်သို့ပြုမူလိမ့်မည်မသိပါ။

တစ်ရက်ပြန်ပြန် တစ်သက်ပြန်ပြန် အချစ်ခိုင်ခံ့ချစ်ဖမ်း **၁၅၇**

ဒေါသသည် မျက်ဝန်းတို့ကို ကွယ်ပျောက်စေ၍ ဦးနှောက်တို့ကို ဖောက်ထုတ်လိုက်မှာ အသေအချာပါပဲ။

“အဲသည်အချိန်ကြာရင် ကျွန်မဒေါသဖြစ်ရမှာ၊ ကျွန်မ သိပ်အချစ်ကြီးတတ်တယ် ကိုမော်၊ သည်အခါမှာ ကျွန်မရဲ့ အမျက်ဒေါသဟာ ဘယ်အဆင့်ထိရောက်ရှိလာမယ်မသိဘူး။ ကျွန်မဟာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်နိုင်ဘူး။ နောက်ကျရင် ကိုမော်ကျွန်မကိုစိတ်ပျက်လာလိမ့်မယ်”

“ဒါက သစ္စာပျက်တဲ့အခါကြတော့မှ မဟုတ်လား၊ ဒါကပြဿနာမရှိပါဘူး၊ ဘာလို့ဆိုတော့ ကိုယ်ကချစ်သူကို ဇနီးကို သစ္စာပျက်မယ့်လူမှမဟုတ်ဘဲ”

“အင်း... တကယ်ပဲဖြစ်ပါစေ”

“နှစ်ကယ်... သုံးကယ်... လေးကယ် ဖြစ်မှာပါ”

“နောက်မှ ကိုမော်များပြီ မဖြစ်စေနဲ့လေ”

“ဘယ်တော့မှမဖြစ်ဘူး... ပြေလေ”

“နေဦးလေ...”

“ဘာလဲ ခင်လေးနဲ့တိုင်ပင်ဦးမှာလား... ခင်လေးက တိုမော်နဲ့မချစ်နဲ့ဆိုရင်ကော”

“မလေးက မချစ်နဲ့ဆိုမချစ်ဘူး”

၁၅၈ ခိုင်ငံသက်

“ဟာကွာ...”

ကိုမော့ကိုကြည့်နေရတာကို ကျွန်မတာလို့များ ကြည့်နေနေရတာလဲ။ ကိုမော့ကိုကျွန်မချစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း...။

“ကိုမော့မွေးနေ့ဘယ်နေ့လဲ”

“ဟာ ကျွန်မနေ့ပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မမွေးနေ့က လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ပေါ့။ အဲသည့်နေ့ကြရင် ကိုမော့နဲ့အတူတူထမင်းစားရင်း ပြောပါမယ်။ ကျေနပ်လား”

“အင်း... ကျေနပ်တယ်”

“ဒါဆို ဈေးသွားဘော့မယ် ကိုမော့လိုက်နဲ့”

ကျွန်မဟာ ချစ်သူကိုအနားကနေ ခွဲခွာသွားမှာစိုးစိုးရိမ်တတ်ပြီလား။ ကိုမော့နဲ့အတူဈေးလာခဲ့တယ်။ မလေးအတွက် ရှောက်သီးသုတ်မယ်ဆိုတော့...။

“ကိုမော့တို့အတူနေကြရင်ကော... ကိုမော့ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ထင်မိုးအောင် ချက်ကျွေးမှာလားဟင်...”

“ကိုမော့ကိုချစ်တယ်လို့ ကျွန်မပြောမိလို့လား... အတူနေဖို့ဆိုပိုတောင်မပြောသေး”

“ထင်မိုးအောင်ကလည်း”

တရက်ပြစ်ပြစ် တစ်သက်ပြစ်ပြစ် အချစ်နိုင်ဆုံးချစ်မယ် (၁) ၁၅၉

ကိုမော့ပုံစံလေးကြည့်ပြီး ကျွန်မရယ်မိတယ်လေ။
ကိုမော့ရယ်... ကိုမော့ကို ကျွန်မချစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အချိန်ဆိုတာ... ခဏလေးစောင့်ရမှာပါကွယ်။

“ဝင်းခိုင်... ထမင်းစားမယ်လေဟာ”

“အေးပါ... ငါ သည်စာရင်းလေး ကွန်ယူတာထဲ ထည့်ပြီးရင်စားမယ်”

“ဝင်းခိုင်နဲ့ခင်လေးရေ... အန်တီသန်းတော့ စားနဲ့ပြီ”

ကိုမော့က ထမင်းစားချိန်ရသမျှလေးမှာ ထင်မိုးအောင် ဆီ ပြေးပြီဆိုတော့ အခုဆိုဝင်းခိုင်နဲ့ခင်လေးပဲ အတူစားနေရပါတယ်။ အန်တီသန်းကလည်း အန်တီမြင့်တို့လူကြီးတွေနဲ့ သွားစားတာကများနေတာကိုး...။

ထမင်းချိုင့်လေး ဖွင့်ကြည့်မိတယ်။

ခင်လေးဟာသာကြော်ပြီး ထည့်ထားသော ဘဲဥကြော်ရဲ့ ဘေးမှာ ပုစွန်ဆီပါလား။ ဒါဟာ အောင့်လက်ရာဆိုတာ မပြောဘဲသိတယ်။ ညနေစာမှာသာ အောင်ချက်တဲ့ဟင်းကို ခင်လေးစားမယ်။ မနက်ရောညရော မစားဘူးပြောထားတယ်။

ခင်လေးက မနေတတ်လို့သာ...။ အခန်းတွေ ပြောင်လက်နေအောင် ရှင်းနေတာ။ ကျန်တာဘာမှကူညီနိုင်တာ မဟုတ်ပါပဲ ထင်မိုးအောင်ရဲ့ အလွန်ကောင်းသော ဟင်းကောင်တွေကိုမစားချင်ပါဘူး။ ညနေစာကတော့ အခန်းရှင်းတာနဲ့ ကျေးဇူးချင်းချေမယ်လို့ ပြောထားကြလို့သာ။

ဒါပေမယ့် ထင်မိုးအောင်က ခင်လေးဖွက်ပြီးထားသော ထမင်းဘူးထဲဟင်းတွေခိုးထည့်ပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ပြောပြရင်လည်း အခန်းရှင်းပေးတယ်လေနဲ့ ပြီးသွားတတ်တာ။

“ဝင်းခိုင်... ဘာဟင်းလဲ”

“မသိဘူး... မေမေထည့်ပေးတာ၊ ဖွင့်ကြည့်စေခင်လေးရဲ့”

ထမင်းဘူးဖွင့်ကြည့်တော့ ငါးခူစဉ်းကော။

ဝင်းခိုင်အမေက ဟင်းချက်ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထင်မိုးအောင်ကိုတော့ မမိဘူးလို့ပြောရမည်။

“ဘာဟင်းလဲ ခင်လေး”

သူကပဲပြန်မေးရတယ်။

“ငါးခူစဉ်းကော...”

“ကောင်းတာပေါ့”

နှစ်ယောက်အတူ ထမင်းစားကြရင်း ကိုမော်အကြောင်း ပြောမိကြတယ်။ ကိုမော်တစ်ယောက် ထမင်းစားဖို့ အားလပ်ချိန် လေးရရင် ထမင်းချိုင့်လေးယူပြီး ထင်မိုးအောင်ရှိရာ အရောက် သွားစမြဲ။

“ကိုမော်က ထင်မိုးအောင်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ။ ထင်မိုးအောင်က တနင်္ဂနွေနေ့ သူ့မွေးနေ့မှာဖြေမယ်တဲ့၊ ကိုမော် ရင်သိပ်ခွန်နေတာပေါ့ဟာ”

“ဟုတ်လား... အောင်နဲ့တောင် စကားမပြောဖြစ်တာနဲ့ ခဏသိဘူး။ အောင်ကကိုမော်ကို ချစ်တယ်လို့ခင်လေးထင်ပါတယ်။ တစ်ခုပဲကြောက်တယ်။ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြပြီးရင် ကိုမော်က အောင့်အပေါ် သစ္စာရှိပါ့မလား...။ ရိုးရိုးကျားတစ်ကောင်ထက် ဒါကိရားရနေတဲ့ ကျားနာတစ်ကောင်ဟာ ပိုကြောက်စရာ ကောင်းသလို အောင်က သစ္စာမရှိရင် ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ခင်လေးတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ မိုးကြိုးပစ်တာ မြင်ဖူးလို့ မိုးရွာတိုင်းမိုးကြိုးပစ်မယ်လို့ ထင်နေသလိုဖြစ်နေပြီ။ ဘယ်အရာမဆို သုခ၊ ဒုက္ခနှစ်မျိုးရှိနေတာပါ။ အကောင်းအဆိုး ရှိနေတာ။ ဘာလို့သည်လောက်ကိုယ့်စိတ်ကို ညှင်းဆဲကြသလဲ”

“မသိဘူး... ခင်လေးကတော့ ယုံကြည်မှုဆိုတာ ပြည့်ပြည့်ဝဝမရှိလို့လားမသိပါဘူး၊ အားလုံးကိုစိုးရိမ်နေသလိုပါပဲ၊ အမေ့လိုပဲ မာနထားနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒါဆို... ကိုယ့်ကို ယုံကြည်လို့မရသေးဘူးပေါ့”

“အင်း...”

“ကိုမော်တောင်မှ တနင်္ဂနွေဆို အဖြေရမှာ၊ ကိုယ်တ ဘယ်လောက်ကြာအောင်စောင့်နေရမှာလဲ”

“မစောင့်နိုင်ရင် နောက်တစ်ယောက်ရှာပေါ့”

“အချစ်ဆိုတာ အဲလိုမျိုးပြောင်းလို့ရသလား”

“အဖေတို့တော့ ရတာပဲ”

“လာပြန်ပြီ၊ နောက်ဆုံးဆူညံနေရာမှာ ဆုံးတော့တာ ပါလား၊ လူတွေဟာတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိတ်မတူကြ ဘူးလေ ခင်လေးရဲ့၊ ခင်လေးအပေါ်မှာ ကိုယ်သစ္စာရှိမှာပဲ ဆိုတာအပြင် ဘာမှပိုမပြောတတ်ဘူး၊ ဒါမျိုးက စကားထက် လက်တွေ့က အရေးကြီးတာပါ”

“သစ္စာမဲ့ခဲ့ရင်ကော... ပြန်ပြီးပြုပြင်ယူလို့ရတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ခင်လေးတစ်သက်မှာ တစ်ချစ်ခဲ ချစ်ချင်တယ်”

“ခင်လေးတော့ ဂျာအေးသူအမေရိုက်နေပြီ”

ဝင်းခိုင် ရယ်သာရယ်နေတယ်။

သူရယ်နေတာက အဖြေမရှိတဲ့ပစ္စာထဲ တဝဲလည်လည် ထွက်မရတဲ့လူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့၊ သံယောဇဉ် မရှိဘူးလို့ ခင်လေးမညာပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမေ့လို မာနတွေနဲ့ ဓာန်တင်းရတဲ့အခြေအနေမျိုးများ မတော်တဆဖြစ်လာခဲ့ရင်၊ ခင်လေးမှာ မာနတွေရှိနိုင်ပါ့မလား။

သက်ပြင်းတွေ ရှိ က်ရင်း ခင်လေးအတွက်တော့ ခေါင်းငြိတ်ဖို့ရာ မဝံ့ရဲပါ။

“ခင်လေးကို ကိုယ်သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ စစ်မှန်တဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့ အချစ်ပါလို့ ပြောပြယုံကလွဲပြီး ကိုယ်ခင်လေး ယုံကြည်အောင် စောင့်နေလို့ အချိန်ပေးယုံပါပဲ၊ ဒါပေမယ့်... ခင်လေးအချစ်ကို ကိုယ်လိုချင်တယ်”

“ဝင်းခိုင်ပြောသလို အချိန်စောင့်ပါဦး၊ ခင်လေး စဉ်းစားပါရစေဦး”

“ဒါဏ်ရာပြင်းတဲ့ ထင်မိုးအောင်က ခင်လေးထက်ပိုပြီး ခဲဝံ့နေသလိုပဲ”

“အောင်က ရဲဝံ့တယ်၊ ဟုတ်တယ်... အောင်က ခင်လေးထက်ပြတ်သားပါတယ်၊ ပြီးတော့ အောင်ဆီမှာ အမေ့လိုမျိုး မာနတစ်ချို့ကို တွေ့ရတယ်”

www.burmeseclassic.com

အတူနေတာ အတန်ကြာလာတော့ အောင်ထွန်း
ခင်လေးတွေနေရတဲ့ အခြေအနေတွေရှိတာပဲ။ အမှောင်ထဲမှာ
တစ်ယောက်ထဲ ထိုင်ပြီး မျက်ရည်ကျချင်ကျနေမယ်။ ကြေ
ထိခိုက်စွာ ငြိမ်သက်ချင်ငြိမ်သက်နေမယ်။ ဒါပေမယ့်...
မီးအလင်းရောင်မှာဆို အောင်မျက်နှာက မာကျောနေတာ
များပါတယ်။

သည်ပုံစံမျိုးကို အမေ့ဆီမှာ ခင်လေး ခဏခဏ
မြင်ဖူးနေတာပဲ။

“ကိုမော်ကလည်း ပြောပါတယ်။ ထင်မိုးအောင်ထွန်း
သူသိပ်ချစ်ကြောင်း သစ္စာဆိုတာ လူတိုင်းမဲ့တတ်တာမဟုတ်ဘဲ
ဆိုတာ ပြရဦးမယ်လို့ ပြောတယ်လေ”

“အောင်သိရင် ဝမ်းသာမှာပါ”

“ခင်လေးကရော ဝမ်းမသာချင်ဘူးလား”

ဝင်းခိုင်ကို ပြုံးရင်းကြည့်မိတယ်။ အမြဲလိုတည့်
အေးဆေးစွာ ကြည့်နေတတ်ပြီး မျက်ဝန်းများမှချစ်ခြင်းသက်
ရင်ခုန်မိပါလျက်... ချစ်မိပါလျက်...။

ညောင်ပင်ကိုင်းပေါ်မှာလည်း ခိုတွေအများကြီး၊
မြင့်မြင့်ပေါ်မှာလည်း ခိုတွေအများကြီး၊ ပဲဆံတွေကျွေးရင်
ကိုင်းလူစားတာကို ကျွန်မနှစ်သက်စွာကြည့်နေမိပါတယ်။
နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိခဲ့ပြီ။ အသည့်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆိုတဲ့
အသက်မှာ ဘယ်နှစ်နှစ်က ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ပါသလဲ။ ကြေကွဲ
မိခိုက်ခဲ့ခြင်းက ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ။

မစဉ်းစားတော့ပါဘူး...။

အခုအချိန်...။

ကျွန်မပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုတွေ ရင်မှာရှိနေတယ်လို့
ခိုင်ရမှာပါပဲ။

“ဟယ်... ကိုမော်၊ အင်္ကျီမှာပေတုန်ပြီ”

ကိုမော်ပုခုံးစွန်းမှာ ပေပွနေတာပဲ။

ခိုတွေရှိတဲ့သစ်တိုင်းအောက်ဝင်နေတော့ ခိုတွေက
ညောင်အကြေးတွေစွန်းချလိုက်တာပေါ့။ ကျွန်မက စက္ကနဲ
အသာလေး သုတ်ပေးမိတယ်။

“ကိုမော်...။ ဟယ်... ကိုမော်ကလည်း

အကြည့်တာလဲ”

“ခင်လေးကပြောတော့ အောင်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးဟာ သူထင်ရာ၊ သူပြောချင်ရာပြောလွန်းလို့ အဆောင်မှာဘယ်သူနဲ့မှ မတည့်ဘူးဆို၊ အခုထင်မိုးအောင်ကိုမြင်ရတာကတော့ အရမ်းနူးညံ့ပြီး အရမ်းကြင်နာတတ်တာပဲ”

“ကျွန်မဆိုးတာတွေ ကိုမော်မတွေ့ဘူးသေးလို့ပါ၊ နောက်တော့မှ ခင်လေးရေ... နင်ပြောသလိုပဲ ငါလည်း အဲသည့် ကောင်မလေးကို ကြည့်မရတော့ဘူးလို့မပြောနဲ့နော်”

“ကြည့်မရရင် မျက်စေ့မှိတ်ထားမှာပေါ့”

“ကိုမော်...”

ကျွန်မနှစ်ခြိုက်ကြည်နူးစွာ ရယ်နေမိတယ်။ ကျွန်မ ချစ်သူနှင့်အတူ ယှဉ်လျှောက်ရင်း ချစ်သူကိုပဲကြည့်မိတဲ့အခါ မြင့်မားတဲ့ အရပ်ကြောင့် မော့ကြည့်နေရသလိုပါပဲလား။ သည်လိုမျိုးမော့ကြည့်နေရတာသည် အချွန်မနှစ်သက်တယ်။

“ထင်မိုးအောင်... ဘာစားချင်လဲ”

“ဘာမှမစားချင်ဘူး”

“ဒါပေါ့လေ... ဟင်းကောင်းကောင်ချက်တတ်တဲ့ လူဆိုတော့ တော်ယုံဘာစားစားမကောင်းဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“သည်လိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကိုမော်ရဲ့၊ လက်ရာတွေ ဆိုတာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးပဲပေါ့၊ မာမီဆို ကျွန်မထက်တောင် ဟင်းချက်တာပိုကောင်းတယ်”

“ထင်မိုးအောင်ဒက်ဒီရော နေကောင်းနေပြီလား”

ကိုမော်ပြောမှ အမှတ်ရတယ်။

ဒက်ဒီဆီ နောက်ထပ်တစ်ခေါက်မရောက်တော့ပါဘူး။

ဒက်ဒီကလည်း ဘာမှအကြောင်းမကြားဘူးဆိုတော့ နေကောင်းနေမှာပါလေလို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေ့လို့က်ပေမယ့် ကျွန်မကို ပီတိမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေတဲ့ အကြည့်ကို စွဲထင်စွာမှတ်မိနေဆဲ။

“အခုသွားကြည့်ရရင်ကောင်းမယ်”

“ဟာ... ကိုမော်မလိုက်ရဲပါဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“လူကြီးတွေက ထင်မိုးအောင်နဲ့အတူလာတယ်ဆို တစ်မျိုးထင်မှာပေါ့”

“ထင်ပါစေပေါ့၊ ကျွန်မချစ်သူလို့ပြောလိုက်မှာပေါ့”

“ဘယ်လို့... ထင်မိုးအောင် ဘယ်လို့... ဘယ်လို့ ပြောတယ်”

၁၆၈ **ခိုင်ငင်သက်**

“တစ်ခါပဲလေ... နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်ပြောလို့ မရဘူး”

“ထင်မိုးအောင်...”

ဘယ်နှယ် ကားလမ်းကူးပါတယ်၊ လမ်းမအလယ် ရပ်နေရတာလဲ၊ ကိုမော်ကတော့လေ၊ ကျွန်မရယ်ရင်း ကားလမ်းကို အပြေးလေးကူးလိုက်တယ်။

ကိုမော်...

ရှင့်ကိုကျွန်မချစ်တယ်။

ကျွန်မချစ်မိရင် အသည်းနှင့်အောင်ချစ်မှာနော်၊

ကျွန်မကိုတော့ သစ္စာဖျက်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။

“ကိုမော်”

“ဟင်...”

“ကျွန်မကို ကျွန်မသေဆုံးတဲ့ထိ သစ္စာရှိရှိချစ်ရမှာနော်၊ မဟုတ်ရင် ကျွန်မကိုမော်ကို ခွင့်မလွှတ်ဘူး”

“စိတ်ချ... ကိုမော်သေတဲ့အထိ ထင်မိုးအောင်လေး တစ်ယောက်ထဲကိုပဲ ချစ်မယ်”

ကျွန်မမှာချစ်သူရှိတယ်၊ ကျွန်မချစ်သူကို ကျွန်မသိပ်ချစ် သလောက် သူကလည်းသိပ်ချစ်လိမ့်မည်လို့ ယုံကြည်နေမိတယ်။

၁၆၉ **တစ်ရက်ပြစ်ပြစ် တစ်သက်ပြစ်ပြစ် အချစ်နိုင်ဆုံးချစ်မယ်**

ဆိုမော်က လမ်းကူးဖို့ပြင်တဲ့အခါ ကျွန်မလက်ကိုဖျတ်ခနဲ ဆုပ်ကိုင်ခေါ်ဆောင်မိတဲ့အခါ ရင်မှာကြည်နူးစိတ်တွေနဲ့ တုန်ခါ နေတာ ခံစားရပါလား၊ အသည်းနှင့်အောင်ချစ်မိသော အချစ် သည် ကျွန်မကိုလောဘများစွာဖြင့် ပူလောင်စ ပြုလေပြီလား။

ချစ်သူကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူးလေ။

ချစ်သူကို ကျွန်မသေဆုံးသည့်တိုင် ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။

“အခု ဘယ်သွားမှာလဲ၊ တကယ်ပဲဒက်ဒီဆီ သွားမလို့ သား... ကိုမော်လိုက်ခဲ့လို့ မကောင်းပါဘူးထင်မိုးအောင်ရယ်”

“အလကားနောက်တာပါ၊ ညနေမှ ကျွန်မ

တစ်ယောက်ထဲသွားမှာ၊ ညကြတော့ မလေးနဲ့တွေ့ရင် ကိုမော်နဲ့ ကျွန်မ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီလို့ ပြောမယ်နော်”

“ပြောစေဗျား... ပြောစေ၊ ခင်လေးတစ်ယောက်ထဲကို

ဟုတ်ဘူး၊ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးသိအောင် အော် ပြောလိုက်၊ ကိုမော်နဲ့ထင်မိုးအောင် ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားပြီလို့”

ကိုမော်အနားမှာရှိနေခြင်းဟာ ကျွန်မဘဝအတွက်

တော့ အရာအားလုံးပြီးပြည့်စုံနေသလိုပါပဲ၊ ချစ်သူလက်ကိုခွဲပြီး လျှောက်ရသမျှလမ်းတွေကလည်း သာယာလွန်းလှပါတယ်။

“ကိုမော်... ကျွန်မတို့ ဘယ်သွားမှာလဲဟင်”

“ထင်မိုးအောင် သွားချင်ရာသွား၊ ထင်မိုးအောင်ကို ကိုယ်... ခင်လေးခေါ်သလို အောင်လို့ပဲခေါ်မယ်လေ”

“ကောင်းတာပေါ့... အောင်ဆိုတာ မာမီခေါ်တာ ကိုမော်ရဲ့၊ ကိုမော်နဲ့မလေးက အောင်လို့ခေါ်တာ ကျွန်မ ကြိုက်ပါတယ်၊ ကိုမော်ကိုတော့ ကိုမော်လို့ပဲခေါ်မယ်နော်”

“နာမည်ခေါ်တယ်ဆိုတာထက် ထာဝရချစ်နိုင်ဖို့တ ပိုအရေးကြီးပါတယ်၊ အောင်ကို ကိုမော်ထာဝရချစ်မှာပါ”

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမော်...

သံပတ်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို ခဏခဏသံပတ် ပေးနေသလို ကျွန်မကိုလည်း ထာဝရချစ်မယ်ဆိုတဲ့စကား ခဏခဏပြောနေပါကိုမော်...။

သည်စကား ပျောက်ကွယ်သွားမှာကို ကျွန်မ မလိုလား သွားလေ။

* * * * *

“မှောင်လိုက်တာ မလေးရယ်၊ မီးဖွင့်ပါလား၊ တစ်ယောက်တည်းဘာလုပ်နေလဲ”

အမှောင်ထဲမှာနေပြီး ငြိမ်သက်စွာတွေးနေတတ်သူ အောင်တစ်ယောက်၊ ခုတော့ အလင်းရောင်ကို နှစ်သက် တတ်နေပါရော။ မီးဖွင့်လိုက်တော့ ခင်လေးရှင်းထားတဲ့ အခန်းလေးက ပီပီပြင်ပြင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပါ။

“မလေး... ကြမ်းတိုက်ထားပြန်ပြီထင်တယ်”

“အင်း... စောပြန်ရောက်နေတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ပါ၊ အောင်ပြန်လာမှ ထမင်းစားမလို့၊ ခဏနား... ရေချိုးလေ”

“ကိုမော်က ထမင်းစားပြီးမှပြန်တဲ့လေ... ကျွန်မ သိတယ်၊ မလေးကကျွန်မကိုထမင်းစားစောင့်နေမှာသိလို့ ပြန်လာတာ၊ သည်ညနေဒက်ဒီဆီသွားမယ်ဆိုတာလည်း မရောက်ဘူး၊ မိဘနဲ့ချစ်လူဆို ချစ်သူက ပထမဖြစ်သွားတာ ပါပဲလား”

ချစ်သူတဲ့...

ကိုမော်ကိုရည်ညွှန်းတယ်လို့ ခင်လေးသိလိုက်ပါတယ်။ အောင်က သည်နေ့ ကိုမော်ကိုအဖြေပေးမှာတဲ့... ချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပြီထင်ပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com

ဒါကြောင့် ချစ်သူလို့ အောင်ဆိုလိုက်သည်ဖြစ်မည်။

“မလေး... သည်နေ့ ကိုမော့ကိုချစ်တယ်လို့ အောင်
ဖြေလိုက်ပြီ”

“ဟုတ်လား... အောင် ပျော်တယ်မဟုတ်လား၊
အောင်ကို ပျော်ရွှင်နေစေချင်တဲ့ ခံစားမှုတွေ ခင်လေးနဲ့
ဝင်းခိုင်ဆီမှာလည်း ရှိတယ်”

“ကျွန်မအတွက် ထပ်တူခံစားပေးကြတဲ့ မလေးနဲ့
ကိုဝင်းခိုင်ကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

အောင်က သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် တိုးတိုးညည်းရင်း
ရေချိုးဖို့ပြင်နေတယ်၊ အောင့်ဆီမှာ ရွှင်မြူးသွက်လက်ခြင်း
တွေကိုမြင်နေရတယ်၊ အောင့်အတွက် ခင်လေးတကယ်ဝမ်းသာ
ပါတယ်၊ အောင့်ရဲ့ရွှင်မြူးခြင်းမျိုးတွေ ခင်လေးရရှိနိုင်ပါ့မလား။

ခင်လေးကတော့ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးနေတဲ့ကြိုးတံတား
အဟောင်းအဆွေးတစ်ခုကို ဖြတ်လျှောက်ရတော့မည့်လူလိုပါပဲ၊
နက်ရှိုင်းမှောင်ပိန်းနေတဲ့ချောက်ကြိုးတစ်ခုကို ထိတ်လန့်စွာ
ကြိုးတံတားလေးကို မယုံကြည်ခြင်းတွေနှင့်...။

ခင်လေးဆိုတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကတော့ တွေးတော
စိုးထိတ်တတ်သူလား။

ဟိုဖက်ကမ်းထိတိုင်အောင် အောင်မြင်စွာလျှောက်လှမ်း
နိုင်ပါ့မလားဆိုတဲ့ တွေးတောထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့်
ကြိုးတံတားပေါ် ခြေတစ်လှမ်းမျှမချဝံ့ဘူး၊ အောင်ကတော့
ကြိုးတံတားပေါ် အောင်မြင်စွာခြေချလျှောက်လှမ်းနေပြီ။

“မလေး...”

“ဟင်”

“အချစ်က လူတစ်ယောက်ကို အင်အားတွေလည်း
ပေးတယ်၊ ကျွန်မလေ အရမ်းစိတ်မှာပြည့်စုံနေသလိုပဲ”

ဟုတ်မလား...

အချစ်က အင်အားတွေကိုဖြစ်စေသလို...

အချစ်ဟာ အောင့်မာမီကို မြေပြင်ပေါ်ဗုံးဗုံးလဲကျ
သွားစေခဲ့တာ အောင်မေ့သွားပြီလားမသိ။

“ပြောမယုံသာပြောတာ ခင်လေးရယ်... ကိုမော့ကို
သိပ်ချစ်သွားပြီး သိပ်ယုံကြည်သွားတဲ့အခါမှာ ကိုမော်ဟာ
ကျွန်မနဲ့ သေတပန်သက်တဆုံးရှိနေတော့မှာလို့ ယုံကြည်
နေခဲ့ပြီ”

အံ့ဩဖွယ်ရာပဲ...

ခင်လေးကတော့ ယုံကြည်ခြင်းကိုမရှိတာ။

ဒါဖြင့် ဝင်းခိုင်ကိုမချစ်လို့လား၊ ခိုင်မြကြီးမားတဲ့ သံယောဇဉ်ဟာ အချစ်မဟုတ်လို့များ မယုံကြည်တာလား ခင်လေးရဲ့ မေးခွန်းများစွာမှာ အဖြေမရှိပါဘူး။

“ကျွန်မတို့လေးယောက် တစ်နေရာရာကိုသွားရအောင် ကျွန်မထမင်းဟင်းတွေ ချက်ကျွေးမယ်လေ”

“ခရီးသွားတယ်ဆိုတာ ငွေကုန်တယ်အောင်ရဲ့ ခင်လေးလကုန်လောက် အမေ့ဆီပြန်မယ်၊ မကွေးမြသလွန် ဘုရားဖူးမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းလိုက်ခဲ့လို့ရပါတယ်၊ အမေက ခင်လေးသူငယ်ချင်းတွေဟာ သူ့သားသမီးပါပဲ၊ အလုပ်က ခင်လေးနဲ့အတူ ဝင်းခိုင်နဲ့ကိုမော်ပါ သုံးယောက်လုံး ခွင့်ယူလို့ရမှာမဟုတ်ဘူးအောင်...”

“ခင်လေးနဲ့အတူသွားရမယ်ဆို သွားမှာပါ၊ ကိုမော်နဲ့ ကျွန်မက လက်ထပ်ပြီးရင်လည်း ဘယ်သွားသွားရနေတာပဲ” လက်ထပ်ပြီးရင်တဲ့...။

အောင့်ဆီမှာ ဘဝခရီးအတူလျှောက်ဖို့ပါ ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိနေပြီပဲ၊ ဒါပေါ့လေ... ချစ်သူကို သိပ်ချစ်ပြီး ချစ်သူအပေါ် သစ္စာရှိတဲ့မိန်းမတွေဟာ ချစ်သူနဲ့ဘဝခရီးကို သေတပန် သက်တဆုံးလျှောက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြမှာပါပဲ။

“အမေ့ဆီ ဘယ်တော့သွားမလဲ ခင်လေး”

“လကုန်မှပါ၊ တစ်ပါတ်ဆယ်ရက် လိုပါသေးတယ်”

“ကျွန်မပျော်နေပြီ... မလေးရဲ့အမေကို တွေ့ဖူး ချင်ခဲ့တယ်၊ အခုတွေ့ရတော့မှာ”

“ကဲ... ရေချိုးမှာချိုး၊ အအေးမိမယ်... ဆောင်း ဝင်နေပြီ”

အောင့်ခြေလှမ်းတွေက သွက်လက်ဖျတ်လတ်နေတာ အသိသာချည်းပါပဲ၊ ခင်လေးကတော့ ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်မညစ်ချင်သလို... ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စိတ်မညစ်စေချင် ပါဘူး။

အောင်ပျော်နေသလို ကိုမော်လည်းပျော်ရွှင်နေမယ် ထင်ပါတယ်။

အဲလိုပဲ... ဝင်းခိုင်ကိုလည်း ပျော်ရွှင်စေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...။

www.burmeseclassic.com

၁၇၆ ခိုင်ငံသက်

“ထင်ထင်”

စာချုပ်တွေပေါ်မှာ စာတွေလိုက်ဖြည့်နေတာပဲ။ မမှားအောင်ဂရုစိုက်မိနေဆဲ... သည်လိုခေါ်သံကလည်း ကျွန်မဘဝမှာ ရှားပါးလှပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့် ပါတယ်။ ဒက်ဒီ... မျက်မှာတွေအရမ်းကျနေတာပါပဲ။ ဒက်ဒီနှင့်အနေဝေးသွားခဲ့ကြပြီးတော့မှ သည်တစ်ခါတော့ ဂရုတစိုက် ကြည့်လိုက်မိတာပါ။

“ဒက်ဒီ... ဘယ်လားလဲ၊ အန်ကယ်ကြိုင်တို့ မရှိဘူးထင်တယ်”

“သူတို့ဆီလာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ထင်ထင်ဆီလာတာပဲ။”

“ကိစ္စရှိလို့လား ဒက်ဒီ”

“မရှိပါဘူး။ ထင်ထင်ကိုသတိရလို့ပါ”

ကျွန်မစားပွဲရှေ့မှာဝင်ထိုင်ပါတယ်။

တကယ်ဆို ဒက်ဒီက ကျွန်မတို့လုပ်ငန်းအားလုံးပိုင်ရှင်ပိုင်ပိုင်ပါ။ ကျန်တဲ့လူတွေက ဒက်ဒီရှိနေတော့ တစ်ချို့က အနားလာပြီး ဂရုတစိုက်ရှိနေကြတာမို့...။

“ထင်ထင်... ဒက်ဒီနဲ့မနက်စာလိုက်စားပါလား”

ထင်ထင်ဖြစ်ဖြစ် တစ်သက်ဖြစ်ဖြစ် အချစ်ခိုင်ဆုံးချစ်မယ် ၁၇၇

နာရီကြည့်မိတယ်။ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့မှာ။ ဒက်ဒီနှင့်လိုက်သွားမယ်ဆို ကိုမော်နှင့်လွဲတော့မည်။ ဒါကြောင့် ဘာကိုဆုံးဖြတ်ရမည်မသိ။

“ထင်ထင်မှာကိစ္စရှိနေလို့လား”

“ထမင်းစားချိန်ကို အတူလာစားမယ့်သူရှိတယ်”

“ထင်ထင်ချစ်သူလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုခေါ်ခဲ့ပေါ့။ ထင်ထင်ချစ်သူကို ဒက်ဒီနဲ့မိတ်ဆက်

လေ”

ဒက်ဒီနှင့်အတူ တိုမော်ကို ရပ်စောင့်နေရတယ်။ ကိုမော်ကလည်းကြာနေတယ်လေ။ ဒက်ဒီကတော့ ခပ်အေးအေးပါပဲ။ ခဏနေတော့မှ ကိုမော်ရောက်လာတယ်။ ကိုမော်က မီးခိုးရောင်အကျီလေးကို ပုဆိုးအပြာရင့်လေးနဲ့ ချစ်ထားပြီး ကျွန်မမျက်ဝန်းမှာတော့ ချစ်စရာကောင်းနေတာ မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာပဲ။

“ဒက်ဒီ... ကျွန်မချစ်သူ ကိုမော်၊ ကိုမော်...”

“ကျွန်မဒက်ဒီလေ”

ဒက်ဒီမှန်းသိတော့ ကိုမော်နည်းနည်းတော့ အနေအထား
နေသလိုပါပဲ။

“ကိုမော်နဲ့ထင်ထင်ကို ဒက်ဒီကထမင်းလိုက်တွေ
မလို့ပါ. . . လာလေ”

ကိုမော်က ကျွန်မကိုဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ပါတယ်။
ကိုမော်ကိုပြုံးပြရင်းကားတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်ခန်းမှာ
နှစ်ယောက်အတူယှဉ်ထိုင်မိတော့ ကိုမော်ကအသာလေး
ပုခုံးတွန့်ပြတော့မြင်သားပဲ။ ကျွန်မချစ်သူဟာ တစ်နေ့မှာ
ကျွန်မနဲ့အတူ ဘဝခရီးကိုလျှောက်ရမယ့် တစ်ဦးတည်းသော
ချစ်သူပဲ။ ကျွန်မမိဘနှင့်တော့ တစ်နေ့မတွေ့ တစ်နေ့
တွေ့ရမှာပါပဲ။ ဒက်ဒီက ကိုမော်မိဘတွေအကြောင်းနှင့်
အလုပ်တွေအကြောင်းပြောနေပါတယ်။

“သမီးနဲ့အတူတူ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်ဆို အချိန်မငွေ
ပြောပါ ကိုမော်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်အခုလက်ရှိ အလုပ်ကလေးထဲ
အဆင်ပြေပါတယ်။ အချိန်ပိုရယ်၊ ဆုကြေးလေးတွေရယ်ဆို
မဆိုးပါဘူး”

ကိုမော်ကို ကျွန်မတို့ရဲ့အလုပ်ထဲကို အရင်တစ်ခါထဲက
ခေါ်တာ၊ ခေါ်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာပဲလေ။

“ထင်ထင်တို့ ဘယ်တော့လက်ထပ်မလဲ၊ ဒက်ဒီကို
အားလုံးတိုင်ပင်လို့ ရပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ချက်ခြင်းလက်ထပ်နိုင်သေးပါဘူး။
ကျွန်တော်ငွေစုရဦးမယ် ဦး၊ အခုလက်ရှိအိမ်မှာက ဘကြီးနဲ့
အတူနေနေရတာ၊ ကျွန်တော်တို့အတူနေရင် အဆင်မပြေ
ပါဘူး. . . သိပ်ကျဉ်းတယ်၊ ဒါကြောင့် သည်ထက်ကျယ်တဲ့
အခန်းလေးတစ်ခုရဖို့ ကျွန်တော်ငွေစုရဦးမယ်”

ဒက်ဒီက ငွေစုရဦးမည်ဆိုသည့်ကိုမော်ကို ပြုံးကြည့်
နေပါတယ်။ ဒက်ဒီပိုင်တဲ့ငွေမပြောနှင့် ကျွန်မအိမ်မှထွက်လာတဲ့
ပေးလိုက်တဲ့ငွေတွေကိုက များပြားလွန်းနေတာပဲလေ။

“ဒက်ဒီသဘောကတော့ ကိုမော်နဲ့ထင်ထင် လက်ထပ်
ပြီးရင်အိမ်မှာလိုက်နေပါ။ ထင်ထင်ဆီကငွေကိုသိမ်းထားပါ။
ဒက်ဒီ. . . လိုသမျှ အကုန်လက်ဖွဲ့ပါမယ်”

“ဟင့်အင်း. . . မယူပါနဲ့အောင်၊ ကိုမော်ပြောထား
တယ်လေ”

ကျွန်မကို ချစ်ရတာ သိပ်ရင်မောရတယ်တဲ့။
ထင်မိုးအောင်ကို ချစ်ရတဲ့အချစ်က ထင်မိုးအောင်ပိုင်ဆိုင်တဲ့
စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကြောင့်လို့ အထင်မခံနိုင်ဘူးတဲ့။

“သမီးတို့ ကိုယ့်ဘဝလေးနဲ့ကိုယ်ပဲ ရှေ့ဆက်
လျှောက်ပါရစေ၊ ဒက်ဒီစေတနာ သိပါတယ်”

“ထင်ထင်ဟာ ဒက်ဒီရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ။
ထင်ထင်ကို ဒက်ဒီချစ်ပါတယ်”

ခုချိန်မှာမို့ ကျွန်မဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်မကို
ချစ်ရင်မာမိနဲ့အတူတူနေခဲ့ပါလား ဒက်ဒီရယ်လို့ ခဏခဏလည်း
ပြောခဲ့သလို... အဲလိုပဲလည်း တွေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ ကိုမော်က ကျွန်မကို
ပြောတယ်လေ။

“ကိုမော်တို့လျှောက်ရမယ့်ခရီးလမ်းကို ကိုယ့်ဖာသာ
ထွင်လျှောက်ကြရအောင်နော်၊ ဒက်ဒီအကူအညီတွေ မယူပါနဲ့
အောင်၊ ကိုမော်ကို ယုံတယ်ဆိုရင် ကိုမော်သည်ထက် ပိုကြိုးစား
ပါမယ်၊ ခင်လေးတောင်မှ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး သူ့ဘဝအတွက်
ကြိုးစားနေသေးတာ၊ ကိုမော်လည်း အောင်နဲ့အတူ
လျှောက်ရမယ့်ဘဝခရီးလမ်းမှာ ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်”

“ဒက်ဒီကို အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မ
ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မာမိရဲ့ကြေကွဲထိခိုက်မှုကို သတိရရင်
နာကျင်သွားတော့တာ... ချက်ခြင်းလို့ပဲ၊ အဲလိုနာကျင်နေတဲ့
စိတ်တွေဝင်နေချိန်ဆို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ခံစားချက်လည်း
ပျောက်သွားရော၊ ဒက်ဒီကိုလည်း မတွေ့ချင်တော့ဘူး”

ကိုမော်ကပြောတယ်။

သားသမီးနဲ့မိဘကြားမှာ နာကျည်းမှုတွေ မရှိသင့်
ဘူးတဲ့၊ ဒက်ဒီမှာ အပြစ်ရှိချင်ရှိမယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြစ်လို့
မမြင်ပါပဲ သားသမီးဖက်က ဝတ္တရားကျေအောင်သာနေလိုက်
ပါတဲ့။

“ကိုမော်ကတော့ ပြောမှာပေါ့၊ ကိုမော်မှ မခံစားဘူး
တာကိုး”

ကိုမော်ရယ်တယ်...။

တိုမော်က ဘယ်ခံစားတတ်ပါ့မလဲလေ...။

ကိုမော်အဖေနဲ့အမေက မရှိတော့တာကြာလှပြီလို့
ပြောတာကိုး၊ သူတို့က ရိုးရိုးသားသားရောဂါတွေနဲ့ ခုခံသွား
ကြတာ။

“အောင်တစ်ယောက်တည်း ခုလိုမျိုးခံစားရတယ် မထင်နဲ့၊ ကိုမော့အဖေက အမေ့ဆီမှာ ကိုမော့ကိုယ်ဝန် ရှိနေထဲက နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားတာ၊ အမေလည်း အဲသည့်စိတ်နဲ့ကိုမော်ကလေးဘဝမှာ ဆုံးတာ၊ အခုဘကြီးက အမေ့အစ်ကိုလေ၊ ဘကြီးပြုစုလာခဲ့တာ၊ ကိုမော်လည်း ခံစား တတ်ပါတယ်အောင်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝကိုက အဲသည်လို အဖေအမေတွေနဲ့ဆုံရမယ်လို့ ပါလာခဲ့ပြီပဲ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့ပဲတွေ့ထားတယ်”

ကိုမော်ပြောပြမှ သူ့ဘဝလေးအကြောင်းသိခဲ့ရတာပါ၊ တစ်ခါမှ ကိုမော်ကပြောတာမဟုတ်၊ အောင်တို့ကိုပြောပြ နေရင်ကော ဘာတွေထူးလာမှာမို့လား၊ ပြီးခဲ့တဲ့ဘဝတွေအတွက် နာကျင်နာကျည်းနေတာ ကိုယ့်စိတ်ကို ဒုက္ခပေးတာနဲ့ အတူတူ ပါပဲ၊ ကိုမော်ကကော့ လက်ရှိအခြေအနေမှာ တိုးတက်အောင် ကြိုးစားယုံပဲတဲ့။

“ကိုမော့လို ပြတ်သားချင်ပါတယ်”

“အောင်ဇရာ... ဘာမပြတ်သားစရာရှိလဲ၊ ဒက်ဒိုက် အဖေတစ်ယောက်လိုမြင်ပါ”

“မာမို့ကိုနှိပ်စက်တယ်၊ မာမိသေအောင် ပြုခဲ့တယ်လို့ပဲ မြင်နေတယ်၊ ပြင်မရပါဘူးကိုမော်ရယ်...”

ကျွန်မစိတ်ကအဲလိုမျိုးစွဲလန်းနေပြီလေ၊ ဖျက်လို့ကို ချေတော့ပါဘူး၊ ဟိုးအရင်မာမိဆုံးကာစကဆို ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေခဲ့ပြီဆို သိပ်စိတ်အားငယ် သွားတယ်၊ အဲသည်စိတ်အားငယ်ခြင်းတွေက အလိုမကျ ခြင်းတွေအဖြစ် ကူးပြောင်းကုန်ကြတယ်လေ။

“မလေးနဲ့စတွေ့တော့ ကျွန်မဘဝမှာ အဖော်လေး တစ်ယောက်ရှိလာသလို ခံစားလာရတယ်၊ နေပျော်လာခဲ့တယ် ဆိုပါတော့၊ ကိုမော့ကိုချစ်လာတဲ့အချိန်ရောက်တော့မှ ကျွန်မ ဘဝကပြည့်စုံသွားတာပါ။ အားငယ်စိတ်တွေလည်း မရှိတော့ သလိုပါပဲ၊ မလေးနဲ့ ကိုမော်က ကျွန်မဘဝမှာအမြဲတမ်း နှိပ်နေမှာပါနော်...”

“ရှိနေမှာပေါ့ အောင်ရယ်”

ချစ်သူလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လို့ လျှောက်ရတဲ့လမ်းတွေက အိပ်ပျယ်ပိုရှိပြီ ပိုပြည့်စုံလာပါတယ်။

ကိုမော်က ကျွန်မနှင့်ထာဝရရှိနေမှာပဲမဟုတ်လား။

ကိုမော့ကို ကျွန်မသိပ်ချစ်တယ်ကိုမော်...

www.burmeseclassic.com

ကိုမော်က အချိန်တိုင်းလိုလို အောင်ရှိရာကို သွားနေတာမဟုတ်လား။ သည်အခါမှာ ခင်လေးနဲ့ဝင်းခိုင်နဲ့ နှစ်ယောက်ထဲပဲ ကျန်နေခဲ့တာများပါတယ်။ သည်နေ့ည နံနက်လွတ်ချိန်မှာ ကိုမော်ကအောင်ကို ကြိုရမှာမို့ဆို သွားနေတဲ့ ခင်လေးအတွက် ကျူရှင်မရှိတဲ့နေ့မို့ အဆောင်ပြန်ယုံပါပဲ။

“ခင်လေး... ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်”

အတူလျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ ကိုမော်ငယ် အကြောင်း အောင်ပြောမှ ခင်လေးလည်း သိရတယ်။ ဝင်းခိုင်ကို ပြန်ပြောပြ နေမိပါတယ်။

“ငါ့ကိုပြောပါတယ်။ လူတိုင်းမှာ မိသားစုလေး ရှိကြတာပဲ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးလေးတွေတော့ ရှိမှာပဲ။ ခင်လေးရယ်”

“အားလုံးထဲမှာ ဝင်းခိုင်ဘဝလေးက ပြည့်စုံပါတယ်”

“အရာအားလုံး ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး။ ခင်လေးရဲ့ မိသားစုအခက်အခဲလေးတွေကတော့ ရှိနေကြတယ်။ ပါပဲ”

ဝင်းခိုင်နှင့်အတူ ထိုင်နေကြစွယ်တော်ရိပ်သာ အဆောင်ဆိုင်လေးမှာ ထိုင်မိကြတယ်။ အမေ့ဆီကစာလာတဲ့အကြောင်း လဆန်းတစ်ရက်နေ့ကစ ရိပ်သာဝင်မလို့ဆိုတဲ့အကြောင်း

ခင်လေးနှင့်ရရင် ခဏပြန်လာပါဦး။ မတွေ့ရတာကြာပြီလို့ နေတဲ့အကြောင်းတွေပြောပြနေမိပါတယ်။

ပြီးတော့ အမေရေးထားတဲ့စာ... .

ဝင်းခိုင်ကိုမှမဟုတ်ဘူး။

အောင်ကိုလည်း ပေးဖတ်ရဦးမယ်။

ခင်လေး... သမီး

ခုချိန်မှာတော့ သမီးအဖေကို အမေကျေးဇူးတင်

တတ်ပြီ။ အမေအတွက် သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်မျှင်ကို စောစော ဖြတ်ပေး လိုက်လို့ပါ။ မိသားစုမှာ တွယ်ငြိထားတဲ့သံယောဇဉ် ကြိုးမျှင်တွေဟာ ဖြတ်ရခက်ပါတိ သမီးရယ်... .

ခင်ပွန်းကိုငြိတွယ်ရတဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်မျှင်ကို

သူဖြတ်သွားခဲ့တယ်။

ဟိုးအစကတော့ အမေကောင်းသလို မကောင်းဘူးဆို

ဒေါသတွေများပြီး အမေမာနက နာကျင်မှုကို ဖျောက်ပေးခဲ့ ရတယ်။

ခုတော့ တကယ်ကျေးဇူးတင်စရာပဲ။

ဖတ်ရခက်တဲ့ သံယောဇဉ်ကြိုးတစ်မျှင်ကို စောစော

ဖြတ်ခဲ့ပြီ... .

အမေလျှောက်ရမယ့် အနာဂတ်ခရီးလမ်းကို အမေ ပြင်ဆင်လို့ရတာပေါ့။ ခင်လေးကလည်း ဘဝမှာ အခြေခိုင် နေပြီဆိုတော့ အမေအတွက်လမ်းကို အမေပြင်ဆင်ချိန် ရသွားပြီလေ။

အသက်ငယ်စဉ်ခံစားမှုနဲ့ အသက်ကြီးလာတဲ့အချိန် ခံစားမှု အရမ်းကွာပါတယ်သမီးရယ်။ အခုအမေ့ဘဝဇံလေး အမေ ပျော်နေပြီ။ တစ်လမှာ ရိပ်သာဆယ်ရက်နေတယ်။ သိပ်အေးချမ်း တာပဲ...။

ခင်ပွန်းအတွက်ချက်ပြုတ်လျှော်ဖွတ်ပြုစုရတဲ့ ဝတ္တရား တွေ အမေ့မှာ မရှိတော့ဘူးလေ။ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ် ပိုပြီး လုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ခွင့်ရခဲ့တာ ထွက်ခွာသွားသူကို ကျေးဇူး တင်စရာပါပဲ။

“သည်စာကို အောင့်ကိုပေးဖတ်ရဦးမယ်”

“ပေးဖတ်လည်း နားလည်မလား။ ထင်မိုးအောင်က ခင်လေးလိုလူကြီးဆန်ဆန် နားမလည်ဘူး။ သူက ကလေး ဆန်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အမေကသူ့ရှေ့မှာစိတ်ထိခိုက်ပြီး သေဆုံး သွားတာ၊ ရုတ်တရက်ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ ဖောက်ဖျက် မရနိုင်ဘူး”

သည့်အတွက်လည်း အမေ့ကိုခင်လေး ကျေးဇူးတင်ရ မှာပါ။ အဖေ့ကို အမေကစိတ်နာပေမယ့်လည်း ခင်လေးရှေ့မှာ တော့ မာနတွေနှင့် မာန်တင်းပြခဲ့တယ်။ အမေ့ရဲ့မာနကြောင့် အမေ့သောကကိုခင်လေးမတွေ့ခဲ့ရဘူး။ အမေ့အားပေးမှု ကြောင့် အားငယ်တယ်ဆိုတဲ့ခံစားမှုမျိုးတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။

“ထင်မိုးအောင်ကိုချည်း ပြောမနေနဲ့။ ထင်မိုးအောင်က ခင်လေးထက် ဆုံးဖြတ်ရဲတယ်။ ကိုမေ့ကို သူချစ်တယ်။ ယုံကြည်တယ်။ တသက်တာလုံးလက်တွဲမယ် ဆုံးဖြတ်တယ်”

“ခင်လေးက ဆုံးဖြတ်မရဲဘူးလို့ ဝင်းခိုင်ပြောတာ မဟုတ်လား”

“ခင်လေးစိတ်မှာကို ယုံကြည်မှုခိုင်မြဲသော ချစ်ခြင်းရှိဖို့ လိုပါတယ်။ ရှိတဲ့အချိန်ထိ စောင့်ရမှာပေါ့”

ဝင်းခိုင်ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်လေးဟာ အောင့်လောက်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မချရဲသူပါလား။ တကယ်ဆို ဝင်းခိုင်အပေါ် သံယောဇဉ်မရှိသည်လည်း မဟုတ် ပါပဲ။ မီးပွိုင့်နီသွားပြီမို့နှစ်ယောက်အတူ လမ်းဖြတ်လိုက်တာပါ။

ဒါပေမယ့် ကားကဘာဖြစ်သွားသည်မသိ။

မရပ်ပါဘဲ တည့်တည့်မတ်မတ်ကို ဝင်လာတဲ့အခါမှာ ခင်လေးတို့နှစ်ယောက်လုံးမရှောင်မိအောင်ကို ရပ်နေမိပါပြီ။ သည်အခါမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းအောင်ပဲ ဝင်းခိုင်ဟာ ခင်လေးရှေ့ကနေကာပြီး လျှင်မြန်စွာရပ်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ခင်လေးကတော့ဖြင့် ဝင်းခိုင်ကျောပြင်မှ အင်္ကျီစကိုဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်ဝန်းတွေစုံမှိတ်ကာ နာကျင်မှုကိုပင်ပန်းစွာစောင့်နေရတယ်။ ကားဘရိတ်အုပ်သံက ဆူညံစွာအော်မြည်သွားတာပေါ့။

ဦးတွေလည်း ယိုင်ညွတ်သွားသလိုပါပဲ။
“ခင်လေး... ခင်လေး... လာ... လာ”

ခင်လေးပုခုံးစွန်းကနေဆွဲယူပြီး တဖက်လမ်းထိ တွဲခေါ်ခဲ့တယ်။ ခင်လေးမျက်ဝန်းတွေဖွင့်ကြည့်ချိန်မှာတော့ တဖက်လမ်းကို ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။

ကားကရုတ်တရက် ဘရိတ်မမိလိုက်တာ၊ ခင်လေး အရမ်းလန့်သွားပြီထင်တယ်။ လာ... ဟိုနားကဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ပြီး အအေးတစ်ခွက်လောက်သောက်”

ခင်လေးလက်ကို ဝင်းခိုင်ဆွဲခေါ်ရာဆီ လိုက်လာမိတယ်။

ခြေလှမ်းတွေပင် ဘယ်လိုလှမ်းမိသည်မသိ။

ဝင်းခိုင်ခေါ်ရာနောက် ယိုင်နဲ့စွာလိုက်လာမိသလို ထိုင်ဆိုထိုင်နေမိတယ်။

“ဝင်းခိုင်... ခင်လေးတို့ကံကောင်းလို့ သေမလို့နော်”
“အခုသေလို့လား... မသေပါဘူးခင်လေးရာ၊

ခင်လေးက နည်းနည်းပဲထိမှာပါ။ ရှင်နိုင်ပါတယ်”
ဝင်းခိုင်ရယ်...။

တကယ်အေးဆေးလွန်းတယ်။

ခင်လေးရှေ့ကကာရပ်ထားပြီး ထိခိုက်စရာရှိလျှင် သူ့ကို အရင်ထိခိုက်မှာသိပါလျက်၊ အခုလည်း တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ခင်လေးအတွက်အအေးတစ်ခွက် ငဲ့ပေးပါတယ်။ ခင်လေးကို ပြုရင်းကြည့်နေပြီး။

“ခင်လေး လက်တွေအေးနေတာပဲ”

“ခင်လေး ခုနေများသေရင် အမေ့ဆီချက်ခြင်း ရောက်သွားမလားပဲ၊ အရမ်းလန့်သွားပြီး မျက်စိမှိတ်ထားတဲ့ အချိန်မှာ အမေ့ကိုတွေ့လိုက်တယ်”

“ဘာမှမှ မဖြစ်တော့တာပဲခင်လေးရယ်... မလန့်ပါ နဲ့တော့”

ဘာမှမှမဖြစ်တော့ဘူးဆိုပေမယ့် ခင်လေးစိတ်ထဲကို အတွေးတွေများစွာ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ခင်လေးအတွက်

၁၉၀ ခိုင်ငံသက်

အအေးတစ်ခွက်နှင့်အတူ ရင်ထဲကိုစီးဆင်းဝင်ရောက်စေသော ခံစားမှုတွေ၊ ယုံကြည်မှု၊ အားကိုးတွယ်တာမှု ဒါတွေကို ခင်လေး မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ခဲ့ပါပြီ။

“ဝင်းခိုင်”

“ပြောလေ”

“ခင်လေးဘဝမှာ ဝင်းခိုင်ရှိဖို့လိုအပ်တယ်ဆိုတာ သိပါပြီ”

“ခင်လေး... အလန့်လန့်အဖျတ်ဖျတ်နဲ့ ဘာတွေ ယောင်နေတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဝင်းခိုင်ကို ခင်လေးယုံကြည်အားကိုးတယ် ဆိုတာ၊ ပြီးတော့... ဝင်းခိုင်သေသွားမှာကို အရမ်းကြောက် နေတာ၊ ခင်လေးဘဝမှာ ဝင်းခိုင်ရှိမှ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ခင်လေး သိပါပြီ”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ပေါ့”

ခင်လေးစိတ်မှာခံစားနေရတဲ့ ခံစားမှုဟာ ချစ်တယ် ဆိုတဲ့အဖြေထက်ကို ပိုပြီးလေးနက်နေသလိုပါပဲလေ။

“ကိုယ့်အချစ်ကို ခင်လေးတစ်နေ့ယုံကြည်ရမယ်ဆို စစ်မှန်မှုကို အားကိုးပြီး ကိုယ်ယုံကြည်ထားပြီးသားပါ။ စိတ်ချ”

တစ်ကြိမ်မြောက် တစ်သက်ပြုပြင် အချစ်ခိုင်ဆုံးချစ်မယ် ၁၉၁

ခင်လေး၊ ခင်လေးအတွက်ဘယ်သောအခါမှ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေ မရစေရပါဘူး၊ ကိုယ့်ကြောင့်ခင်လေး စိတ်မညစ်စေရဘူး”

ကြည့်စမ်းပါဦး...

တွေ့ရမှုတွေထဲမှာ နစ်မြောရင်း ဆုံးဖြတ်ရခက်ခဲ လွန်းတဲ့စိတ်တွေဟာ ခုချက်ခြင်းအဖြေရခဲ့ပါတယ်။

“သိပ်ပျော်သွားပြီ”

သူက သိပ်ပျော်နေ...

ခင်လေးမှာဖြင့် ခုတောင်ရင်တုန်နေတာ မပျောက်ချင်။

“ကိုမော့ကို ပြောလို့ရပြီ၊ မင်းတစ်ယောက်ထဲမှာ ချစ်သူရှိတယ်မထင်ပါနဲ့၊ ငါ့မှာလည်းချစ်သူရှိပါတယ်လို့”

“ခင်လေးကို ထာဝရချစ်ပါနော်”

“မယုံသေးဘူးလား”

“ယုံပါတယ်”

အသည်ကနေ ပြန်လျှောက်လာတဲ့အခါကြတော့...

ခင်လေးတို့လက်အစုံကို ရဲရဲတွဲတွဲလာခဲ့ကြပြီလေ။

ခင်လေးအနားမှာရှိနေဖို့လိုအပ်တယ်လို့ ယုံကြည်ခဲ့ပါပြီ။

“ခင်လေးကို ခင်လေးလို့ခေါ်မယ်၊ ဝင်းခိုင်လို့တော့ မခေါ်ပါနဲ့၊ မောင်... လို့ခေါ်”

www.burmeseclassic.com

၁၉၂ * * * * * နိုင်ငံသက်

“အင်း. . . ခေါ်ကြည့်မယ်လေ၊ ခုတော့မခေါ်ရဲသလိုပဲ”

“ဒါဆို အဆောင်ပြန်ရောက်ရင် မောင်. . . မောင်. . .

မောင်နဲ့ ရွတ်နေ”

“အောင်က အောင်. . . အောင်လို့ခေါ်နေတယ်

မှတ်မှာပေါ့”

ဟုတ်တယ်. . .

အောင်သိရင် အရမ်းအံ့ဩလိမ့်မယ်။

ပြီးတော့ ဝမ်းသာမှာပါ။

မလေးတို့တော့ ခုမှချစ်တတ်လာပြီလို့လည်း ပြောမလား။

ခုမှယုံကြည်တတ်ခဲ့တယ်လို့ပြောရင် ပိုမှန်လေမလား မသိပါ

အောင်. . . ။

* * * * *

“ဟာ. . . ဟင်းလေးတွေအရမ်းကောင်းပါလား၊

ပို့ခြောက်နဲ့ပေါင်းတဲ့ ဘဲသားဟင်းကလေးကို ကံကောင်းလို့

စားရတာပါလား၊ မဟုတ်ရင် ခုချိန်လောက်ဆို အောင်ကလေး

တစ်ယောက် တန့်န့်ငိုနေရတော့မှာ”

❀ ရန်ပိုင်ဦးစာပေ ❀

တစ်ဂျက်ပြစ်ပြစ် တစ်သက်ပြစ်ပြစ် အချစ်ခိုင်စားချစ်မယ် ❀ ၁၉၃

အောင်ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ ထမင်းဝိုင်းလေးမှာ
ဝင်ထိုင်ရင်း ကံကောင်းလို့ရုတ်တရက်ဘရိတ်မမိတဲ့ကားကြောင့်
မသေခဲ့တာ ပြန်ပြောပြခဲ့တယ်။

“ဟဲ့. . . အောင်”

ခုမှအောင်ကို ကြည့်မိတာ။

မျက်ရည်တွေက ပါးမို့မို့ပေါ်တစ်ပေါက်ချင်းကျလို့

ငိုနေတာပါလား၊ ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ။

“ဒါ. . . ငိုစရာလားဟဲ့”

“ငိုစရာပေါ့၊ ကိုဝင်းခိုင်နဲ့မလေးသာတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်
ကျွန်မဘယ်သူနဲ့နေမလဲ”

“အမလေး. . . အပြောကောင်းရယ်၊ တော်တော်
အပြောကောင်းပါလား၊ ငါတို့မရှိရင် ရှင်. . . ကိုမော်နဲ့နေပေါ့”

“ကိုမော်က ကိုမော်၊ မလေးက မလေးပဲ၊ တူမှမတူတာ၊
ဟုတ်တယ်. . . မလေးပြောတာမှန်တယ်၊ ကံကောင်းလို့ပါလား၊
မဟုတ်ရင်. . . ”

“ငိုမနေနဲ့၊ နင့်ကိုငါရှေ့ဆက် ပြောစရာရှိတယ်”

ခင်လေးရှေ့က မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ဖမ်းခဲ့တယ်၊
အသက်တမျှချစ်တယ်လို့ ရုတ်ခြည်းမျက်ဝန်းစုံစိုက် ယုံကြည်

❀ ရန်ပိုင်ဦးစာပေ ❀

စေလိုက် အောင်...။ မောင်နှင့်ခင်လေး ချစ်သူတွေအဖြစ်
ရောက်ရှိစေခဲ့တယ်။ မောင်ရှိမှခင်လေးဘဝပြည့်စုံမယ်လို့
ချက်ခြင်းသိခဲ့ရတယ်လေ။

“ဟင်...”

အောင်က ခင်လေးစကားတွေကြောင့် အံ့အံ့ဩဩလေး
ကြည့်နေတယ်။

နောက်တော့...

တကယ်... ဆိုပြီး ဟေး... ဝမ်းသာလိုက်တာဆို
ရယ်ပြန်တယ်။

“ထင်မိုးအောင်... အရူးလား၊ ခုငို... ခုရယ်နဲ့
နင်ဟာလေ”

“ဟုတ်တယ်မလေးရဲ့၊ မယုံနိုင်စရာတွေ မထင်မှတ်တာ
တွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုကြားရတော့ ကျွန်မရူးချင်သလိုလိုတောင်
ဖြစ်လာပါပြီ။ ဝမ်းသာလိုက်တာ... မလေးနဲ့ကိုဝင်းခိုင်
ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီတဲ့၊ ကိုမော်ကိုပြောပြရဦးမယ်”

ထမင်းစားပြီးတော့ ခင်လေးဟိုနှစ်ယောက်ပိုင်တဲ့
အခန်းလေးထဲ ပြန်ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။ အောင့်အတွက်
ကတော့ ခင်လေးထက်ပင်အနာဂါတ်ကို စိတ်ကူးယဉ်နေသေးတာ။

“လက်ထပ်ပြီးကြရင် ခင်လေးတို့နှစ်ယောက်နဲ့
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အတူနေရအောင်လား၊ လေးယောက်လုံး
အတွက် ကျွန်မထမင်းချက်မယ်၊ မလေးက တစ်အိမ်လုံးအတွက်
အိမ်ရှင်းပေါ့”

အောင့်စကားကြောင့် ရယ်ရတယ်။ အောင်က
တစ်ခါတစ်ရံကလေးတစ်ယောက်လို သူ့ဖြစ်ချင်ရာတွေ
စိတ်ကူးတော့တာပါပဲ။ သူ့မှာငွေကြေးပြည့်စုံတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာ
တွေဖြစ်မယ်လို့များ သူထင်နေလေသလား။

“ခင်လေးတို့ မြန်မြန်လက်ထပ်နိုင်သေးမီဘူး
အောင်ရယ်...”

“ဘာလို့လဲဟင်... ကိုဝင်းခိုင်က ပြည့်စုံတာပဲ”
“ချစ်သူဘဝနဲ့ပဲ နှစ်နှစ်သုံးနှစ် နေချင်သေးတယ်၊
မောင်က ခင်လေးသဘောပဲတဲ့လေ”

“မောင်... မောင်လို့ မလေးခေါ်တာလား၊ ကိုမော်
ကိုတော့ ကိုမော်လို့ခေါ်ရတာကောင်းသလိုပဲ၊ ကိုမော်ကို
သည်တစ်ခါတွေ့ရင် မောင်လို့ခေါ်ကြည့်ဦးမယ်”

“မောင်နဲ့အောင် ရောကုန်မှာပေါ့”
“ဟုတ်တယ်နော်... မောင်ကလေး ချောင်နဲ့၊
အောင်ကလေးမောင်ရဲ့နဲ့ ရှုပ်ကုန်မှာ”

ထင်မိုးအောင်ရယ်နေသံလေး... အဲသည်
ကောင်မလေးဆိုမှာ ခုနောက်ပိုင်းမကြည့်မလင် ဒေါသများတဲ့
စကားသံတွေ မကြားရတာကြာခဲ့ပါပြီ။ အချစ်ကထင်မိုးအောင်ကို
နဲ့ညှံသွားစေသလား။

“ကိုမော့ကိုမေးရမယ်။ ကိုဝင်းခိုင်က မလေးကို အသက်
လောက်ချစ်တယ်။ ကိုမော်ကရော အောင်ကို အသက်လောက်
ချစ်ရဲ့လားလို့လေ။ ကိုမော်... ပြောင်ချော်ချော်
နောက်တောက်တောက်က ဘာပြောမလဲမသိ”

အသက်လောက်ချစ်သတဲ့...။

အသက်လောက်ချစ်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။

အသက်လောက်ချစ်တဲ့သူက အသက်သေဆုံးသည့်
တိုင်အောင် သစ္စာမြဲခိုင်စွာ ချစ်လိမ့်မည်လို့ ခင်လေးယုံကြည်
ခဲ့တာလား။

“မလေးနဲ့ကိုဝင်းခိုင် လက်ထပ်ရင်...”

“အောင်ရယ်... ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ လက်ထပ်တယ်
ဆိုတာ လောရမယ်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့
တစ်ယောက် အကြိုက်ချင်၊ ညှိနှိုင်းစရာတွေရှိသမျှ ချိန်ညှိနိုင်
ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မတို့လည်း ချက်ခြင်းလက်ထပ်ဖြစ်ဦးမှာ
မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကိုမော်က မာနတွေရှိနေတယ်။ သူက
သူ့ဖာသာကြိုးစားပြီးမှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကလေးကို
စည်ဆောက်ချင်သတဲ့လေ”

“ဟုတ်တယ်... ကိုမော်က မိုးသားပြီးကြိုးစားချင်တဲ့
လူပါ။ ကိုယ်လျှောက်ရမယ့်လမ်း ကိုယ်ထွင်ကြတာ အကောင်းဆုံး
ပါ”

အခုတော့လည်း ခင်လေးစိတ်မှာတော့ မောင့်ကို
ချစ်နေတာပါပဲလေ။

* * * * *

“ကိုဝင်းခိုင်နဲ့မလေးချစ်သွားကြပြီ ကိုမော်၊ မလေးက
သူတို့ချစ်သွားကြတဲ့အကြောင်းပြောပြတယ်။ ကိုဝင်းခိုင်က
မလေးကို အသက်လောက်ချစ်တယ်နော်၊ ကျွန်မ သိပ်သဘော
ဆရာတာပဲ။ ကိုမော်ကရော ကျွန်မကို အသက်လောက်
ချစ်သလား”

www.burmeseclassic.com

မလေးနှင့်ကိုဝင်းခိုင်အကြောင်း ကိုမော်ကို ပြောပြတော့ ကိုမော်ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာပြော့တယ်မှတ်လဲ၊ အသက်လောက် ချစ်မချစ်သိရအောင် လာလေ... ဟိုမှာလာနေတဲ့ကားရှေ့ နှစ်ယောက်ရပ်ကြည့်ရအောင်တဲ့ ကျွန်မမျက်စောင်းထိုးတော့ ကိုမော် သဘောတကျကို ရယ်နေတော့တာ။

“ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ရောဂါကို အကောင်းဆုံး ကုသလို့ရတဲ့ သမားတော်ဟာ အချိန်ပဲအောင်ရဲ့... အချိန်တွေက အချစ်ကိုပြောပြပါလိမ့်မယ်”

“အချိန်တွေကြာလာလို့ မချစ်တော့ရင်ကော”

“ကိုမော်အတွက်တော့ အချိန်တွေကြာလေ... အချစ်က ပိုလာလေပဲနေမှာ၊ လျော့မသွားပါဘူး၊ မယုံရင် လက်ထပ်လိုက်ပါလား၊ တစ်နှစ်ကျော်ရင် အချစ်တစ်ယောက် ပိုလာမယ်၊ နှစ်နှစ်ကျော်ရင် နှစ်ယောက်၊ ငါးနှစ်ကျော်ရင် ငါးယောက်၊ အချစ်ကလေးတွေ အများကြီး အများကြီးပွား လာမှာလေ”

ကိုမော်ကတော့ သည်လိုပါပဲ။

အချိန်တိုင်း ပျော်စရာစကားတွေပဲလျှောက်ပြောတယ်၊ စိတ်ညစ်စရာရှိရင်တောင် သူ့မေ့ထားတယ်တဲ့၊ စိတ်ညစ်နေရရင် ခဏလေးနေရတဲ့ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်လောက်ခက်ခဲကြမ်းတမ်းနေပါစေ၊ သူကတော့ ပျော်ပျော်ပဲ လို့ ပြောပါတယ်။

“မလေးကတော့ပြောတယ်”

“ခင်လေးက ဘာပြောလဲ”

“ကိုမော်က ပျော်တတ်တယ်၊ အားပေးတတ်တယ်၊ မလေးစိတ်ညစ်တဲ့အခါတွေမှာတောင် ကိုမော်က စိတ်ပျော် လာအောင်ကြံဖန်အားပေးတာတဲ့၊ ကိုမော်နဲ့ ဘဝတစ်လျှောက် လုံးနေရမယ့်ကျွန်မအတွက် ကိုမော်က အားပေးဖို့ ကောင်းမို့ ကျွန်မဘဝက ပျော်ရွှင်ရမယ်တဲ့”

“ဝင်းခိုင်က အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး ရှေ့ကမားမား မတ်မတ်ရပ်တည်ပေးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ ခင်လေးလည်း ကံကောင်းပါတယ်”

ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ဟာ ပြည့်စုံ ပျော်ရွှင်ရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့အခါမှာ စိတ်မှာကို ပြည့်စုံ ပျော်ရွှင်လာသလိုပါပဲလား။

“ဒက်ဒီဆီလည်း မရောက်ဘူး”

“ဒက်ဒီကို စိတ်နာနေသေးလား”

“စိတ်နာတယ်ဆိုတာ အဲသည့်စိတ်နာစရာ အကြောင်းတွေကို ထပ်ခါတလဲ တပြန်တလဲစဉ်းစားနေလို့ ဖြစ်ရတာဆိုတာ ကျွန်မသိပါပြီ ဒါကြောင့် ခုတလော အဲသည့် စိတ်နာစရာတွေကို ပြန်မတွေးမိအောင် ကျွန်မနေပါတယ်။ သည်တော့ စိတ်နာစရာတွေ မေ့ထားလို့ရလာသလိုပဲ။ ကျွန်မရဲ့အနာဂတ်ကလေး လှပစိုပြေဖို့ပဲ ကျွန်မတွေးနေတယ်”

“အဲလိုကြားရတာ ဝမ်းသာတယ်အောင်၊ အတိတ်ဆိုတာ ကိုမော်တို့တွေပြန်ယူလို့လည်းမရဘူး၊ ပြန်ပြင်လို့လည်းမရဘူး၊ နှစ်သက်တဲ့အတိတ်ဖြစ်စေ၊ မနှစ်သက်တဲ့အတိတ်ဖြစ်စေ၊ မေ့ထားလိုက်တာအကောင်းဆုံးပါပဲ”

အခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်မအတွက် အနာဂတ်ကို ပြင်ဆင်ဖို့က အဓိပ္ပါယ်ပိုရှိလာသလိုပါ။

ဟိုးအရင်ကဆို တစ်ယောက်ထဲအတိတ်ထဲက မထွက်နိုင်အောင်ခံစားရင်း နာကျည်းစိတ်တွေသာ ဝေဝဲနေခဲ့တာပါ။ ခင်လေးတို့ ကိုမော်တို့လိုအဖော်ကောင်းတွေရလာတဲ့အခါ ကျွန်မအတွ်အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ အတွေးတွေ ရလာစေခဲ့တာပါပဲလေ။

“ကိုမော် . . . အခုသူငယ်ချင်းတွေဖွင့်ထားတဲ့ ကျူရှင်မှာ သချာ်ပြမလို့ ဒါမှ ငွေမြန်မြန်ပိုစုမိမယ်၊ နှစ်နှစ်လောက်ကြာရင်တော့ အောင်နဲ့လက်ထပ်မယ်နော်”

“မလေးတို့လည်း အဲသည်လောက်ကြာမှ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ဝင်းခိုင်ကပြည့်စုံပါတယ်၊ သူ့အဖေအမေက နဂိုရ်ချမ်းသာတာ၊ အခုလက်ထပ်ရင်အခုရတယ်၊ ခင်လေးက ခဏစောင့်ခိုင်းနေတာ နေမှာပါ”

“မလေးနဲ့ခွဲမနေချင်ဘူး၊ မလေးကကျွန်မအတွက် အဖော်ကောင်းပါပဲ”

“ကိုမော်က ပိုတောင်အဖော်ကောင်းဦးမှာ . . . ၊ စောင့်ကြည့်နေ”

ကိုမော်နှင့်ကျွန်မချစ်သူတွေဆိုတာ အခုဆိုအားလုံး သိနေကြပါပြီ။ ယုဇနတို့ကဆို ထင်မိုးအောင်လူတဲ့လေ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့တွေဘာပြောကြသလဲ၊ ကျွန်မနားမထောင်လည်း ကြားနေရတဲ့ စကားသံတွေကို ဘယ်လိုမှဂရုမစိုက်ပေမယ့်လည်း ကိုမော် သိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ်။

ထင်မိုးအောင်ရမယ့်အမွေတွေက နည်းသလား။

www.burmeseclassic.com

လုပ်ငန်းပိုင်ဆိုင်မှုတွေကရော အများကြီး။

-ဒေါ်ရီစီရွှေ တဝက်ခွဲယူပြီးရင်တောင် ထင်မိုးအောင်
အတွက်ကျန်မယ့် ပိုင်ဆိုင်မှုကနည်းသလား။

သူ့လူက ဘာမှရှိတာမဟုတ်ဘူးတဲ့။

လူကိုချစ်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

ငွေတွေကိုမက်တာလားဆိုတဲ့ အပြောလေးတွေက
ကိုမော်ရောမကြားနိုင်ဘူးလား။

“ကိုမော်ကျ၊ ရှင်သွားပြနေရင် အောင့်ကို လာကြိုနိုင်
ချင်မှ လာကြိုနိုင်မှာနော်၊ စိတ်လည်းမကောက်နဲ့ဦး၊ ကိုမော်တို့
နှစ်ယောက် အတူနေနိုင်ဖို့ကြိုးစားနေချိန်မှာ ခဏတဖြုတ်
ခွဲနေရတဲ့ အချိန်လေးတွေရှိရင်လည်း သည်းခံ အောင်...”

ခုလိုကြပြန်တော့လည်း မှန်တဲ့စကားဆိုပေမယ့်
အနားမှာအချိန်တိုင်းကိုမော်ရှိနေစေချင်တာပဲလေ...။

“ကျွန်မတို့မှာ ပြည့်စုံတဲ့အခြေအနေတွေရှိနေပါလျက်
ကိုမော်ပင်ပန်းနေသလိုပဲ၊ သည်လောက်အပင်ပန်းမခံပါနဲ့လား”

“အောင့် ဒက်ဒီကို မှီခိုမနေချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်
အောင့်ကိုချစ်တာလို့လည်း အပြောမခံနိုင်ဘူး၊ အောင့်ကိုကိုမော်
ချစ်တာ အချစ်သက်သက်ပါပဲ၊ ကိုယ့်ဖာသာကြိုးစားပြီး
အိမ်ကလေးတစ်အိမ်တည်ဆောက်ပါရစေ”

“ကျွန်မအနားမှာ ကိုမော်ရှိနေစေချင်တာ”

“အဲလိုရှိနိုင်ဖို့ ခုခဏခွဲနေသင့် ခွဲနေရမှာပါပဲ”

ကိုမော်ကတော့ အိမ်ကလေးတစ်အိမ်မှာ သာယာ
ပျော်ရွှင်စွာအတူနေနိုင်ဖို့ ခဏတဖြုတ်ဝေးနေသင့် ဝေးနေရမယ်
တဲ့လေ၊ မလေးကလည်းပြောပါတယ်၊ အောင်ကပြည့်စုံတဲ့လူမို့
မပြည့်စုံတဲ့လူရဲ့မာနတွေကို နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်လေးနဲ့
ကိုမော်က ဘဝတူတွေမို့ မပြည့်စုံတဲ့လူရဲ့မာနကို နားလည်တယ်၊
တိုယ့်ဖာသာပဲကြိုးစားချင်တဲ့စိတ်တွေက မလေးနဲ့ကိုမော်
ထပ်တူညီပဲတဲ့။

ချစ်သူကိုချစ်တော့လည်း ချစ်သူအလိုကျပါပဲလေ။

“ကိုမော်”

“ဘာလဲခင်လေး”

“သူ့ဘာလို့မလာတာလဲ၊ အရင်သည်လိုမဟုတ်ပါဘူး၊

သူ့အိမ်ဖုန်းဆက်တော့လည်း ကိုင်မယ့်လူမရှိဘူး၊ မောင်
ဘယ်တုန်းကမှ အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်လား... မောင် ဘယ်တုန်းကမှ အဲလိုမလုပ်ဘူးလား”

အရေးထဲ... .

ကိုမော်က မောင့်ကိုမောင်လို့ခေါ်တာကို နောက်နေသေးတယ်။ သည်မှာဖြင့် စိတ်ပူရတဲ့အထဲ၊ မောင်နှင့်ခင်လေး သူငယ်ချင်းဘဝထဲက အခုလိုမျိုး ဘာမပြောညာမပြော ရုံးမလာဘဲနေလေ့မရှိ၊ အခု... ခွင့်လည်းမတိုင်း၊ နေ့ခင်း ရောက်လာပြီ။

“ကိုမော်”

“ခင်လေးရယ်... နင်အရင်က အဲလိုနားပူနားဆာ မလုပ်ပါဘူး။ ငါ... စဉ်းစားနေပါတယ်ဟာ၊ ဘယ်လိုစုံစမ်းရင် ရမလဲ စဉ်းစားနေပါတယ်၊ ငါ အခုဝင်းခိုင်အိမ်လိုက်သွားမယ်၊ အောင်ဆီ နင်ဖုန်းဆက်ထား”

“ဟဲ့... ခင်လေးငယ်၊ ဟိုဘက်ဘဏ္ဍာရေးမှာ နင့်အတွက် ဖုန်းလာနေတယ်တဲ့”

အန်တီမြင့် လာခေါ်လို့ ဘဏ္ဍာရေးဌာနဘက် သွားရပြန်တယ်။ စိတ်မောနေသလိုပါပဲ။

“ခင်လေး”

“ဟယ်... မောင်ရယ်၊ ခင်လေးစိတ်ပူနေတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေနေမကောင်းဘူး၊ တော်တော်ကိုနေမကောင်း တဲ့၊ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ပဲ၊ နေမကောင်းတဲ့ကြားက အထူး အဆန်း မောင့်ကိုမေးတယ်၊ မောင့်မှာချစ်သူမရှိဘူးလား... တွေ့ချင်တယ်တဲ့၊ အခု... ဆေးရုံမှာ”

ဆေးရုံမှာ... .

မောင်က စကားတွေဆက်ပြောနေပါတယ်။

ဆေးရုံမှာ မောင်နှင့်မောင်ညီမလေးစောင့်နေရလို့ အလုပ်မလာနိုင်ဘူး။ ခွင့်တင်ပေးပါတဲ့၊ ပြီးတော့ ညနေကြရင် ဆေးရုံကို ခင်လေးလာခဲ့ပါ။ မေမေကတွေ့ချင်လို့တဲ့၊ ခင်လေး တာ မောင့်ချစ်သူတော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... မောင်မိသားစုနှင့် တစ်ခါမှ ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ဖူးသည်မဟုတ်ပါ။ မောင်ညီမလေးကိုတောင်မှ တစ်ခါလားတွေ့ဖူးတာလေ။

မထမဆုံး ကိုမော်ကို ခွင့်တင်ဖို့ပြောရတယ်။

“တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ကတော့ပြောသား... သူ့အမေ သိပ်နေမကောင်းချင်ဘူး၊ ရင်ဘတ်အောင့်နေတယ် ဆိုလို့ ငါကတောင် နှလုံးရောဂါဖြစ်နေဦးမယ်... ဂရုစိုက်လို့ ပြောရသေးတယ်”

“အဲဒါ ညနေ ငါ့ကိုဆေးရုံလာခဲ့ပါတဲ့”

“သွားရမှာပေါ့၊ ဆွေပြုမျိုးပြုလည်းဖြစ်တယ်လေ”

“ကိုမော်ဟာလေ...”

အန်တီသန်းတို့နှင့် မောင့်အမေနေမကောင်းတဲ့ အကြောင်း ပြောပြရတယ်။ အသက်တွေကြီးလာရင် ကျန်းမာရေးက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ချို့ယွင်းလာတာပဲလေလို့ ပြောတဲ့အခါမှာ ခင်လေးစိတ်ကအမေ့ဆီ ရောက်သွားပါတယ်။ အမေလည်း အသက်တွေကြီးလာခဲ့ပြီ။ အဖေမရှိထဲက ခင်လေးဘဝကိုပြုစုပျိုးထောင်ရင်းနဲ့ အမေဟာစိတ်ရောလူ့ဝတ် ပင်ပန်းနေပြီမဟုတ်လား။

ချက်ခြင်းလိုပင် အမေရှိရာအရောက်သွားချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

အင်းလေ...

ခုလိုလဆန်းရက်ဆို အမေကရိပ်သာမှာနေမှာပါလို့

စိတ်ကိုဖြေရပြန်တယ်။

“မလေး...”

“ဟဲ့. အောင်၊ ဘယ်ကလာလဲ၊ အလုပ်မသွားဘူးလား”

“သွားတာပေါ့၊ ဘဏ်မှာကိစ္စရှိလို့လာတာ၊ မလေးတို့

နဲ့မြင်တော့ သတိရလို့”

“သတိရလို့... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူ့ကိုလဲ”

“မလေးကို”

“သေချာလား”

“အင်း... တဝက်သေချာတယ်၊ တဝက်က ကိုမော်ကို

သတိရလို့”

ထင်မိုးအောင်ရဲ့အပြုံးကို နှစ်သက်စွာဖြင့် ခင်လေး ကြည့်နေမိပါတယ်။ ဟိုးအရင်က ထင်မိုးအောင်ရဲ့ အေးစက်စက် နှင့် တင်းမာနေသော မျက်နှာထားတွေကို မတွေ့ရတာ ကြာလှပါပြီ။

“ကိုမော်ရှိတယ်၊ နေဦး... ခင်လေးသွားခေါ်ပေးမယ်၊ တိုဘက်ခန်းမှာလားမသိဘူး၊ ထိုင်လေ... အောင်”

သွားခေါ်ပေးမယ်ဆိုမှ ကိုမော်အခန်းထဲ ဝင်လာ ပါတယ်။

“အောင်... အလုပ်ထဲကလစ်လာတာလား”

“ကို မော် နော်... လစ် လာတာမဟုတ်ဘူး၊

ဘဏ်လာရင်းက ကိုမော်လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ်ဆိုလို့”

ကိုမော်နဲ့အောင် အတင်းခေါ်လို့ လက်ဖက်ရည် လိုက်
သောက်ရသေးတယ်။ မောင်ရှိုမနေတဲ့ရက်ကလေး တစ်ရက်မှာ
အလွမ်းဆိုတာသိပ်ခံစားရပါလားလို့ ပီပီပြင်ပြင် သိခဲ့ရတယ်လေ
ခုချိန် မောင်ခမျာလည်း စိတ်ပူပန်မှုတွေနှင့် ရှိနေရှာမှာပါ။

“ခင်လေးလေ ခုမှနေလို့ရသွားတာ၊ မနက်က သူ့မောင်
မလာလို့တဲ့ ငိုမလိုမျက်နှာလေးနဲ့၊ သိလား... အောင်”

“ကိုမော်ကလည်း မလေးကို မစပါနဲ့လား၊ ဒါကတော့
ချစ်သူကိုး၊ ချစ်ရင်သည်လိုပဲ ထပ်တူညီခံစားကြရမှာပဲကိုမော်
ဒါတော့ မလေးအပြစ်မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမော်လည်း အဲလိုမျိုး သတင်း
မပြောဘာမပြော ပျောက်နေရင် ကျွန်မလည်း စိတ်ဆင်းရဲရမယ်”

“သည်နှစ်ယောက်ပေါင်းနေပြီဆိုတော့ ပြောမရတော့
ပါလား”

“ညနေဆေးရုံကို မလေးတစ်ယောက်ထဲသွားဖို့
ဖြစ်ရဲ့လား၊ လိုက်ခဲ့ပေးရမလားဟင်”

“အောင်လိုက်မယ်ဆို လိုက်ခဲ့လေ၊ အပြန်အတူပြန်ကြ
တာပေါ့”

အောင်လိုက်ခဲ့ပေးမယ်ဆို အဖော် ရတာပေါ့၊ မောင်ထ
လာခဲ့ပါဆိုလို့သာ၊ ခင်လေးစိတ်မှာတော့ မောင်တို့မိသားစုနှင့်

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုလည်းမရှိလေတော့ သွားရမှာ နည်းနည်းတော့
စိမ်းနေတာပေါ့လေ။

“ဒါဆို ညနေ သည်မှာပဲမလေးစောင့်နော်၊ ကိုမော်
လည်း လာမကြိုနဲ့တော့၊ ကျွန်မသည်ကိုလာခဲ့ပေးမယ်”

“ကိုမော်လာကြိုပါမယ်၊ ပြီးတော့... ခင်လေးနဲ့တွေ့မှ
ပြန်မှာပေါ့”

ကိုမော်ကလည်း အောင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ
သိရတော့ခင်လေးကျေနပ်ဝမ်းသာပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့
ကိုမော်ခမျာ အောင့်ကို အလုပ်တိုက်ပြန်ဖို့... ပြန်လား၊
အလုပ်ဆင်းရင် သွားကြို... ပြန်လာနဲ့ သည်နေတော့ ခေါက်တုံ
ခေါက်ပြန် ကြိုရမှာပါပဲလေ။

“မလေးကို ယောက္ခမလောင်းကြီးက တွေ့ချင်တာ
ဘာများပါလိမ့်နော်”

မောင့်ကိုတွေ့ချင်တယ်လို့ပြောသတဲ့လား၊ အောင်
ပြောသလိုပဲ ခင်လေးကိုတွေ့ချင်တာ ဘာများပါလိမ့်လို့
ခင်လေးလည်း စဉ်းစားပါတယ်။

“တင်မိုးအောင်လည်းပါလာတယ်လား။ ကောင်းတာပေါ့
အပြန်ကြ မလေးအဖော်ရတာပေါ့။ ကိုယ်က ခုရက်မှာ
ပြန်မပို့နိုင်ဘူးလေ”

ကိုဝင်းခိုင်က ကျွန်မနှင့်မလေးကို တွေ့တာနှင့် သည်သို့
ပြောပါတယ်။ ကိုဝင်းခိုင် အမေရှိရာရောက်တော့ ကျွန်မစိတ်ဟာ
ချက်ခြင်းကြောင့်ထိခိုက်လာသလိုပါပဲ။ မာမို ရောဂါထိ
နှလုံးရောဂါလိုပဲမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်... လူမမာဆီက
မျက်ဝန်းတွေလွှဲပြီး ဟိုငေးသည်ငေး ငေးနေရတယ်။

“မေမေ... ခင်လေးငယ်လေ၊ သူက ခင်လေးသူငယ်နှင့်
ထင်မိုးအောင်၊ ကျွန်တော့်မေမေပါ”

အပြုံးက ယဲ့ယဲ့သာရှိပါတယ်။

မောနေတယ်ဆိုတာကို လှိုက်ဖိုနေသောရင်အစုံထဲ
ဖော်ပြပါတယ်။

“မေမေ မသေခင် သားကြီးကို သေသေချာချာ
ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး လက်ထပ်ပေးချင်ဟယ်”

“မေမေ... အဲလိုမပြောရဘူးလေ”

ကိုဝင်းခိုင်ညီမလေး ထင်ပါရဲ့။

သူ့အမေစကားအကြားမှာ အသံလေးက ကတုန်
ကယင်နဲ့ ဟုတ်တာပေါ့... အမေတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမျိုး
စွန့်လွှတ် ခြင်းနှင့်မှ မစွန့်လွှတ်ချင်ဘူးပေါ့။ မာမိုကိုလည်း
သည်သို့ပင် ကျွန်မခွဲခွဲခွဲရတယ်။

“သားကြီးကလိမ်မာပါတယ်။ မေမေမရှိရင် အိမ်မှာ
သမီးရှိနေဖို့လိုတယ်။ မေမေဆန္ဒအရဆို မေမေကသမီးနဲ့
သားကြီးကို ချက်ခြင်းလက်ထပ်ပေးချင်တာ”

“မေမေမောပါတယ်။ စကားတွေမပြောနဲ့လေ၊ မေမေ
ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်အောင် သားတို့လုပ်ပေးပါမယ်”

“ခင်လေးငယ်ကရော စဉ်းစားမပေးနိုင်ဘူးလား”

ချက်ခြင်းကြီးလက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကို မလေးကတော့
ရုတ်တရက် ဘယ်လိုစဉ်းစားမှာတဲ့လဲ။ မလေးကတော့
နေမကောင်းတဲ့လူ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထင်ပါရဲ့။ ခင်လေး...
စဉ်းစားပေးပါမယ်တဲ့။ သူတို့အမေ မျက်စေ့မှိတ်ပြီးနားနေတဲ့အခါ
ကောင်မလေးက တိတ်တိတ်ကလေးမျက်ရည်ကျတယ်။

ကျွန်မအတွက် အဲလိုနေရက်တွေကို ကျော်လွှားခဲ့ပြီး

ပါပြီ။

မာမိမသိအောင်ခိုးပြီးငိုခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေကလည်း ခုဆိုသတိမရချင်တော့ပါဘူးလေ။ ကိုဝင်းခိုင်က သူ့ညီမတို့ အပြင်ထွက်နေလို့ ခိုင်းလိုက်ပါတယ်။ သူ့နာပြုဆရာမလေး ရှိနေတော့ သုံးယောက်သား ဝရံတာမှာစကားပြောကြတယ်။

“မောင့်မှာ ချစ်သူရှိပါတယ်လည်းသိရော မလေးကို အတင်းခေါ်ခိုင်းတယ်။ ချက်ခြင်းလက်ထပ်ရမယ်တဲ့လေ။ လက်ထပ်မယ် ဆိုတာ ဖြည်းဖြည်းစီစဉ်တာကောင်းပါတယ်။ မေမေဆိုတော့ အဲသည်လောက်ဖြည်းနေရင် မေမေမြင်ရ တော့ဘူးလည်းပြောတယ်။ ညကအမောဖောက်သေးတယ်။ ညီမလေးကတော့ ခိုးခိုးငိုတာပဲ”

“နုလုံးရောဂါသမားကတော့ သည်လိုပါပဲ။ ခုချက်ခြင်းဆိုး၊ ခုချက်ခြင်းကောင်းပါ။ ဘာကိုမှမပြောနိုင်ပါဘူး”

“သူ့... စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားပါဆိုလို့ မောင်က မေ့မေ့စကားတွေကို မငြင်းပယ်ရက်ဘူး။ မေမေစိတ်မှာ သူမရှိရင် အခုမိသားစုတစ်ခုလုံးကို ခင်လေးလက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့ချင်ဖို့ ရတယ်။ မောင်က သားအကြီးမဟုတ်လား”

မလေးသက်ပြင်းရှိုက်တာ ကျွန်မမြင်တယ်။ မလေးလို့ လူတစ်ယောက်အတွက် မိသားစုတစ်ခုရဲ့ အိမ်ရှင်မလုပ်ဖို့

ခေက်ခဲပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ချစ်သူကိုချစ်တာနဲ့ ချက်ခြင်း ထက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မစဉ်းစားဘဲတော့မရဘူးပေါ့လေ။

“မလေးစိတ်မမောပါနဲ့၊ မောင်... တတ်နိုင်သရွေ့ ဆရာပြောထားပါမယ်”

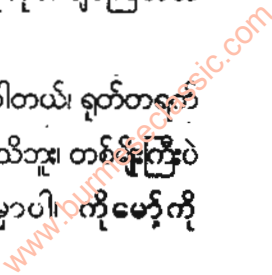
“ခင်လေးအမေ့ဆီ လှမ်းမေးကြည့်မယ်။ အမေ့သဘော ထယ်လိုရှိတယ်သိရရင် မောင့်ကိုအဖြေပေးပါမယ်”

“မလေးစိတ်မောရမှာ မောင်မလိုလားပါဘူး။ မေမေ စကားလည်း နေမကောင်းနေတော့ အတွေးတွေအမျိုးမျိုးဖြစ်နေလို့ နာမှာပါ။ မောင် ဖြောင့်ဖျပြောမှာပေါ့”

“မနက်ဖြန်ညနေကြမှ ခင်လေးတစ်ခါလာခဲ့ဦးမယ်နော်။ မောင်... ညဖက်အေးမယ်။ အနွေးထည်ပါရဲ့လား”

“သည်ည ညီလေးစောင့်မှာ၊ မောင်အိမ်ပြန်မှာပါ”
မလေးနဲ့ကိုဝင်းခိုင်ရဲ့ အကြင်နာလေးတွေကိုကြားရတာ ကျွန်မပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ ချစ်သူတိုင်း ချစ်သူတိုင်း ချစ်ကြတယ် ဆိုတာကိုပဲ ကျွန်မလိုလားတယ်လေ။

အပြန်လမ်းမှာတော့ မလေးကပြောပါတယ်။ ရုတ်တရက် လက်ထပ်လိုက်ဖို့ တစ်ခါမှမစဉ်းစားခဲ့လို့လားမသိဘူး။ တစ်နှစ်ကြီးပဲ စားရတယ်အောင်တဲ့။ ဒါတော့ ဟုတ်မှာပါ။ ကိုမော့်ကို

သိပ်ချစ်ပြီး တစ်သက်လုံးအတူနေဖို့ ရည်စူးခဲ့တဲ့ကျွန်မတို့လည်း ရုတ်တရက် လက်ထပ်လိုက်ဖို့တော့ မစဉ်းစားခဲ့ဘူးမဟုတ်လား။

“အမေ့ဆီဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်ပင်မယ်လေ၊ အမေက ခင်လေးကိုတာပြောမလဲမသိဘူး”

“မလေးနဲ့ကိုဝင်းခိုင်အကြောင်း အမေသိသလား”

“သိတာပေါ့... ခင်လေးက ဘာမဆိုအမေ့ကို အသိပေး တိုင်ပင်တယ်၊ မောင့်အကြောင်းတွေ အမေ့ကိုပြောပြပြီးပါပြီ”

“အမေ့ပြောတာကောင်းပါတယ်၊ မလေးစဉ်းစားလို့ ရတာပေါ့”

ကျွန်မကတော့ ကိုဝင်းခိုင်အမေ့ကို မြင်လာပြီးထဲက စိတ်မှာထိခိုက်နေသလိုပါပဲ၊ မာမီလည်းသည်လိုပဲ၊ အိမ်ထာပေါ်မှာ ဝေဒနာတွေနှင့် လုံးလည်ပတ်ချာလိုက်နေတာ မဟုတ်လား။ အောင့်ဒက်ဒီဆီမှာ ရက်စက်တဲ့စိတ်ပဲရှိတယ်။ မာမီကို ရက်စက်ရလို့ သူ ပျော်နေတာများ အံ့ဩစရာပဲ၊ မာမီသွားပေါ် အရမ်းချစ်ခဲ့တာ၊ အဲသည့်အချစ်ကို ဥပက္ခာပြုသွားရက်တယ်။

မာမီဆီမှာ နာကျည်းနာကျင်ခြင်းတွေနှင့်သာ အချိန်တိုင်း ထိခိုက်နေခဲ့တာပါလား။ ကျွန်မကတော့ အဲသည့်အချိန်တွေ

သတိရရင် ဒက်ဒီကို စိတ်နာတတ်တာမို့ ကိုမော်ပြောကတည်း အတိတ်ကိုတတ်အားသရွေ့ မေ့ထားခဲ့ပါတယ်။

“မာမီနေမကောင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ဒက်ဒီကိုသွားခေါ်ခဲ့ တယ်၊ ဒက်ဒီကလိုက်မလာခဲ့ဘူးမလေး၊ အဲသည့်နေ့ကလေ အဖေမို့သာပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ယောက်သာဆို ကျွန်မတစ်ခုခုတော့ လုပ်မိလိမ့်မယ်၊ ရက်စက်လိုက်တာ... သူနဲ့ဒက်ဒီ ဘာမှ မပက်သက်ပါရစေနဲ့တော့တဲ့၊ မာမီနဲ့ဒက်ဒီကြားမှာ ဘယ်လို အာယာတတွေရှိတယ်၊ ခုထိကျွန်မမသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မာမီအပေါ် စိတ်ပြတ်သွားတဲ့ ဒက်ဒီနဲ့ ဒက်ဒီအပေါ် စိတ်မပြတ် နိုင်တဲ့ မာမီကြားမှာ ကျွန်မသာနာကျင်မှုတွေ တိုးလာခဲ့တယ်”

အတိတ်ကို မေ့ထားမှပါဆို တဲ့ကြားက အဲသည့် ရက်တွေကို သတိရရင် ကျွန်မဆီကို နာကျင်ခြင်းကတော့ ရောက်လာခဲ့ပါလား။ နေမကောင်းနေတဲ့လူတစ်ယောက်အဖို့ အနည်းအကျဉ်းသော စိတ်ချမ်းသာမှုကိုတော့ ပေးသင့်တယ်လို့ ကျွန်မကထင်တယ်လေ။

* * * * *

www.burmeseclassic.com

တံခါးခေါက်သံကြောင့် နာရီလှမ်းကြည့်မိတယ်။
ခြောက်နာရီခွဲပဲရှိပါသေးလား။ အောင်တောင်မှ အိပ်နေတုန်း
လေ။ ခင်လေး ကသာ ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ပဲပြုတ်သွားဝယ်ဖို့
ပြင်နေတာ၊ တံခါးခေါက်တော့ဖွင့်ကြည့်မိပါတယ်။

“အမေ”

အမေ့ကိုအိတ်ကလေးတစ်လုံးနှင့်တွေ့တော့ ခင်လေး
အံ့သြဝမ်းသာသွားမိတယ်။ အမေက ဖျတ်ခနဲတစ်ခန်းလုံးကို
ခြုံကြည့်လိုက်ပြီးသားပဲ။ ပြီးတော့မှ ခင်လေးကုတင်ပေါ်
သွားထိုင်နေတော့တယ်။

“အောင်... အောင်ရေ၊ အမေခရောက်လာတယ်။
မနီးသေးဘူးလား”

သည်လိုနီးတော့မှ ဟုတ်လားဆို ခြင်ထောင်ထဲက
ခေါင်းထွက်လာတာ၊ အမေကတော့ အစောကြီးနီးနေကြဖို့
ခုချိန်ထိ အိပ်နေတဲ့အောင်ကို ပြုံးကြည့်နေပါတယ်။

“ထင်မိုးအောင်... နီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ... ခဏလေး။ ကျွန်မ မျက်နှာ
သန်လိုက်ဦးမယ်”

ခြင်ထောင်ထဲကခုန်ထွက်ပြီး မျက်နှာသွားသစ်တဲ့
အောင်ကို အမေကပြုံးကြည့်ပါတယ်။

“အမေ... ခင်လေး ပဲပြုတ်သွားဝယ်ဦးမယ်။
ထမင်းကြော်ထားတယ်”

“အေး... အေး”

“ထင်မိုးအောင်ရှိတာပဲ၊ အမေလိုတာပြော”

“မလိုပါဘူး သမီးရဲ့”

အမေက သူ့ဆွဲခြင်းထဲ ဟိုမွေသည်မွေ မွေနေတယ်။
ဟုတ်မှလွဲ အမေ့အချစ်တော် ပြောင်းဖူးဖတ်လိပ်တွေ
မေ့ကျန်နေခဲ့လို့လား။ အမေ့ကိုခင်လေးဘယ်လိုမှပြောလို့
ရတာတစ်ခုတစ်ခုကတော့ တသက်လုံးအတွက် ပြောင်းဖူး
ဖတ်လိပ်တွေကို မက်မက်မောမောသောက်နေတာပါပဲ။
အမေ... အဆုပ်ကင်ဆာဖြစ်တာ ကြောက်စရာကောင်းတယ်
ဆိုတော့ သမီးရယ်... သည်ရောဂါမရလည်း တခြားရောဂါရ
ပြီးတော့ သေတာကသေမှာပါပဲတဲ့။

“မလေး... ဘယ်လဲ”

“ပဲပြုတ်ဝယ်”

အောင်နှင့် အပြင်လမ်းမှာတွေ့တယ်။

“ပဲပြုတ်မဝယ်ပါနဲ့မလေးရာ၊ အမေလည်းရှိတယ်၊ အမေဘာကြိုက်လဲ၊ အမေကြိုက်တာ တစ်ခုခုဝယ်ရအောင်”

“အမေက ထမင်းကြော်နဲ့ပဲပြုတ်ကြိုက်ပါတယ် အောင်ရဲ့၊ အကြော်လည်း ခင်လေးဝယ်ခဲ့ပါမယ်”

အမေနှင့်အောင်တော့ စကားပြောနေရစ်ခဲ့ကြတယ်၊ ပဲပြုတ်နှင့်အကြော်ဝယ်နေခိုက် မောင်တစ်ယောက်ခုချိန် ဆေးရုံပြေးပြီလား သတိရမိပါတယ်၊ ညကတော့ မောင့်ညီလေး ဆေးရုံစောင့်လိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့။

အခန်းပြန်ရောက်တော့ အမေနှင့်အောင် စကားပြောနေပြီ။

“အမေ... အစာတစ်ခုမှမစားသေးဘဲ အဲသည့်ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကို ဖွါနေပြန်ပြီလား၊ ခင်လေးမရှိလည်း အမေသည်လိုပဲနေမှာ”

“ဆေးလိပ်သောက်ခဲ့တာကြာပါပြီ ခင်လေးရယ်၊ ပြောမနေပါနဲ့တော့”

“အမေပဲ စွဲလန်းမှုအားလုံးဖြတ်မှဆို၊ ဆေးလိပ်ကြတော့ မဖြတ်ဘူးလား”

“ဆေးလိပ်နဲ့ညည်းကိုတော့ ငါမဖြတ်နိုင်သေးတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်လေ... မရဘူးဆိုတာ မရှိပါဘူး”

“အဖေ့ကိုတော့ အမေတကယ်ပြတ်ပြီလား”

“ညည်းအဖေ့ကို အခုတကယ်ပြတ်ပြီလေ၊ ပြန်စဉ်းစားတော့ တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အေး၊ ငါစာရေးတဲ့ အတိုင်းပေါ့”

“အမေ... ထမင်းစားရအောင်”

ထမင်းစားနေတုန်းမှာ အမေစကားမပြောပါဘူး၊ အောင်ကလည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပါပဲ၊ ခင်လေးကတော့ အမေရုတ်တရက် ဘာလို့လိုက်လာပါလိမ့်ဆို အံ့သြနေမိတယ်၊ မောင့်အမေက ချက်ခြင်းလက်ထပ်စေချင်တဲ့ အကြောင်းဖုန်းဆက်ပြောပြီးပါပြီ။

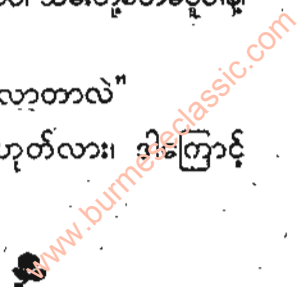
ထမင်းစားပြီးတော့ အခန်းထဲမှာပြန်စကားပြောဖြစ်ကြတယ်။

“မလေး အလုပ်ကခွင့်ယူပါလား၊ အမေတစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေမယ်”

“ရပါတယ်၊ အမေ နေတတ်တာပဲ၊ သမီးတို့စိတ်မပူပါနဲ့ သွားပါ”

“အမေ... ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာတာလဲ”

“ညည်းလေးလက်ထပ်မယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် လိုက်လာတာပေါ့”

“ရှင်...”

“သံယောဇဉ်ကြီးတွေကို အကုန်ဖြုတ်နိုင်အောင် ဖြုတ်မယ်လေ၊ ခင်လေးအတွက် အမေစိတ်ချရရင် အမေ ရိပ်သာမှာပဲနေတော့မလို့၊ ဆရာတော်ကြီးကပြောတယ်၊ အသက်ကြီးလေ ဉာဏ်တုန်းလေဖြစ်မယ်၊ ခုလောက်တောင် တရားကမရချင်တဲ့၊ ခင်လေးကိုစိတ်ချရပြီဆို အမေဖို့ အမေရွာတော့မယ်လေ၊ ခင်လေးအတွက် အမေတာဝန်ကျေဖို့ လိုက်လာတာ”

အမေအဲလိုပြောတော့ ခင်လေးဝမ်းနည်းလာသလိုပါပဲ၊ အမေက ခင်လေးကိုလက်ထပ်ဖို့ တကယ်သဘောတူလိုက်ပြီကိုး၊ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ရအောင် အမေကိုယ်တိုင် လိုက်လာခဲ့တာပဲ။

“မလေး... ကိုဝင်းခိုင်သိရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာပါပဲ”
မောင်သိရင် ဝမ်းသာမှာပါ။

ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ရုတ်ရက်လက်ထပ်ရမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို တစ်မျိုးပါပဲ၊ သည်လိုပင်မမျှော်လင့်တာတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါသလားလို့လည်း တွေးနေမိပါတယ်။

“ထူးဆန်းတဲ့သြဖွယ်ရာပဲနော် ကိုမော်၊ ကျွန်မစိတ် မှာတော့ ကျွန်မတို့ကအရင်လက်ထပ်ဖြစ်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တယ်၊ အခုကြတော့ မလေးတို့ကရုတ်တရက် လက်ထပ်တော့မယ်”

“အောင်... အားကျနေတာလား”

“ဟယ်... ကိုမော်ကလည်း”

ကိုမော်ပုခန်းစွန်းကို ထုပစ်လိုက်တယ်။

မလေးတို့လက်ထပ်တော့မှာ အမေလည်းရောက်နေပြီး ကိုဝင်းခိုင်အမေကို သွားတွေ့ပြီးကြပြီလေ၊ ကိုဝင်းခိုင်အမေ ကလည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ကြတယ်လေ။

“မလေးက လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုဝင်းခိုင်တို့နဲ့ လိုက်နေ တော့မှာ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ”

ဟိုတုန်းကလည်း ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် မလေးနဲ့အတူနေလာခဲ့တဲ့ ရက်တွေမှာ ကျွန်မဘဝလေးက ပြည့်စုံလာသလိုပါပဲ၊ အခုလို ရုတ်တရက်မလေးက ခွဲခွါ သွားလိမ့်မည် ကျွန်မမထင်ခဲ့ပါဘူး။

“အစ်ယောက်ထဲလည်း ဘာဖြစ်လဲအောင်ရဲ့... တစ်နှစ်နှစ်နှစ်ကြာရင် အောင်နဲ့ကိုမော် လက်ထပ်ကြမှာပဲ၊ ဒါကလေး နေရတာ”

ကိုမော်ကတော့ အခုခဏလေးနေရမှာတဲ့။

အဲသည့်ခဏလေးအတွင်းမှာကျွန်မစိတ်တွေထဲ
ဘာတွေကိုစိုးထိတ်နေသည်မသိပါ။

“မနက်ဖြန်ကြရင် မလေးတို့လက်ထပ်မှာ၊ ညနေကြ
ကားနဲ့အမေပြန်မယ်၊ မနက်ဖြန်ညကစပြီး ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ
ပြန်နေရမယ်”

“အောင်ကလည်း အဲသည့်တစ်ယောက်ထဲပဲပြောနေ
တာတွေအားငယ်နေတာလဲ၊ တစ်ယောက်ထဲ မွေးလာကြတယ်
တစ်ယောက်တည်းလေသွားကြတယ်၊ ဘာမှဆန်းတာမှ
မဟုတ်တာ၊ ကိုမော်လို့လက်ထပ်ပြီးကြရင်လည်း ကိုမော်
ခရီးထွက်ရတဲ့အခါတွေရှိမယ်၊ အောင်တစ်ယောက်ထဲ
နေသင့်တဲ့အခါ နေရမှာပဲ။”

ကိုမော်ကတော့ပြောအားရှိတာပေါ့။

ပြောနိုင်တာပေါ့လေ။

ကျွန်မကတော့ မာမိကြေကွဲရက်တွေ အတူနေပြီးတော့
တစ်ယောက်ထဲကျန်နေခဲ့ရချိန်ကစပြီး တစ်ယောက်ထဲဆိုတဲ့
အတွေးစဟာ လူကိုနှိပ်စက်လွန်းလှပါတယ်။

“အောင်ကိုကြည့်ရင် သတ္တိတွေအရမ်းရှိသလိုပဲ၊
စိတ်တိုစိတ်မြန်တာတွေ၊ ဒေါသစိတ်နဲ့ပြန်ပြောတာတွေကြတော့
စိတ်မာနေသလိုနဲ့ ရင်ထဲကနဂိုရ်အင်အားကြတော့လည်း
ပျော့ညံ့လွန်းပါလား၊ အပြင်စိတ်နဲ့အတွင်းစိတ် ညီအောင်
နေလေ”

ရမလား။

စိတ်ဆိုတာ ပြုပြင်လို့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ချက်ခြင်းတော့
ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်လို့မရနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မဘဝအတွက်
ဒက်ဒီနဲ့မာမိရဲ့ ရန်ပွဲတွေကို နားထောင်နေရတဲ့ရက်တွေကစပြီး
စိတ်မှာရောက်လာတဲ့ခံစားမှုတွေဟာ အမြစ်စွဲနေလောက်
အောင် ငြိတွယ်နေခဲ့ပြီပဲ၊ ကိုမော်ခုလောက်ပြောရုံလေးနှင့် တော့
ပြင်လို့မရနိုင်တော့ပါဘူး။

“ကိုမော်... ရှေ့တစ်ပါတ်ဆို မန္တလေးသွားရဦးမှာ”

“ခရီးသွားတဲ့အလုပ်ကို ကိုမော်မယူလို့မရဘူးလား၊
ကိုဝင်းခိုင်လို့ မျိုးရုံးမှာပဲနေလို့ရတဲ့ နေရာကိုယူပါလား
ကိုမော်ရယ်...”

“ဘယ်ရပါ့မလဲ... အောင်ရဲ့၊ သူ့ပညာနဲ့သူ့ရေရာနဲ့
သူ့မျှ၊ ဝင်းခိုင်က အင်္ဂလိပ်စာရေးတာ... ဒတ်တာ၊

ကွန်ပျူတာကအစ ကိုမော်ထက်ပိုတော်တယ်၊ ကိုမော်ထက်
ခရီးသွားတဲ့နေရာမှာယူမှပေါ့၊ ဒါမှ နောက်ဆိုအလုပ်ထဲမှာ
ရာထူးတိုးစရာရှိတော့ သူ့နေရာသူ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူပေးမှာ
ရုံးမှာထိုင်နေရင် ကိုမော်ကညှိနေမှာပေါ့”

ကိုမော်ကလည်းခေါင်းမာမာရယ်... .

အဲသည့်အလုပ်ကို မက်မောနေပြန်တယ်။

တကယ်ဆို ဒက်ဒီကိုပြောပြီး အလုပ်တစ်နေရာ
ယူထားလိုက်ရင် ကျွမ်းကျင်လာတာနှင့်အမျှ ဒက်ဒီလုပ်ငန်း
တစ်ချို့တစ်စက်ကို ကျွန်မနှင့်ကိုမော် ပိုင်ဆိုင်လာနိုင်တာပဲ
ဒါပေမယ့်... . ပြောလို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။

မလေးပြောပြောနေသလို မရှိတဲ့လူရဲ့မာနကို
မင်းနားမလည်နိုင်ပါဘူး အောင် ဆိုတာကလည်း ရှိနေ
သေးမှာပါ။

“ဝင်းခိုင် ပျော်နေရောပေါ့”

“ကိုမော်ကလည်း သူ့အမေနေမကောင်းတာ
ခုသေမလိုဖြစ်နေတဲ့အခြေအနေမှာ ဘယ်ပျော်မှာတဲ့လဲ”

“ခဲစားမှုတစ်မျိုးစီပေါ့၊ စိတ်ညစ်တာ တစ်ခြမ်း... .

ပျော်နေတာတစ်ခြမ်းလေ”

“ကိုမော်ကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... . ချစ်သူနဲ့အတူ
နေရမှာ မပျော်ဘဲနေပါ့မလား၊ ကိုမော်ဆိုရင်လည်း ပျော်မှာပါပဲ”

ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့လက်ထပ်လိုက်ကြရအောင်လို့
ကျွန်မဘယ်လိုပြောမလဲ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကစပြီး
လက်ထပ်ကြရအောင်လို့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုမော်က
နှစ်နှစ်လောက် သူ့ငွေစဉ်းမည်ပြောထားပါလျှက် ကျွန်မက
ငွေတွေရှိနေတာပဲလို့ သူ့မာနကိုထိခိုက်ပြီးထပ်ခါတလဲ
ပြောနေလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။

“ကိုမော်တို့လက်ထပ်တဲ့နေ့ကြရင် အောင်ဆွဲဖို့
ဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံးလည်း ကိုမော်ရှာတဲ့ငွေနဲ့ လုပ်ပေး
ချင်သေးတယ်၊ အဲသည့် ဆွဲကြိုးလေးဟာ အန်တီစိန်ဆီလည်း
ဘယ်တော့မှမရောက်စေချင်ပါဘူး”

ကိုမော်အပြောကြောင့် ကျွန်မရယ်မိတယ်၊ ကိုမော်က
သူ့အဖြစ်ကလေးနှင့်နှိုင်းယှဉ်ပြီးပြောပေမယ့် ကျွန်မအတွက်က
နဂိုရ်ပြည့်စုံနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲမဟုတ်လား။

• ခင်လေးအံ့ဩမိတယ်။

ဘဝဆိုတာ... သည်လိုလား။

ဘဝမှာ ဖြည်းညင်းစွာတွေ့ရှိရသွားတတ်သော အဖြစ်မျိုးလေးတွေကို ခင်လေးကြုံဖူးခဲ့ပေမယ့် ခုတစ်ခါကတော့ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုကို စာဆစ်ချိုးချိုးပြီးတွေ့သွားလိုက်တာ... မြန်ဆန်လွန်းလှတဲ့သည်အကြောင်းမှာ ခင်လေးဟာ သတို့သမီး တစ်ယောက်မို့သာယုံကြည်လိုက်ရတော့တာပါလား။

“မောင်ဝင်းခိုင်က ခင်လေးကို ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ အိုအောင်မင်းအောင်ပေါင်းနိုင်ကြပါစေလို့ အမေဆုတောင်းပါတယ်”

အမေ့ကိုကားဂိတ်ပို့ကာနီး ကန်တော့တာ အမေထဲ သည်ဆုတစ်ခုပဲတောင်းခဲ့တယ်။ မောင်ကတော့ စိတ်ချပါအမေ ခင်လေးကို ကျွန်တော်ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ သေတပန်သက်တမ်း ပေါင်းပေးမယ်တဲ့။

“ကိုယ့်အမေကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါသား... သူ့ခမျာလည်း စိတ်ချမ်းသာလို့ထင်ပါရဲ့၊ သည်နေ့... အတော်ရွှင်လန်းပါတယ်။

ခင်လေးနှင့်မောင်က သည်မနက်ပဲလက်ထပ်ကြတော့ မောင့်အမေပြုံးနေတာကို အမေကဝမ်းသာကြည်နူးမိတယ်တဲ့။ ခုလောက် နေမကောင်းနေတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရတာဝမ်းသာစရာပါပဲလို့ ဆိုတယ်။

“ထင်မိုးအောင်လေး... အမေ့ဆီလာလည်ဦးနော်၊ သမီးလည်း အမေ့သမီးပါပဲ”

ငြိမ်ငြိမ်လေးရပ်နေတဲ့ အောင့်ပိုးလေးကိုအမေက ပွတ်သပ်နှုတ်ဆက်ပြီး ကားပေါ်တက်တဲ့အခါ အောင် မျက်ရည်ဝဲသွားတာ ခင်လေးမြင်ပါတယ်။ အောင်ဆိုတဲ့ ဟလေးမဟာ အပေါ်ယံကြည့်တော့ မာကျောသလောက် ရင်ထဲကပျော်ညွှံ့လွန်းတယ်ဆိုတာ ခင်လေးက အတူနေဖူးလို့ သိနေတာပဲမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ သံယောဇဉ်ကြီးတတ်... ချစ်တတ်လွန်းပါတယ်။

“အမေ”

“ပြောလေ... ထင်မိုးအောင်”

“ဆေးလိပ်လျှော့သောက်နော်၊ ချောင်းဆိုးနေတယ်”

“အေး... အေး”

၂၂၈ ခိုင်ငံသက်

ဆေးလိပ်နှင့်ခင်လေးကိုတော့ မဖြတ်နိုင်သေးပါလားဆိုတဲ့အမေက ခင်လေးအတွက်မောင့်ရင်ခွင်ရှိနေပြီဆိုတော့ ကိုးဆယ့်ကိုရာနှုန်းတော့ စိတ်ချသွားပါပြီလို့ဆိုပါတယ်။

ခင်လေးကိုယ်တိုင်းလည်း ခုလောက်မြန်မြန်ဘဝတစ်ခုလုံးကို မောင့်ရင်ခွင်မှာ မြုပ်နှံပစ်လိုက်ရမည်လို့မထင်ထားခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေတစ်ခုကိုတောင် အချိန်တွေဆွဲနေခဲ့ဖူးပါတယ်။

အမေပြန်တဲ့ကား ထွက်သွားတဲ့အခါ ထင်မိုးအောင်မျက်ရည်သုတ်လိုက်တာ ခင်လေးမြင်ပါတယ်။ ခင်လေးတောင်မှ မျက်ရည်တွေမနည်းပုတ်ခတ်ထိမ်းခဲ့ရတာပဲ။ ခင်လေးတို့နှစ်ယောက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာသိတဲ့ မောင်နဲ့ကိုမော်က စကားလွှဲပြီလေ။

“ကိုမော်... ငါးနာရီကျော်ပြီပဲ။ ထမင်းစားလို့ရပါပြီ။ ငါတို့လေးယောက် ထမင်းသွားစားကြရအောင်လား။”

ခင်လေးတို့လက်ထပ်တဲ့နေ့မို့ လေးယောက်အတူညစာစားဖို့ မနက်ထဲစဉ်းစားထားတာပါ။ ဆိုင်ကိုရောက်တဲ့ထိအောင်... ငြိမ်နေတာပါပဲ။

“အောင်”

တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်သက်ဖြစ်ဖြစ် အချစ်ခိုင်စွဲချစ်မယ် ၂၂၉

“ဟင်”

“အောင် ကြိုက်တဲ့ ဟင်းမှာလေ။ အောင်က ဟင်းချက်ကောင်းတော့ ခင်လေးတို့ကဘာမှာပေးရမလဲမသိပါဘူး။”

“မလေးတို့မှာချင်ရာမှာပါ။ ကျွန်မစားမှာပေါ့။ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထမင်းတွေလည်းမစားချင်ပါဘူး။ အခု ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲလို့ ရင်ထဲမှာခံစားရတယ်”

အောင်ခုလိုပြောတော့ ခင်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပါတယ်။ ခင်လေးကိုယ်တိုင်လည်း သည်နေ့ကစပြီး အရင်နေခဲ့တဲ့ နေရာလေးကို ခွဲခွါရမှာအတွက် စိတ်ထိခိုက်မှုရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်လေးအတွက်က သိပ်ချစ်တဲ့မောင် အနားမှာရှိနေမှာလို့ ဖြေသိမ့်လို့ရပါတယ်။ တစ်ယောက်ထဲနေရစ်ခဲ့ရတဲ့ အောင်အတွက်ကတော့ ထွင်းရိခြောက်သွေ့ပြီးကျန်ခဲ့မှာပေါ့လေ။

“အောင်... အောင်ကို ကိုမော်ဘယ်နှစ်ခါပြောရမှာလဲ။ သည်တစ်ယောက်ထဲဆိုတဲ့အတွေးမျိုးတွေ ဖျောက်မှပေါ့။ လှပတဲ့ အနာဂတ်တစ်ခုရှိဖို့ ခြောက်သွေ့တဲ့

ပစ္စုပ္ပန်တစ်ခုကို ဖြတ်ချင်းလည်းဖြတ်ရလိမ့်မယ်လို့ ကိုမော် ပြောပါရောလား၊ အလကား လျှောက်တွေးနေတော့ ခင်လေးလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ”

ကိုမော် ချော့တာကလည်းလေ။

ကိုမော်လေသံက နဂိုရိကမာနေတာ၊ ခုလိုအချိန် အောင်စိတ်ထိခိုက်နေတုန်းမှာ သေချာချော့မော့ နှစ်သိမ့် ရမှာပေါ့။

“ထင်မိုးအောင်တစ်ယောက်ထဲပျင်းနေရင် ခင်လေး ကိုခေါ်ချင်ခေါ်ထားဦးလေ၊ မေမေမနေမကောင်းနေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဆေးရုံမှာပဲအနေများပါတယ်၊ မေမေဆေးရုံက ဆင်းရပြီဆိုတဲ့အခါမျိုးမှာ ခင်လေးပြန်လာချင်လာမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

အောင့်စိတ်မကောင်းဖြစ်မှုကိုစာနာစွာ မောင်က စိစဉ်ပေးပါတယ်၊ သည်လိုကြတော့လည်း အောင်ကရယ်မော ရင်းမှ...

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း၊ မလေးကိုခေါ်မထားပါဘူး၊ တော်ကြာ ဝင်လိုက်နေပါဦးမယ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ နေတတ်ပါတယ်”

“အောင့်ကို ကိုမော်ပြောသားပဲ၊ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတာ ခဏလေးနေရမှာ၊ နောက်ဆိုနှစ်ယောက်၊ နောက်ဆိုသုံးယောက်၊ နောက်ဆိုလေးယောက်၊ နောက်ဆို ငါးယောက်၊ နောက်ဆိုခြောက်ယောက်...”

“ဟယ်... ကိုမော်”

အောင့်လက်သည်းရှည်ရှည်လေးတွေက ကိုမော် လက်ခုံကိုဆိတ်ဆွဲရင်းနှင့် ရယ်နေပြန်ပါတယ်၊ အောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ထိုက်ပါတယ်၊ ခင်လေးကိုယ်တိုင်တောင်မှ မောင်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ခံစားမှုကြောင့်သာပါ၊ အင်းပေါ့လေ... ဒါကြောင့်လည်း အမေဟာ သူ့ဇာတိကိုခွဲခွါဖို့ ခေါ်မရတာ နေမှာပါပဲ။

“ခင်လေး... နင်တို့ကလေးမြန်မြန်ယူဟာ၊ ငါက ကလေးလေးတွေချစ်တယ်၊ အောင်နဲ့ငါလက်ထပ်ပြီးရင် အနည်းဆုံး ကလေးငါးယောက်ယူမယ်၊ သိလား... ဝင်းခိုင်”

“ကိုမော်ဟာလေ”

“ငါကဘဝမှာတစ်ယောက်ထဲမွေးခဲ့လို့ဟား မသိပါဘူး၊ မောင်နှမတွေ အများကြီးရှိတဲ့လူတွေကို သဘောကျတယ်”

ကိုမော်ပြောတာတော့ဟုတ်ပါတယ်။ ခင်လေးလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီးပီပီ မောင်လေး၊ ညီမလေးတွေ အရမ်းလိုချင်တာပါပဲ။ မောင်ကတော့ မောင်နှမတွေရှိတဲ့လူ ဆိုတော့ ဘယ်သို့ခံစားမည်မသိပါ။

သာနေတဲ့လတစ်ခြမ်းပဲ့လေးရဲ့အရောင်က တော်တော် လင်းသားလား။ အခန်းထဲကိုဝင်နေတဲ့ လရောင်ကြောင့် အခန်းဟာ ဝမ်းသာနေပါတယ်။ မီးမှိတ်ထားတဲ့အခန်းကို ကျွန်မပြန်ပြီးသဘောကျနေပြန်ပါသလား။ ပြတင်းမှာရှိတဲ့ သံပန်းတွေကို ဖြတ်ဝင်လာတဲ့ လေကတော့ ဆောင်းလေပီသစွာ အေးမြလွန်းပါတယ်။

အခန်းက မျက်ဝန်းမှာရှင်းလင်းလွန်းပြီး နေသားမကျ သလိုပါပဲ။

အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်ထဲပဲနေတော့မယ်။ ဘယ်သူနဲ့မှ အတူမနေတော့ဘူးလို့ပြောပြီး တဖက်က ကုတင်တွေ သိမ်းခိုင်းခဲ့ပြီးပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း အခန်းကပိုပြီးကျယ်ဝန်းရှင်းလင်း သွားပါတယ်။ မလေးနေခဲ့တဲ့တဖက်ခြမ်းမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့ ရှင်းနေတာပါလား။

မလေး...

အင်းလေ

ခုချိန် မလေးကချစ်သူရင်ခွင်မှာပါ။

သည်တော့ကျွန်မကို မေ့နေနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အတွေးများစွာနှင့်ရှိနေဆဲမှာ။ မလေးအကြောင်း အများကြီး သတိရနေမိပါတယ်။

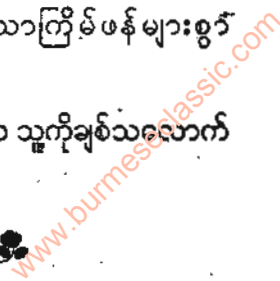
အေးမြတဲ့လေကလေးကြောင့်လား။ ချမ်းစိမ့်စိမ့်နဲ့ မျက်ဝန်းတွေတောင် လေးလံလာသလိုပါပဲ။ စိတ်အတွေးတွေက နီးလာလိုက်။ ဝေးသွားလိုက်နဲ့။

အောင့်ကိုချစ်တယ်...

အောင့်ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။

ကိုမော့ ရင်ခွင်မှာမိရင်း ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ မနေချင်ဘူး ကိုမော်လို့ ရင်ထဲကသာကြိမ်ဖန်များစွာ ရွတ်နေခဲ့မိတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေမယ့် ကိုမော်ကလည်းကျွန်မက သူ့ကိုချစ်သလောက် မချစ်ပါဘူး။

ကိုမော်က ကျွန်မထက် သူ့မာနတွေကို သူ့ပိုချစ်ပါတယ်။ သူ့မာနတွေကို ဖက်တွယ်ပြီး ကျွန်မကိုတော့ လျစ်လျူရှု နေသလိုပါပဲလား။

ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ...
ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ...
ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ...

ပြောမယ်... ဘာဖြစ်လဲ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲလို့ ကြိမ်ဖန်များစွာအော်ဟစ်ပြီး ပြောမယ်။

ကိုမော် လာမတားစမ်းပါနဲ့ကွာ။
ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲမို့ တစ်ယောက်ထဲပြောတာ။
တစ်ယောက်ထဲဆို တာခဏလေး နေရမှာတဲ့။

ဘာခဏလေးလဲ၊ အခုပဲကြည့်... ညတစ်ညကို ဖြတ်သန်း ရတာတောင် အကြာကြီး၊ မာမီမရှိထဲက ရှည်လျားညည်းငွေ့ လွန်းတဲ့ညတွေကို ကျွန်မရခဲ့တယ်၊ အခုအဲလိုမျိုးပဲ ပြန်ဖြစ် နေပါရောလား။

“အောင်...”
“ဟင်...”
“အောင်...”

ဘယ်သူ့ခေါ်သံလဲ။

သည်ကမ္ဘာမှာ ကျွန်မကိုအောင်လို့စဉ်းဆုံးခေါ်ခဲ့သူက မာမီလေ၊ မာမီများလား၊ ဖြစ်ခဲ့ရင်ကောင်းမယ်၊ မတွေ့ရတဲ့ ရက်တွေကြာခဲ့ပါပြီ၊ တွေ့ချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ်... မလေးလား။

ကျွန်မကို အောင်လို့ဒုတိယခေါ်တဲ့သူကမလေးလား၊ မလေးဆိုရင် တွေ့ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ မလေးက ခုချိန်ဆို သူ့ချစ်သူရင်ခွင်မှာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ အိပ်ပျော်နေရောပေါ့။

ဒါဖြင့်...
ဘယ်သူလဲ၊
အောင်လို့ခေါ်တဲ့သူ...
ကိုမော်...
ကိုမော်ဖြစ်နိုင်တယ်။

ကိုမော်ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာအပ်ပြီးငြိမ်သက်စွာကြည့်နူး နေရတဲ့အချိန်တွေကို ကျွန်မသိပ်နှစ်သက်ပါတယ်၊ ကိုမော် ခေါ်တာလို့ သိရတဲ့အခါမှာ စိတ်ဟာပြန်ပြီးငြိမ်သက် သွားပါလား။

www.burmeseclassic.com

ကို မော်ကလည်း ကျွန်မထက်စာ သူ့မာနကို ပိုတန်ဖိုးထားနေသလိုခံစားရပါတယ်။ တစ်ယောက်ထဲဆိုတဲ့ ခံစားချက်က ကျွန်မကိုပြင်းထန်စွာနှိပ်စက်နေသလိုပါပဲ။

ဟော. . .

အရမ်းကိုအေးစိမ့်တဲ့ လေတွေ တိုက်နေတယ်။ ကျွန်မကိုလည်း နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျစေမှာပါ။ ဒါဟာ အတော်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

“အောင်. . .”

ခေါ်မနေပါနဲ့ကွယ်။

အောင်လို့ခေါ်တဲ့သူ တစ်ယောက်လောက်ကမှ ကျွန်မအနားမှာ မနေနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မသိပြီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တမ်းတမနေသင့်ဘူး။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျနိုင်ဖို့ပဲလိုတယ်။

မျက်ရည်စတွေကြောင့်လား၊ ပါးပြင်တွေက ပိုပြီး အေးစက်စက်နိုင်လွန်းလှပါတယ်လေ။

မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူတွေက ခင်လေးနှင့်စိမ်းနေသလို ပါပဲလား။ ရုတ်တရက်ဘေးဖက်လှည့် လိုက်တဲ့အခါ မောင့်ကိုတွေ့ရတယ်။ သည်အခါမှာတော့ ခင်လေးစိတ်မှာ မောင်နှင့်ခင်လေးတို့ အခုလိုမျိုး သေတပန်သက်တဆုံး ရှိနေမည်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုကိုပဲရပါတယ်။

အေးစိမ့်နေပါလား။

ဘေးဖက်ပြတင်းတချက်က ပွင့်နေဆဲ။

မောင်. . . အအေးကြိုက်လွန်းတယ်။

အေးမြတဲ့ ရာသီဥတုမှာတော့ ဂရုစိုက်မှပေါ့။ တံခါးပိတ်မည်လို့ လှုံ့နေရာမှ ထိုင်လိုက်တဲ့အခါ။

“ဘယ်လဲ. . . မလေး”

“တံခါးပိတ်ဦးမှပေါ့ မောင်ရဲ့၊ ဘာလို့တံခါးဖွင့် ထားတာလဲ၊ ညဦးက ခင်လေးပိတ်ထားပါလျှက်နဲ့. . . အရမ်းအေးနေပြီ”

“အိုက်ပါတယ်မလေးရာ. . . မောင်ဖြင့် ချွေးထွက် နေတယ်၊ ဒါကြောင့် တံခါးဖွင့်လိုက်တာ”

“ညဦးပိုင်းကသာ နည်းနည်းအအေးပေါ့တာမောင်ရဲ့၊ မိုးလင်းပိုင်းအေးလာတယ်၊ ငယ်လို့လေမဖြတ်ဘူး မထင်နဲ့မောင်. . . လေဖြတ်နေမယ်”

တံခါးသွားပိတ်ရင်းက အအေးကြိုက်လွန်းတဲ့မောင့်ကို ပြောနေမိပါတယ်။ သည်အခါမှာ ခေါင်းရင်းပြတင်းကို ဖွင့်ဖို့ အိပ်တတ်သော အောင့် ကို အမှတ် ရသွားတယ်။ ကုတင်စွန်းလေးမှာထိုင်လိုက်ရင်း ပြောမိပြီ။

“အောင်တစ်ယောက်ထဲ ခေါင်းရင်းတံခါးရော ပိတ်ရဲ့လားမသိ၊ မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ငိုနေမလား။ တကယ်ဆို ခင်လေးက မတရားသလိုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခင်လေးကတော့ မောင့်ရင်ခွင်မှာပျော်ရွှင်စွာနေနိုင်ခဲ့တယ်။ သူကတော့ တစ်ယောက်ထဲ”

ခုလိုမျိုးပြောမိတော့ မောင်က ခင်လေးပုခုံးစွန်းတွေကို ပွေ့ဖက်ထားပြီးတော့မှ ပြောလာပါတယ်။

“မောင်တို့လည်း အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် လက်ထပ် လိုက်ရတာကိုး၊ တကယ်ဆို ကိုမော်တို့လိုပဲ ရှေ့တစ်နှစ် နှစ်နှစ်နေမှ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ခဲ့တာမဟုတ်လား။ ထင်မိုးအောင်ကို မလေးသတိရတယ် ဆိုရင် သည်နေ့ သွားတွေ့လို့ရတာပဲ”

“ဒါဆို အောင့်ဆီသွားဦးမယ်”

“မောင်ဆေးရုံသွားရင်း ဝင်ပို့ပေးခဲ့ပါမယ်”

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းတာတစ်ခုက သည်တစ်ရက် နှစ်ရက်မှာ မောင့်မေမေ အတော်သက်သာလာတာပါပဲ။ ခုချက်ခြင်းသေဆုံး သွားနိုင်တဲ့ အခြေအနေထက်တော့ အနည်းငယ်တိုးတက်လာပါတယ်။ စိတ်ချမ်းသာသွားလို့နေမှာလို့ မောင့်ဖေဖေကပြောပါတယ်။

“ကိုမော်နဲ့အောင် လက်ထပ်လိုက်ကြရင်ကောင်းမယ်။ အောင်အရင်လို စိတ်တွေပြန်ပြီး ဒေါသတွေများ၊ မကျေနပ်စိတ်တွေနဲ့ လုံးလည်လိုက်လာမှာ ခင်လေးစိုးရိမ်တယ်”

“ကိုမော်က သူ့ငွေစဦးမယ်ပြောနေတာကို ဘယ်လို ပြောမလဲ”

“အောင့်မှာ ငွေတွေရှိနေတာ၊ အောင့်မှာလိုအပ်တာ ဝရုစိုက်မှုနဲ့ အကြင်နာမောင်ရဲ့”

“ဒါတော့ဒါပေါ့မလေးရဲ့၊ ကိုမော်ဖက်ကကြည့်ပြန်တော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနလေး၊ မောင်လည်း သူ့နေရာမှာ နေရမယ်ဆို သူ့လိုပဲဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“မာနရှိသင့်ပေမယ့် အခုရှိရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူး”

အောင် သနားပါတယ်။ ဟိုနေ့က ငိုနေတဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်၊ အောင်က ရင်ထဲမှာအရမ်းခံစားရင်တောင် မျက်နှာက မာန်တင်းတာ”

www.burmeseclassic.com

၂၄၀ ❁ ခိုင်ငံသက်

“ကိုမော့ကို မောင်ကြည့်ပြောပါဦးမယ်၊ ကိုမော့ဖက်ကကြည့်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့”

“ကိုမော့စိတ်ဓါတ်၊ အောင့်စိတ်ဓါတ်သိနေပေမယ့် ဟိုဖက်သည်ဖက်ညီသင့်ပါတယ်၊ အောင်က သူ့မာမိ သူ့ရှေ့မှာ ထိခိုက်ကြေကွဲစွာ ဆုံးပါးသွားတဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ပြီဆိုတဲ့ အထီးကျန်စိတ်ကို ခံစားခဲ့ရတယ်လေး ဒါကြောင့်လည်း မိထွေကိုနာကျည်းစရာတစ်ခုလို ဆက်ဆံခဲ့တာ အောင်ရဲ့ပြောင်းလဲလာတဲ့စိတ်ကောင်းလေးတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားမှာ ခင်လေးစိုးရိမ်ပါတယ်”

မနက်ဖြန်တော့ မောင်ဆေးရုံသွားနေတဲ့အချိန်မှာ အောင့်ဆီသွားဦးမှပေါ့။ ခင်လေးနှင့်မောင်က ခွင့်ယူထားတာ ဆိုတော့ ကိုမော့နှင့်လည်းမတွေ့ရပြန်ပါဘူး။ အောင့်အလုပ် တိုက်မှာသွားခေါ်ပြီး ကိုမော့ကိုပါ ဝင်ခေါ်မယ်လို့ စဉ်းစား လိုက်တယ်။

သံယောဇဉ်ကြီးတတ်လွန်းတဲ့အောင်တစ်ယောက် အခန်းလေးထဲမှာငိုများငိုနေလေမလား။

* * * * *

တစ်ဂြိုဟ်ခြင် တစ်သက်ပြုခြင် အမျိုးပိုင်စားချစ်မယ် ❁ ၂၄၁

စာရေးရင်း... ရေးရင်းစာလုံးတွေလည်း မမြင်ချင် တော့ဘူး။ ခေါင်းထဲမှာလည်း နောက်ကျိရွှင်ထွေးနေသလိုပါပဲ။ နေမကောင်းဘူးကွာလို့ နှုတ်မှပင်ထုတ်ဖော် ညည်းညူ လိုက်မိတယ်။ စာတွေလည်း မရေးချင်တော့တာမို့ နေ့တစ်ဝက် ခွင့်တင်ပစ်လိုက်ပြီ။

ကိုမော့ကိုလှမ်းခေါ်မယ်။

ကိုမော့နှင့်စကားပြောပြီးရင် အခန်းပြန်ပြီးနားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကိုး။

“ကိုမော့ခွင့်တင်ခဲ့”

“ခက်တဲ့အောင်ပဲကွယ်၊ နက်ဖြန်ခရီးထွက်ရမှာမို့ သည်မှာအဲလုပ်တွေရွှင်နေတယ်”

“မသိဘူး ကိုမော့ရာ... လာခဲ့ပါဆို”

နေမကောင်းသလိုမို့ စိတ်ကမကြည်လင်ချင်ရတဲ့အထဲ ကိုမော့ခရီးထွက်ရမှာကို ပိုတောင်ကြည့်မရသေး၊ အဲသည့် ခရီးထွက်ရလွန်းတဲ့အလုပ် မလုပ်ပါနဲ့ဆိုလည်း ပြောမရဘူး။ ဒက်ဒီကအချိန်မရွေးအလုပ်တစ်ခု ပေးပါမယ်ဆိုတော့ သည်အခွင့်အရေးတွေလိုချင်လို့ အောင့်ကိုချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ စိတ်ကလည်း ဆိုးလိုက်သေး။

၂၄၂ ➡ ခိုင်ငံသက်

ကိုမော်နှင့်ဆုံနေကြနေရာမှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် စောင့်မှ ကိုမော်ရောက်လာတယ်။

“နောက်ထပ်ငါးမိနစ်လောက်သာ ဆက်စောင့်ရမယ်ဆို ကျွန်မထွက်သွားပြီ”

“အောင်ကော စိတ်မြန်လွန်းတယ်၊ ကိုမော်ပြောပါရော ခရီးထွက်ရမှာမို့ အလုပ်တွေရှုပ်နေပါတယ်ဆို ပြောပြီး ထွက်လာရတာ၊ အချိန်မရဘူး၊ အောင်... ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ခွင့်ယူခဲ့ပါဆို”

“ခွင့် ယူလို့ မဖြစ်ဘူး၊ အလုပ်တွေ ရှိတယ်၊ အောင်သွားချင်ရာ ကိုမော်လိုက်ပို့ပြီးရင် အလုပ်ထဲပြန်မှာ”

“ဒါဆိုလည်း ဘာလို့လာနေလဲ”

“အောင်ရယ်... ”

အဲလိုမျိုးမကြည့်စမ်းပါနဲ့ကိုမော်ရာ၊ ကိုမော်အကြည့်က သည်ကောင်မလေးဟာ နားလည်မှုကိုမရှိဘူး... ပြောလို့ဆိုလို့ မရတဲ့ လူမျိုးပါလားလို့ ကြည့်တဲ့အကြည့်မျိုးပါ။ သည်လိုမှန်းသိရင် ကျွန်မဖာသာအဆောင်ကို တစ်ယောက်ထဲ ပြန်ပါတယ်၊ ကိုမော်ကိုလည်း လှမ်းမခေါ်ပါဘူး။

“အောင်... ဘယ်သွားမလဲ”

တစ်ရက်ပြန်တစ်ရက်ပြန် အချိန်ခွဲချိတ်မယ် ၂၄၃

“အခန်းပြန်မှာ”

“တစ်ခုခုစားဦးလေ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မလား”

ကျွန်မရဲ့ ပထမအစီအစဉ်က လက်ဖက်ရည်

တစ်ခွက်စီလောက်နဲ့ စကားတွေအများကြီးပြောချင်တာ၊ နေ့တိုင်းဆို စိတ်မှာခံစားနေရတဲ့ တစ်ယောက်ထည်းဆိုတဲ့ အတွေးစတွေကို ကျွန်မဘယ်လောက်စိတ်ပျက်နေတယ် ဆိုတာလည်း ပြောပြချင်တာ။

ခုတော့ မပြောချင်တော့ပါဘူး။

ကိုမော်ကိုပြောရင်လည်း နားမလည်ပါဘူး။

ကျွန်မက အချိန်တွေအပေါ်သည်းခံမှုမရှိဘူးလို့ပဲ ပြောဦးမယ်။

“မသောက်တော့ဘူး... အခန်းပြန်မယ်”

ကိုမော်က ကျွန်မမျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်သလို ကြည့်တာ ကျွန်မသိသားပဲ၊ စိတ်တွေလည်း အားလုံးကို ကုန်ခမ်းနေသလိုပါ။

“အောင်... စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“မဆိုးပါဘူး၊ အိပ်ချင်နေပြီး နှာစေးနေလို့ဆေးသောက် ထားတော့ အိပ်ချင်နေတယ်”

“ဒါဆို အခန်းကို ကိုမော်ပြန်ပို့ပေးခဲ့မယ်”

“ရတယ်... ကျွန်မကားငှားပြန်မှာ၊ ကိုမော်မပို့ပါနဲ့တော့”

ကားတားလိုက်ပြီးတော့ အခန်းဆီပြန်လာခဲ့တယ်။ ကုန်ကတော့ ကျွန်မစိတ်ကောက်ပြီလို့ထင်မှာ။ ခံစားမှုက စိတ်ကောက်တာထက်ဆိုးပါတယ်။ စိတ်ကောက်တယ်ဆိုတာက ချစ်သူချော့ရင်ကြည်လင်သွားနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မက ဘာကိုမှ လေးလေးနက်နက်ခံစားလို့မရလောက်အောင် စိတ်တွေ လေဟာနယ်မှာလွင့်မျောနေတာလေ။

အခန်းဆီအလာမှာ ဧည့်ခန်းထဲက ဖြတ်လာခဲ့တဲ့ အခါမှာ...

“ဟယ်... ဆောရီး၊ ဆောရီး... ထင်မိုးအောင်”

ခေါင်မိုးပေါ်က အမှိုက်တွေလှဲချနေတဲ့ ညိုညိုဝင်းနဲ့မှ တိုးတယ်။ သည်အချိန်ဟာ အမိုးကအမှိုက်တွေလှဲရမယ့် အချိန်လား။

“လူလာနေတာ နင်မမြင်ဘူးလား၊ မမြင်ရအောင် မျက်စေ့ကန်းနေလား၊ ငါ့ခေါင်းပေါ်အမှိုက်တွေကျကုန်ပြီ”

ညိုညိုဝင်းရှေ့ကနေ ထွက်လာခဲ့တယ်။

မျက်ဝန်းမြင်သမျှ တစ်ခုမှအဆင်မပြေပါဘူး။

အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေမိတယ်။

ပါးပေါ်ကိုစီးကျလာတာ မျက်ရည်တွေလား။

မျက်ရည်ကို အဖော်အဖြစ်လက်ခံနေပြီးရင် မာမိုလိုပင်

စိတ်ဓါတ်တွေလဲကျသွားတော့မလား၊ ခုမှပင်မာမိုကို စာနာလာမိတယ်။ ဘာကိုမှ လိုချင်တယ်ဆိုတာမရှိတော့တဲ့ခံစားမှု၊ အိပ်ယာပေါ်မှာ ခွေခွေလေးငြိမ်သက်စွာနေရင်းက တစ်လေးမျှ မလှုပ်ရှားလို့။

ကိုမော်ရယ်...

ကိုမော်ကို သိပ်ချစ်ခဲ့တာ။

အခန်းတံခါးဖွင့်လိုက်တော့ မွန်းကြပ်နေတာတွေ တော်တော်သက်သားသွားသလိုပါပဲ။

အေးမြတဲ့လေညှင်းလေးနဲ့အတူ အိပ်ချင်လာတယ်။ အိပ်နေရတာကောင်းတာပေါ့၊ အားလုံးကို ခေတ္တမေ့သွားနိုင်တယ်။

ခေါင်းအုံးအဖြူပေါ်မှာ ကြပ်မိုးမျှင်တစ်စုပါလား။

ခေါင်းပေါ်ကို ခုနကကျထားတဲ့အဖိုက်ထင်ပါရဲ့။

ခေါင်းထဲကို ဖုန်နဲ့အမှိုက်တွေ ဘယ်လောက်
ရောက်သွားပြီမသိနိုင်၊ အိပ်ယာကနိုးမှပဲ ခေါင်းလျှော်
လိုက်တော့မယ်။

ထင်မိုးအောင်ရယ်... .

သံယောဇဉ်ကြီးဆိုတာ ဖြတ်ရသိပ်ခက်တာ... .

သူတို့ဖာသာဖြတ်သွားတော့ အမေက ဝမ်းနည်း
လိုက်ရတာ၊ မခွဲခွါချင်ဘူးကိုး၊ ဒါဟာလောဘစိတ်ပေါ့၊
ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခု သူ့များမပေးချင်တာ၊ အမှန်ဆို... .
ဘယ်လောက်ပေါ့ပါးသွားလဲ၊ သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်ပေးခဲ့သူ
ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရလိမ့်ဦးမယ်။

အမေလာပြောနေသလိုပဲ... .

အမေတွေးသလို တွေးလို့မရသေးတာအမှန်ပါပဲ၊
ကိုမော့ကိုမှ ကျွန်မမဖြတ်နိုင်တာ၊ ကိုမော့ကို ချစ်တယ်၊
ကိုမော့ကို ဘယ်သူ့မှမပေးနိုင်ဘူး၊ ဒါဟာ အမေပြောတဲ့
လောဘစိတ်လား။

သံယောဇဉ်ကြီးက ခိုင်မြဲစွာတုပ်နှောင်ထားလို့လား။

“အောင်... .”

ခေါ်ပြန်ပြီ။

အောင်တဲ့။

မာမီလို့ရွတ်လိုက်မိတယ်။

မာမီပါလား။ ခေါင်းရင်းပြတင်းမှာရပ်နေတာ မာမီလား။

သေချာတာပေါ့၊ ဘယ်လိုမာမီ... . ဒက်ဒီကမှ ငါတို့သားအမိကို
မချစ်တာ၊ သူ့ကိုချစ်မနေစမ်းပါနဲ့အောင်ရယ်၊ သူ့ကိုလည်း
တွယ်တာမနေနဲ့၊ ဟိုးအရင်ကလို့ပဲ မာမီတို့သားအမိနှစ်ယောက်ပဲ
ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြရအောင်တဲ့။

ဒက်ဒီအပေါ် မာမီတကယ်ပဲ စိတ်ပြတ်သွားပြီလား။

“မာမီ အတွက် အောင်ရုံ နေရင်တော်ပြီဆိုတာ
အခုသိသွားပြီ၊ မာမီအတွက်အောင်ရုံ နေပေးနော်၊ မာမီတို့
အတူနေကြရအောင်”

မာမီကသူ့ရင်ခွင်မှာ ကျွန်မကိုပြင်ပြင်သာသာလေး
ပွေ့ဖက်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မငယ်ငယ်ကလို့ပင်
ဆံပင်လေးတွေ ယုယစွာသပ်တင်ပေးနေတာ။

သိပ်ခံစားရတာပဲ။

သိပ်ကြည်နူးရတာပါပဲ။

www.burmeseclassic.com

၂၄၈ * * * * * ခိုင်ငံသက်

ဟုတ်တယ်... ကျွန်မဘဝမှာ အချစ်ဆုံးလူဟာ အောင်လို့ပထမဆုံးခေါ်တဲ့ မာမိပါပဲ။

“မာမိ... မာမိနဲ့ပဲ အောင်အတူနေတော့မယ်”

* * * * *

အောင်ဆီသွားပါမယ်ဆိုမှ... မေမေအမောဖောက်နေလို့ပါခင်လေးဆိုတော့လည်း

သိတတ်စွာဆေးရုံကိုပဲ လိုက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆေးရုံကြတော့လည်း လူနာကို ဘယ်သူမှတွေ့လို့မရပါဘူး။ အရေးကြီးနေတော့ အပြင်မှာထိုင်စောင့်နေကြယုံပါပဲ။

မောင်ညီမလေးက နံရံလေးခေါင်းစိုက်ငိုနေတယ်။

ခင်လေးရော အမေအတွက်တစ်နေ့သည်လိုပဲ ငိုနေရလေမလား။ မောင်ကတော့ မျက်နှာလေးပျက်ပြီး ငြိမ်နေတာပါပဲ။ မောင်ဖေဖေတစ်ယောက်ပဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ဝရံတာကိုမိရပ်နေပါတယ်။

“ကိုခိုင်က ခင်လေးကိုခေါ်လာရလား။ သူ့ခမျာ အိမ်မှာဆိုနားနေရမှာ။ သည်မှာဘယ်လောက်ကြာအောင် ထိုင်စောင့်ရမယ်မှ မသိ”

တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်သက်ဖြစ်ဖြစ် အချစ်ပိုင်ဆုံးချစ်ဖော် ၂၄၉

“ရပါတယ် ဖေဖေ”

“ကိုခိုင်... မင်းညီမလေးကို ပြန်လွှတ်လိုက်၊ တားပေါ်ထိပို့လိုက်”

မောင်ညီမလေးအရမ်းငိုတဲ့အခါ အိမ်ပြန်ပို့ခိုင်းတယ်လေ။

မောင်ဖေဖေက အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နှင့်ပဲ ခင်လေးကိုစကားပြောနေပါတယ်။

“သားသမီးဆိုတာ မိဘကိုမစွန့်လွှတ်ချင်ဘူး။ သံယောဇဉ်တွေပေါ့သမီးရယ်၊ မွေးထဲက တွယ်ခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ်တွေကိုး။ ဖေဖေကတော့ဖြေနိုင်ပြီ၊ သမီးစဉ်းစားကြည့်လေ။ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းကြခြင်းရဲ့အဆုံးက ကွေကွင်းခြင်းပဲမဟုတ်လား။ တစ်ချို့ရှင်ကွဲ ကွဲကြတယ်။ အခု... ဖေဖေတို့လိုကြတော့ သေကွဲကွဲကြမယ်။ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုနဲ့တော့ ကွဲကွာကြတာပါပဲ။ အဓိကက အတူနေကြရတဲ့ အချိန် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာရှိဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ တစ်ရက်ပဲ အတူတူနေရနေရ ချစ်ခင်ကြဖို့အဓိကပဲ။ လင်မယားမှ ဧကုတ်ပါဘူး။ မိသားစုလည်းသည်လိုပဲ။ မိတ်ဆွေ

အပေါင်းအသင်းလည်း သည်လိုပါပဲ။ ဖေဖေက သမီးတို့မေမေနဲ့ အနှစ်လေးဆယ်ပေါင်းခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှ သူ့စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူးလေ”

မောင်ကလည်းပြောပါတယ်။

မောင့်ဖေဖေနဲ့ မောင့်မေမေရန်ဖြစ်တာ သူ့တစ်သက် တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘူးတဲ့။ ဖေဖေကလည်း ခင်ပွန်းကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကျေပြန်ခဲ့သလို မေမေကလည်း ဇနီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားကျေပြန်စွာ သိပ်ကိုချစ်ခင်ကြင်နာ ကြတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သားသမီးတွေကိုလည်း ချစ်ခင်ကြပြီး မောင်တို့မိသားစုလေးဟာ ငွေကြေးအားဖြင့်သာမက မေတ္တာတရားနဲ့လည်း ပြည့်စုံကြတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

“ဖေဖေ နားလည်ကျေနပ်နေပါပြီ။ သည်လမ်းကို တစ်နေ့ ဖေဖေလည်းသွားရမှာပါပဲ။ ခုနပြောသလိုပဲပေါ့ သမီးရယ်၊ တစ်နေ့အတူနေရလည်း တစ်နေ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိဖို့လိုတယ်။ ငါ သူနဲ့ နှစ်အတန်ကြာနေခဲ့ပြီ။ သူ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်ဖူးတယ်ဆိုတဲ့ နောင်တမျိုး ဘယ်တော့မှ မရှိရင် စိတ်ဖြေနိုင်ပါတယ်”

တစ်ရက်အတူနေရနေရ စိတ်ချမ်းသာစွာ ချစ်ချစ် ခင်ခင်ရှိဖို့လိုသတဲ့။ ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုကွေ့ကွင်းခြင်း နဲ့ပဲတွေ့တွေ့ နောင်တ မရှိဘူးတဲ့။

အဲသည့်စကားတွေ ခင်လေးနှစ်သက်မိတယ်။

ခင်လေးနှစ်ခြိုက်စွာ ခံစားရတဲ့စကားတွေကို ဘယ်သူ့ကို ပြောပြချင်မိသလဲ... .

သိလား... .အောင်

အောင့်ကို ပြောပြချင်မိတယ်။

ခင်လေးတို့အောင်တို့ နှလုံးသားတွေက ခွဲခွါခြင်း ဆိုတဲ့စိုးထိတ်မှုတွေနဲ့ နာကျင်ကြောက်လန့်နေခဲ့တာမဟုတ်လား။

ဘယ်သို့သော ခွဲခွါခြင်းကိုတွေ့တွေ့ နောင်တ မရှိရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ အကောင်းဆုံးနည်းကို ဖေဖေဆီက ခင်လေးရခဲ့ပြီ။

အောင့်ကိုလည်းပြောပြချင်တယ်။

“ကိုခိုင်... . သမီးကိုပြန်ပို့တုန်းက ခင်လေးကိုပါ ပို့လိုက်ရမှာ။ ဖေဖေမေ့သွားတယ်”

အမေ့ကောင်းပါပဲဖေဖေ။

www.burmeseclassic.com

၂၁၂ ❖ ခိုင်ငံသက်

ခင်လေးကျန် နေခဲ့တဲ့ အတွက် ဖေဖေဆီက အကောင်းဆုံးသောစကား၊ ခင်လေးတစ်သက်လုံး ရင်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့ခဲ့သော အဖြစ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပေးတဲ့စကား ကြားခဲ့ရတယ်။ ကျေနပ်ကြည်နူးလိုက်တာ။

မောင်ကို အေးအေးဆေးဆေးမှ ပြောပြရဦးမယ်။

မောင်နဲ့ ခင်လေးက ရော ဘဝမှာ ဘယ်နှစ်ရက်၊ ဘယ်နှစ်လ၊ ဘယ်နှစ်နှစ် ပေါင်းရမည်မသိပါ။ ရှင်ကွဲသော်၎င်း၊ သေကွဲသော်၎င်း၊ တစ်နေ့ခွဲခွါကြရပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်သို့သော ခွဲခွါခြင်းကို ခင်လေးတွေ့ရသည်ဖြစ်စေ၊ နောင်တမရှိသော အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့နည်း ခင်လေးရပါပြီ။

မောင်...

တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ်...

တစ်သက်ဖြစ်ဖြစ်...

အချစ်နိုင်ဆုံးချစ်မယ်။ နေရတဲ့စက္ကန့်တွေအားလုံးမှာ နားလည်ကြင်နာသော ချစ်ခင်ခြင်းဖြင့် မောင်ကို ခင်လေး ချစ်ပါ့မယ်။

အောင်ရေ... ခုချက်ခြင်းတောင် ပြေးလာချင်မိပြီ။

အောင်ကိုပြောပြချင်တာ။

ရင်ထဲမှာ သိတတ်စထဲက စွဲလန်းနေတဲ့အရိပ်မည်းကြီး ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်တာ။ ခင်လေးစိတ်တွေ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းပြီး တကယ့်ကိုပြည့်စုံကျေနပ်သော ခံစားခြင်းကို ရပါတယ်။

အမေ့ကိုလည်း ခင်လေးခံစားရတာ ပြောပြချင်တယ်။

အမြဲလိုတိမ်ဖုံးနေတဲ့လမ်းကြီးဟာ တိမ်ညိုမည်းထဲက လွတ်မြောက်ထွက်ပြေးလာနိုင်တဲ့အဖြစ်မျိုးလို့ပဲ။

ခင်လေးခံစားရသလို အောင်လည်းခံစားစေရမယ်။

“မောင်... ဆေးရုံသွားမှာလား... ခင်လေးကို အဆောင်လိုက်ပို့ခဲ့ပါ။ အောင်ဆီခင်လေးသွားမလို့”

“သွားလေ... မလေးကို အဆောင်မှာထားခဲ့ပြီး မောင်ကဆေးရုံသွားမယ်။ ကိုမော်တောင် ခဏ်းထွက်နေတယ်တဲ့။ အန်တီမြင့်ပြောတယ်။ မောင်နဲ့ခင်လေးလည်း ခွင့်ယူပြီး နူးနူးအဆက်ပြတ်နေလိုက်တာ”

“ကိုမော် ခရီးသွားတယ်တဲ့လား”

“အင်း”

“ဒါဆို အောင်ပျင်းနေရှာမှာ”

အဆောင်ရှေ့ထိ မောင်ကကားနဲ့လိုက်ပို့ပါတယ်။

“မောင် ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား... အောင့်ကို တွေ့လိုက်ပါလား”

“အင်းလေ ဒါဆိုခဏနေဦး၊ ကားရပ်ပြီးလာခဲ့မယ်”

အဆောင်ထဲဝင်ပြီး အခန်းဝရှိသေး...။

“ဟယ်... မခင်လေး”

“ဝေဝေ”

“မခင်လေးငယ် ဘယ်လာတာလဲ၊ ထင်မိုးအောင် သတင်းကြားလို့လား”

စိတ်မှာထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပါတယ်။

ထင်မိုးအောင် သတင်းတဲ့... ထင်မိုးအောင်

သတင်းတဲ့ အောင်ကဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မတွေ့ရတဲ့ရက်တ တကယ်အနည်းငယ်ပဲရှိပါသေးတယ်။

“အောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထင်မိုးအောင် သတိလစ်နေလို့ ဆေးရုံပို့ထားတယ်၊ လေဖြတ်ပြီး စကားမေးတောင်မရဘူး၊ အန်တီနဲ့ပြောတော့ အခြေအနေတောင်မကောင်းဘူးတဲ့”

ခင်လေး မိုက်ခနဲယိုင်လဲတော့မလိုပါ။

နောက်မှလှမ်းထိန်းလိုက်တော့မှ မောင်ရောက် နေတာသိရတယ်၊ ဝေဝေစကားတွေဟာ ဟိုးအဝေးကြီးက လာနေသလိုပါလား၊ ညနေဖက် ခေါင်းလျှော်ပြီး တံခါးဖွင့်အိပ်သတဲ့...။

အောင်ရယ်...။

မင်းဟာ အမြဲအဲလိုမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပစ္စလကွ နေလေ့ရှိတယ်၊ အထူးသူဖြင့် စိတ်ရှုပ်စိတ်ညစ်နေရင် ပိုလို့တောင်နေချင်သလိုနေတာ ခင်လေးကတွေ့ဖူးနေပါတယ်၊ အေးမြနေတဲ့ ရာသီဥတုလေ၊ ဘာလို့များ ညနေဖက် ခေါင်းလျှော်ရသလဲ၊ ပြီးတော့ ခေါင်းရင်းတံခါးဖွင့်အိပ်ရ သလား...။

“ဘယ်ဆေးရုံမှာလဲဟင်”

မောင်ကိုမိထားရတယ်၊

မောင်စီစဉ်သမျှ နောက်ကလိုက်ရတော့တာပါပဲ။

ဆေးရုံလိုက်သွားကြပြန်တယ်။ ဆေးရုံပေါ်အတက်
လှေကားရင်းမှာတွေ့လိုက်တဲ့သူက ဒေါ်ရီစီရွှေပါ။
အောင်ပြထားလို့ တစ်ခါမြင်ဖူးတယ်။ အမြန်ဆုံး အခန်းရိုရာ
တက်ခဲ့တော့ အခန်းထဲကိုလှမ်းအဝင်မှာ...။

“သည်ပစ္စည်းတွေကိုတော့ လိုအပ်မယ့်လူတွေကို
လှူလိုက်ပါဆရာမ”

“အန်ကယ်... ခင်လေးငယ်ပါ။ အောင်နဲ့အတူ
နေခဲ့တယ်လေ”

“သမီးဆုံးသွားပြီ ခင်လေးငယ်”

“ရှင်”

မောင် ဖေးမထားတဲ့ ကြားက ခင်လေးခူးတွေ
ခွေယိုင်လဲနေခဲ့ပါပြီ။ မောင်အတင်းထူထားရတယ် ရင်ထဲမှာ
ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်မသိ။

“ခဏထိုင်ဦး ခင်လေးငယ်”

“ခုံတန်းလေးမှာထိုင်ရင်း ခင်လေးငေးနေမိတယ်။
မယ့်ပါဘူး...။

အောင်က သည်လောက်မြန်မြန်သေဆုံးသွားတယ်
ဆိုတာ ဟုတ်ကိုမဟုတ်နိုင်ဘူး...။

“မခင်လေးငယ်နော်... ကျွန်မက ထင်မိုးအောင်ကို
တစ်ညလုံးစောင့်နေရတာ... သူကလေဖြတ်ထားပြီးတော့
သတိရလာရင် မပီမသနဲ့ ပြောချင်ရာတွေပြောတယ်။
မလေးဆိုတဲ့စကား ခဏခဏပြောလို့ ကျွန်မအရေးကြီးလား
ဈေးမှတ်ထားတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ မပီတော့ မသဲကွဲဘူး...”

စာရွက်လေးတစ်ရွက်မှာ ဆရာမလေးရေးထားတာတဲ့။
ကောင်းတယ်... မလေးက အေးချမ်းသွားပြီ။

အခုသေသွားတာကောင်းတယ်။

အခုသေတော့...။

ကိုကိုက ငါသေတဲ့အထိချစ်တာပေါ့...။

မပီမသပြောသမျှလေး ရေးထားတာတဲ့။

မပီပြင်တော့ ကိုကိုလို့ ဆရာမလေးထင်ခဲ့ပုံရတယ်။

ဖြစ်နိုင်တာ... ကိုမော်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်...။

အခုသေသွားတာကောင်းတယ် ကိုမော်က
ငါသေတဲ့အထိချစ်တာပေါ့တဲ့...။

သေတပန်သက်တဆုံး ချစ်စေချင်တဲ့ ရင်ထဲမှာ
နာကျင်ခြင်းတွေကို အကောင်းဖက်လှည့် စဉ်းစားသွားပုံပါလား။

ခင်လေးရင်ထဲ ကြေကွဲထိခိုက်လိုက်ရတာ၊ အောင်ထံ
ခင်လေးပစ်ထားသလိုဖြစ်ခဲ့ပြီလား၊ အောင်နဲ့အတူ
နေခဲ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေခဲ့တယ် ဆိုပေမယ့်။

ခင်လေးက မောင့်ရင်ခွင်ဆီ ကူးပြောင်းသွားတဲ့
အခါမှာ...။

“သမီးအပေါ် အန်ကယ်တာဝန်မကျေခဲ့ဘူး
ထင်ပါတယ်။ ငွေပဲပေးနိုင်ပြီး သူလိုချင်တဲ့မေတ္တာမို့
မပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကိုမော့ဆီတော့ ခင်လေးငယ်တို့
အကြောင်းကြားပေးပါ။ အန်ကယ်နဲ့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလား
ပို့ပေးမယ်လေ။ အန်ကယ်ပြန်ပြီး စီစဉ်စရာတွေ စီစဉ်ရဦးမယ်”

“ကျွန်တော်တို့မှာ ကားပါပါတယ်။ ကျေးဇူးပဲအန်ကယ်
ခင်လေးကို ကျွန်တော် ခဏနေရင်တွဲခေါ်သွားမှာပါ”

လူက အရပ်ကြိုးပြတ်သွားသလိုပဲ။

မောင့်ရင်ခွင်ကိုခေါင်းမိုပြီး မျက်ဝန်းတွေ ဝှံ့
ထားပေမယ့် မျက်ရည်တစ်စကျသလား...။

ရင်ထဲမှာသာ နာကျင်နေရလွန်းတာပါလား...။

“ခင်လေး... မောင်တို့ပြန်ကြရအောင်... လာ”

“မောင်... အောင်တကယ်မရှိတော့တာလား”

တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ် တစ်သက်ဖြစ်ဖြစ် အချစ်ခိုင်ဆုံးချစ်မယ် ၂၅၉

“ဪ... ခင်လေးရယ်”

“ခင်လေးမယုံသလိုပဲ၊ မတွေ့ရတာ ခဏလေးပဲ၊
မယုံဘူး... ကိုမော်လည်းယုံမှာမဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်းပြောရင်းမှ ဝမ်းနည်းထိခိုက်လာတာ၊
မျက်ရည်တွေကပါးပြင်ပေါ်ကို စီးကျလာခဲ့တယ်။ အောင်
တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့မိသလိုဖြစ်ခဲ့တာပါလား၊
မောင်ကတော့ ခင်လေးကိုတတွတ်တွတ်ချော့နေပါတယ်၊
သူ့ဘဝလေးက သည်ရက်ထိပဲနေရမှာမို့... တိုက်ဆိုင်မှုတွေ
ဖြစ်သွားတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်မတင်ပါနဲ့မလေးရယ်တဲ့”

အောင်ကလည်း မလေးလို့ခေါ်တယ်။ အောင်ကို
စောင့်ရတဲ့ဆရာမလေးကပြောတယ်။ မပီမသနဲ့ မလေး
မလေးလို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရေရွတ်သွားခဲ့တယ်တဲ့...။

သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ကြိုးတစ်မျှင်က ခင်လေးနှလုံးသားကို
ရစ်ပတ်ရာက ဘာလို့များ ပြင်းစွာဖြည့်ချထွက်ခွာသွားရပါသလဲ
အောင်...။

အောင်ဒက်ဒီတယ်၊ သူရင်မှာ နောင်တတွေ ရှိနေတာ သိခဲ့ရပြီ၊ အတူနေရရက်တွေမှာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် မရှိခဲ့လို့ပေါ့၊ ခွဲခွာရတာခြင်းအတူတူ နောင်တရှိသူနှင့် နောင်တမရှိသူ ခံစားမှုတခြားစီပါလား...။

နောင်တဆိုတာ အလကားပဲဝင်းခိုင်း၊ ငါက အောင် ချစ်ထိုက်တဲ့ ချစ်သူမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မာနကို ငါရှေ့တန်း တင်ခဲ့ တယ်၊ အောင့်မာနကို ငါမေ့သွားခဲ့တာပါလား၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာ အလေးထားပြီး မာနရှိတဲ့အောင်ဟာ လက်ထပ် ကြရအောင် ကိုမော်လို့ ဘယ်ပြောမလဲ၊ သူတစ်ယောက်တည်း တစ်ယောက် တည်းလို့ပြောနေတာ ငါနားလည်ရမှာ၊ ငါဟာ ချစ်သူကို နားလည်ပေးနိုင်တဲ့ သူမဟုတ်ပါလား။”

ကိုမော်မျက်ရည်တွေ...။

အောင်မမြင်နိုင်တော့ဘူး...။

ဒေါသတွေနဲ့ မကျေလည်ခြင်းတွေနဲ့ အောင် ခုတော့လည်း ငြိမ်းချမ်းနေပါရောလား...။ မွေးယုံတဲ့ စံပယ်တွေက အောင့်ဘေးမှာ...။

အောင်ရေ...။

ပြောပြချင်ပြီး မပြောလိုက်ရတဲ့စကားတွေ... ခုပြောလဲ အောင်မကြားတော့ပါဘူး...။

တစ်ရက်လေးနေရနေရ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေတဲ့ လင်မယားမှမဟုတ်ဘူး... မိတ်ဆွေလဲသည်လိုပဲတဲ့။

အောင်နဲ့မလေး နေခဲ့ရတဲ့ရက်တွေမှာ ချစ်ခင်ခဲ့ကြ ပါတယ်နော်၊ အောင်ကလည်း ခင်လေးကိုသေဆုံးသည်တိုင် ချစ်ခဲ့မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖြေလို့တော့မရသေးဘူးအောင်။

မောင်က ခင်လေးပခုံးစွန်းတွေကို ဆုပ်ကိုင် နှစ်သိမ့် ပါတယ်၊ မောင့်ပခုံးစွန်းမှာ မျက်နှာအပ်ပြီး တသိမ့်သိမ့် ငိုရွိုက်နေမိပါတယ်။

“အောင့်ကို နောက်ဆုံးကြည့်လိုက်တော့ မလေး”

နောက်ဆုံးတဲ့...။

မလေးတို့ဘယ်တော့မှ မတွေ့ရတော့ဘူးလား။

ခုချိန်သေဆုံးသွားရတဲ့အတွက် ကိုမော်က အောင့်ကို သေတပန်သက်တဆုံး ချစ်တယ်လို့ ယူဆသွားတာလား၊ တကယ်ဆို ခင်လေးမှာတော့ အဲသည်လို ထိတ်လန့်နေရတဲ့ သစ္စာမယ့်ဖြစ်ရပ်တွေကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိတော့ဘူးအောင်ရဲ့။

၂၆၂ ခိုင်ငံသက်

“ငိုလေ မလေး..”

မျက်ရည်တွေလဲမရှိတော့သလိုပါပဲ။

အောင်က အပြုံးခွဲခွာသွားတယ်လို့ တွေးရင်း

နှင်ထဲနာကျင်နေတာပဲရှိနေတယ်။

ချစ်သူခင်သူတွေဟာ သေကွဲမကွဲ ရှင်ကွဲကွဲကြမှာ၊

ရှင်ကွဲမကွဲ သေကွဲကွဲကြမှာပဲ။

ဒါသဘာဝတရားပဲ...

ဖျောက်ဖျက်မရဘူး။

နောင်တတွေနဲ့မကျန်ရစ်ဘဲ ကျေနပ်စိတ်နဲ့ကျန်ရစ်ဖို့က

အဓိကလိုအပ်တယ်တဲ့။

သည်လို့ ဖြစ်ဖို့... တစ်ရက်ကလေးနေရနေရ

ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေရမယ်တဲ့။

ကိုမော့မျက်ရည်တွေ... . . .

ကိုမော့ရင်ထဲမှာတော့ နောင်တရှိနေလိမ့်မယ်

ထင်ပါရဲ့... . . .

မီးခိုးငွေ့တွေက နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်းလား... . . .

သည်အစိုက်မှာ... . . .

လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်က ဟိုသည်ယုံဝဲနေတယ်။

အဝါရောင်လိပ်ပြာလေးက ကိုမော့ရဲ့အင်္ကျီညှိလေး

ပုခုံးစွန်းမှာ လာနားတယ်။

ပြီးတော့... . . .

ဟိုးအဝေးကြီးကို ယုံသန်းသွားတယ်။

လိပ်ပြာလေးက

တစ်ကောင်တည်း... . . .

မောင်... . . .

မလေးရင်ထဲမှာတော့ သည်သို့ခံစားရတယ်။

မနက်ဖြန်ဆိုသော အချိန်ကာလမှာ ဘယ်သို့သော

ခွဲခွာခြင်းတွေကို ဆုံရသည်ရှိစေ... . . .

သည်ကနေ့မှာ ကြင်နာသောချစ်ခြင်းတရားနဲ့

မေတ္တာထားမယ်ဆိုရင်... . . .

နောင်တမဲ့သောချစ်ခြင်းတွေကို မလေးထာဝရ

ရရှိမယ်လို့ ယုံကြည်နေပြီ။

သည့်အတွက် စက္ကန့်မျှဖြစ်စေ... . . .

ချစ်ချစ်ခင်ခင်အတူကြင်နာကြပါစို့လား... . . .

တစ်ရက်ဖြစ်ဖြစ်... .

တစ်သက်ဖြစ်ဖြစ်... .

အချစ်နိုင်ဆုံးချစ်မယ်၊ နေရတဲ့စက္ကန့်တွေအားလုံးမှာ
နားလည်ကြင်နာသောချစ်ခြင်းဖြင့် မောင့်ကိုချစ်ပါ့မယ်
မောင်... .။

ခိုင်ဇော်သက်